

Tenebrele trecutului

Trilogia: Îmbrățișează-mi defectele. - Andrada Rezmueș

**Cum aş putea să mă eliberez de trecut
când trecutul meu...
Ești tu?!**

Cu afecțiune,

Raral

Prolog

— Prinde-mă, Hades! am strigat cu putere.

Ochii lui albaștri precum cerul senin într-o zi toridă de vară au strălucit sub lumina palidă a becului vechi, care atârna leneș sub tavanul mucegăit al instituției. Zâmbetul larg pe care Hades îl avea pe chip dezvăluia cele două gropițe adorabile din obraji. Și-a trecut degetele micuțe prin părul tuns scurt, pornind în pas alergător după mine, cu mâinile bălăngănindu-se pe lângă trupul său firav.

Râsul meu de fetiță a răsunat tare și clar. Am alergat cât m-au ținut picioarele jur-împrejurul camerei. Asta se întâmpla cu regularitate în fiecare vineri seara, când doamna Helen avea grijă de noi. Obişnuiam să iubesc vinerea. Era singura zi în care ne puteam bucura de copilărie, fără ca cineva să ne arunce în izolare pentru cine știe ce neobrăzare mărunță.

Picioarele mele goale au țopăit pe cimentul umed și m-am oprit doar pentru a arunca o privire precaută în spatele meu.

— Te-am prins, Mya!

Brațele lui s-au strâns în jurul corpului meu și mi-am lăsat trupul să se scufunde în căldura pe care acestea mi-o ofereau. Hades s-a așezat în genunchi alături de mine, privindu-mă muștrător.

Doar un an era diferența dintre noi, însă îi plăcea să se umfle în pene ori de câte ori avea ocazia. Mă certa ca un frate, iar eu trebuia să îl ascult, fără alte comentarii, căci eram cea mică. Aveam nouă, iar el zece ani.

„*Cei mari le spun celor mici ce se facă!*”, ne-a spus Helen într-o sâmbătă ploioasă, când voiam cu înverșunare să alergăm prin ploaie. Încă de pe atunci, prietenul meu cel mai bun repeta această frază în prezența mea, pentru a mă pune la punct.

— Ți-am spus să nu mai alergi desculță! m-a certat el, privindu-mă muștrător.

— Dar, Hades, e vineri! vocea mea pițigăiată l-a făcut să chicotească și am zâmbit în momentul în care și-a descălțat șlapii uzați de casă și mi i-a pus în picioare.

— Trebuie să am grijă de tine, Mya!

— De ce? Crezi că nu sunt destul de puternică? l-am întrebat bosumflată. Prietenul meu cel mai bun s-a ridicat de jos, întinzându-mi mâna. Era murdară, purtând încă urmele mâncării pe care am avut-o la cină. I-am privit pielea, urcând lent până la chipul său. Mi-a zâmbit cu toți dinții perfect drepecți la vedere.

— Pentru că te iubesc! mi-a răspuns, sigur pe el. M-am strâmbat, iar rânjetul i-a pierit de pe chip.

— Habar nu ai ce este iubirea!

Am pufnit supărată, îndreptându-mă spre patul meu. Mi-am încrucișat mâinile la piept și m-am cufundat în perna moale și murdară. În acea seară, lacrimile au format râuri interminabile pe chipul meu micuț și uscățiv. Nu am avut un motiv anume pentru a plânge și, cu siguranță, reacția mea nu a fost legată de părinții care m-au abandonat în acest orfelinat mizerabil, căci la ei am ajuns să nu mă mai gândesc de ceva vreme deja. Am simțit doar un gol constant în stomac și o apăsare în torace. Să fi fost oare tristețea? Singurătatea nu avea cum să fie, căci nu eram singură. Nu atât timp cât acel băiat brunet, cu ochi de safir, își dorea să aibă grijă de mine. „*Hades este tot ceea ce am nevoie!*”, îmi repetam în minte, însă o parte din mine nu o credea. Acea parte care visa la o viață asemeni copiilor care treceau prin fața institutului, ținându-și părinții de mână.

Nici nu am știut când a venit dimineața, noaptea a trecut mult prea repede. Am privit de la fereastră ploaia căzând din nou neconținut peste orașul Spokane. Nu am putut vorbi cu Hades, căci aveam impresia că, dacă o voi face, voi sfârși plângând, ghemuită într-un colț al patului micuț. L-am ignorat toată ziua, chiar și atunci când a venit să îmi ofere desertul lui, așa cum obișnuia să facă de fiecare dată. Am petrecut jumătate din zi privind stropii de ploaie lovindu-se de geam și trasând cu degetul drumul lor înspre dispariție. Eram prea mică să mă gândesc la dispariția noastră, care, cu siguranță, avea să vină cândva, urmând exemplul picăturilor de ploaie, ce se izbeau într-un mod brutal de un zid. Eram mult prea mică să mă întreb dacă vreodată existența noastră va înceta... și, cel mai important, dacă, în urma zdrobirii, cineva ne va plânge.

Eram prea mică să cunosc iubirea, întrucât nu mi-a fost dăruită niciodată. Mama mea m-a abandonat la naștere și tot ce am primit de la ea este un lăncișor de argint care îmi poartă numele - „Maria”.

Voiam să cred că port numele mamei mele, însă nu îmi doream și să devin ca ea. Nici nu o învinovățeam pentru alegerea făcută. Pur și simplu, sufletul meu de copil nu mi-a permis să o urăsc.

Hades mi-a spus mereu că mama a fost o femeie frumoasă și că eu, cu siguranță, îi semănăm perfect. Mi-a zis că, în mod clar, ea nu ar fi vrut să renunțe la mine, doar că oamenii răi m-au furat și m-au dus acolo. Știam că minte încă de pe atunci, dar inima mea de copil voia cu atâta ardoare să îl creadă. Aveam nevoie de asta.

Povestea lui era mai complicată decât a mea. Tatăl a fost un bețiv notoriu, care îl maltrata. Zeci de cicatrici erau dovada vie a torturii crâncene prin care un copil de doar zece ani a trebuit să treacă. Și acestea nu-i marcau doar trupul, ci și sufletul firav. Iar mama... Ea nu a mai putut suporta sutele de bătaii primite de la soțul ei și a plecat în lume. A promis că se va întoarce să îl ia cu ea, dar nu a mai făcut-o niciodată. Hades a sperat până în ultimul moment că va face întocmai, însă a fost adus în acel loc și lăsat să fie al nimănui.

Spre deosebire de mine, el era fericit și împăcat cu locul în care se afla. Nu mi-a povestit vreodată cum a ajuns acolo sau am fost eu mult prea timidă și nu am reușit să mă deschid într-atât de mult încât să îl întreb. Aveam șapte ani în momentul în care Hades a intrat pe porțile mari din fier. Mă jucam pe iarbă cu o păpușă confecționată din cârpe vechi, jucărie care avea doi nasturi albaștri pe post de ochi, cusuți strâmb de către Helen, și alți câțiva negri, pe post de gură.

M-am ofticit zile la rând pentru că păpușica mea nu avea nas, iar Hades i-a desenat unul cu o cariocă învechită. Nu mai știu cum am ajuns să ne apropiem unul de altul, cert este că am făcut-o. Poate pentru că amândoi eram firi singurate și retrase, iar destinul mi l-a scos în cale ca să mă ocrotească. Copiii, răi din fire, ne-au transformat în obiectul lor de batjocură, râzând pe seama noastră și cântând ore în șir cum că noi doi am fi fost iubiți. În ciuda frustrării și a supărării mele, Hades nu le acorda nici cea mai mică importanță. Îmi repeta că sunt invidioși și că nu îi va lăsa să mă ia de lângă el.

„*Dacă am fi frați, ne-am iubi la fel, Mya!*”, obișnuia să îmi spună, risipindu-mi astfel gândurile. Și eu știam că avea dreptate. Că nici măcar frații nu aveau o legătură la fel de strânsă ca a noastră. Am trecut prin toate împreună. Prin foamete, frig și dor. Ne-am ascuns temerile sub plăpumile murdare și ne-am jurat să nu le scoatem la iveală vreodată.

— Maria Gunn! m-a strigat în acea ultimă zi Helen și m-am întors spre ea. Haide, draga mea! mi-a făcut semn cu mâna, iar eu mi-am încălțat tenișii ruși în vârf, urmând-o pe coridorul lung.

— Am făcut ceva rău?

— Oh, nu, scumpo! mi-a răspuns cu blândețe, ca de fiecare dată. Ți-ar plăcea să ai o casă adevărată? Nu am reușit deloc să prind sensul întrebării ei și nu am fost sigură ce răspuns se aștepta să dau. Am ridicat din umeri, șoptind:

— Aici e casa mea!

— Nu ai vrea o mamă și un tată? a continuat Helen să mă întrebe și m-am încrunțat, oprindu-mă în loc. Capul mi se zgâlțâia dintr-o parte în alta și, mai apoi, am rostit pe cel mai sigur ton posibil:

— Îl am pe Hades aici, Helen! Nu am nevoie de altcineva!

Helen a tăcut pe moment, după care m-a condus spre biroul administratorului aceluși loc. Am înghițit de nenumărate ori în sec și mi-am privit în mod obsesiv încălțărilor uzate și rupte. Îmi era teamă să scanez încăperea cu privirea, dar, chiar și așa, nu aveam cum să trec cu vederea luxul care predomina în biroul rămas încă necunoscut mie, căci nu avusesem motive să ajung acolo până în acel moment. Pereții aveau o culoare vie, un galben deschis care îți fura ochii, iar pe jos nu era nicidecum ciment, așa cum se afla în camerele noastre, ci un laminat lucios și bine lustruit.

Mi-am ridicat privirea înspre administrator atunci când acesta și-a dres glasul, încruntându-mă în momentul în care, pe cealaltă ușă, a intrat un cuplu tânăr, pe care îl mai văzusem venind aici uneori. Bărbatul și femeia îmi aduceau dulciuri și erau prietenoși. Părul negru ca tăciunele al femeii și ochii săi cenușii îmi aminteau de mine, iar, preț de câteva secunde, am surâs la acest gând prostesc de copil. Am privit-o pe acea doamnă apropiindu-se de mine și m-am strâmbat când mi-a ciupit obrazii. Bărbatul blond cu ochi albaștri, pătrunzători, a râs și s-a apropiat de cea care bănuiam că este soția lui, cuprinzându-i mâna într-a sa. M-au privit de parcă ne-am fi aflat la o expoziție, iar eu eram cel mai frumos tablou pictat din întreaga galerie. Sau un animal abandonat, pe care simțeai nevoia să îl iei acasă.

Zâmbetele largi au persistat pe chipurile lor, la fel ca încruntătura severă de pe chipul meu. Hades mi-a spus în repetate rânduri să nu zâmbesc în fața necunoscuților, pentru că ei m-ar putea lua și duce departe de acest loc. M-ar despărți de el și așa o să fim din nou singuri pe lume. Îi promisesem că așa voi face și, dintre toate promisiunile, de aceasta chiar voiam să mă țin. Nici măcar nu mi-am imaginat

cât de tare avea să mi se schimbe viața din momentul în care acea ușă s-a deschis. Oricât de tare a fost împunsătura aruncată de privirea mea, oricât de mult am plâns și m-am zbatut, cei doi nu au cedat. Și, oficial, eu aveam o familie reală. Una care nu îl includea și pe el... singurul care conta cu adevărat. Am plâns, aruncând priviri disperate în urma mea. Am sperat doar ca acel copil brunet atât de drag mie să vină și să mă salveze din brațele necunoscuților care îmi deveniseră părinți, după cum am aflat mai târziu. Actele mele de adopție erau în curs de a fi semnate în perioada în care m-au tot vizitat. Era doar o chestiune de timp, dar, cu mintea mea de copil de atunci, nici măcar nu îmi pusesem problema asta. Nici măcar nu îmi trecuse prin cap că asta se putea întâmpla în urma vizitelor repetate. Păreau a fi doar niște oameni interesați de soarta mea, care aduceau cadouri.

Nu mi-am dorit să plec cu ei. În ciuda locului acestuia, îmi era greu să mă despart de persoanele alături de care am crescut. Eram obișnuită să trăiesc fără iubirea maternă sau paternă, dar cum aș fi putut oare să trăiesc fără iubirea băiatului cu ochi albaștri, senini? Am suspinat când porțile din fier s-au trântit în spatele nostru.

Am privit printre lacrimi copiii care se jucau în iarba udă, căci ploaia se oprise și era timpul pentru joacă. Iubeam clipele acelea alături de el. Am icnit fericită când l-am observat alergând spre gratiile porții și m-am smuls din mâna celei pe care aveam să o numesc mamă nu mult timp după acel moment, fugind într-acolo. I-am cercetat chipul, rugându-l mental să mă ierte și, cel mai important, i-am declarat printre lacrimi iubirea frățească.

— Hades... am șoptit, privindu-i ochii înlăcrimați.

— De ce pleci, Mya? Nici tu nu mă mai iubești?

— Hades, eu... am încercat să spun, însă femeia a venit lângă noi și m-a prins de mână.

A crezut că lacrimile mele și modul în care mă manifestam nu erau altceva decât rodul obișnuinței mele cu acel loc. Mi-a șoptit că vom merge acasă, unde voi avea o mulțime de jucării, care mă așteptau deja. Aveam doar nouă ani și o mie de vise. O inimă mică și fragilă care bătea doar în prezența protectorului său. O inimă care a făcut cunoștință cu tristețea mult prea devreme.

El era pentru mine un frate mai mare. Singura familie pe care am avut-o vreodată. Mi-am desprins repede elasticul roz cu fluturaș din păr și i l-am întins. Hades l-a înșfăcat între degete, privindu-l cu blândețe. Femeia mi-a desprins cu greu degetele din jurul barelor metalice, înaintând cu mine spre mașina luxoasă care ne aștepta în fața singurei case pe care am cunoscut-o vreodată. L-am văzut pe Hades întinzând mâna printre bare, încercând, parcă, să mă oprească cu puterea minții, iar apoi i-am auzit glasul frânt și răgușit din cauza lacrimilor, strigând:

— Nu mă abandona, Mya!

Capitolul I

Nouă ani mai târziu...

Privesc prin micul hublou al avionului norii albi și pufoși, lăsându-mă pentru câteva secunde captivată de frumusețea care mi se desfășoară prin fața ochilor. Degetele mele albe și tremurânde ating ușor suprafața sticloasă și icnesc la contactul rece. Reîntoarcerea în locul din care am fost smulsă cu ani în urmă m-a lovit în moalele capului, înainte să pot percepe lovitura fatală sau să am ocazia să fug în direcția opusă.

Moartea mamei ne-a răpus pe amândoi, pe tata și pe mine în egală măsură, făcându-ne să ne dorim un nou început. Sau, cel puțin, tata să și-l dorească, căci mie puțin îmi pasă de cum va decurge viața mea de acum înainte. O viață complet nouă. Fără prieteni, fără distracție, doar eu și cu tata. Voi fi o persoană invizibilă între celebrități. Un suflet gol, lipsit de vlagă, înconjurat de veselie și de viață. Sunt conștientă că îmi va lipsi traiul de dinainte. Fericirea. Iubirea. Încrederea. Toate aceste lucruri pe care le-am pierdut odată cu femeia care m-a crescut ca pe propriul său copil. Parcă îmi e dor chiar și de zilele în care tata se îneca în alcool, nepăsându-i de mine. Odată cu trezirea lui la realitate, întreaga mea existență a dispărut subit.

Cine ești tu, Maria Gunn? Ai fost cândva o fetiță ascultătoare, cu timpul ai devenit o adolescentă rebelă, iar acum... Habar nu ai pe ce lume trăiești! Ai vrea să simți din nou aerul proaspăt invadându-ți plămâni și euforia drogurilor pulsându-ți în vene! Ai devenit Maria Cassandra Blaise. O ființă fără inimă și sentimente.

Pleoapele grele îmi cad răpuse peste irisurile obosite și oftez înfrântă, întinzându-mi picioarele pe sub scaunul din fața mea. Imagini din trecut mi se derulează rând pe rând în cap, însă mintea mea alege să se oprească la o singură seară. Cea în care am renunțat la prejudecăți și m-am dăruit unui om pe care nu îl iubeam. Seara în care, pentru prima dată, am simțit drogul cald învăluindu-mă în mrejele sale.

Cu un an în urmă...

Învârt seringă între degete, masându-mi în același timp venele mâinii pregătite să primească substanța interzisă. Îmi las trupul moale pe canapeaua veche și prăfuită a subsolului unui bloc părăsit și îi întind seringă prietenului meu. Degetele sale fierbinți încep să îmi maseze lent încheietura și închid ochii înainte să simt euforia strecurându-mi-se în corp. Yarris îmi zâmbește, smulgându-mi acul din vene, și privesc firicelul de sânge prelingându-mi-se în palmă. Prietenii mei fac cerc în jurul meu, așteptând, cel mai probabil, reacția mea.

Primul drog, primul viciu și prima dependență.

Dintr-un motiv nebănuț, întreaga lume se așteaptă să fiu fiica model: ascultătoare și mărinimoasă. Un copil abandonat de părinți ar trebui să se simtă recunoscător atunci când este strâns la un piept cald. Un piept necunoscut, întrucât copilul nu a fost suficient de bun pentru a merita adevărata iubire părintească. Nu îmi doresc să mă număr printre cei care își plâng de milă ore în șir. Printre cei care, după ce au ajuns în sânul unei familii, uită de unde au plecat. La fel ca ei toți, și eu am fost cândva un suflet blând. Iubeam și speram, dar acum urăsc. Urăsc sensul disprețuitor al vieții. Urăsc faptul că nu mai am pe nimeni, în afară de propria-mi persoană.

„Drogații” – am auzit atât de des acest apelativ descriindu-mă pe mine și prietenii mei, încât am început să cred că doar asta suntem. Când, de fapt, ne leagă un trecut dureros.

Am avut o familie. Doamne, am primit-o chiar dacă nu mi-am dorit să o am! Și pentru ce mi-a fost oferită? Doar ca să fiu martora destrămării ei? Am uitat tot ce am fost cândva. Ce îmi plăcea să fac. Cu cine îmi petreceam timpul. Un singur nume îmi răsună tare și clar în timpane, iar un chip blând, încărcat de tristețe, mi se arată în minte: *Hades*.

Nu am reușit să uit acei ochi albaștri, atât de asemănători cu apa tulbure a mării, privindu-mă printre gratiile de fier ale porții, însă am fost nevoită să las trecutul în urmă și să încep o viață nouă. Oricât mi-am dorit să îl vizitez, noii mei părinți nu au vrut asta, ci m-au dus departe de el și de tot ceea ce am avut cândva. Nu îmi lipsește, reminiscențele amintirii lui încep să dispară, iar eu să înfloresc în sânul grupului meu. Un grup de rebeli imposibil de stăpânit. Uneori, chiar și eu mă întreb ce s-a întâmplat cu acea fetiță ascultătoare. Probabil s-a maturizat. Pierderea încă unei mame a dărâmat-o și, astfel, a devenit opusul a ceea ce a fost la început.

Părul meu brunet și lung, pe care mama se încăpățâna să nu mi-l tundă, poartă acum nuanța unui blond spălăcit. Ochii mei încărcăți de fericire și speranță au o culoare diformă, lipsiți de sentiment și de vlagă. O privire goală și un suflet distrus. Buzele îmi sunt uscate și vineții din cauza deshidratării. Tatăl meu adoptiv, singurul pe care l-am avut drept sprijin înainte de a-mi întâlni prietenii, a căzut pradă alcoolului odată cu moartea îngerului nostru păzitor.

Casa noastră a devenit de atunci doar un loc de odihnă, un loc în care ne întorceam abia atunci când trupul ne ceda. Un cuib gol, părăsit de cea care obișnuia să îi dea viață. Râsul ei cristalin încă îmi răsună clar în timpane atunci când, în grabă, treceam pragul încăperii. Chipul ei blând mă privea muștrător din pozele prăfuite și știu că, dacă ar fi fost alături de noi, s-ar fi străduit să ne aducă pe calea cea bună.

Însă ea nu se mai poate întoarce, iar eu nu mai pot fi călăuzită pe calea cea dreaptă.

mi-am găsit refugiul. Am umplut locul gol din stomac cu gustul arzător al băuturii alcoolice și-n vene îmi pompeză substanțele ilegale, în locul durerii și al sentimentului de singurătate.

Îmi scutur capul când euforia mă prinde în ghearele ei și mă ridic zâmbind de pe canapeaua veche, luându-i mâna lui Yarris într-a mea. Părul lui blond, ușor ondulat, îi ascunde o mare parte a feței, căzând leneș peste ochiul lui stâng. Măinile lui mari se strâng în jurul trupului meu fragil.

Îmi simt picioarele slăbite și urechile îmi vâjâie din cauza muzicii exagerat de tare.

— Te simți bine? mă întrebă, depunând un sărut fin pe încheietura mâinii mele.

— Mhm, răspund cu jumătate de gură, lăsându-mi capul pe umărul său. Vreau să fac ceva nebunesc, Yarris!

Același zâmbet malefic i se așterne pe buze, făcându-mă să chicotesc și să îmi strâng brațele mai tare în jurul său. Pentru mine, Yarris este pur și simplu un prieten bun. Cu ceva beneficii la bagaj. Însă eu, pentru el, sunt acea bucățică lipsă pe care a așteptat-o de atât de mult timp. Atât de diferiți și, totuși, atât de asemănători.

Împărțim aceeași soartă crudă, de a ne privi mama adăpostindu-se sub pământul negru și umed.

Aceeași durere ne-a străfulgerat inima și astfel am ajuns de nedespărțit. Două suflete prinse în colivia trecutului mult prea aspru, cu un viitor incert în fața ochilor.

Îmi privesc prietenii aflați acum pe culmile fericirii, însă știu că asta se datorează drogului încins cu focul brichetei într-o linguriță ruginită. Nici nu realizez când, clătînându-mă pe picioare, mă las purtată

de Yarris într-unul dintre apartamentele goale. Gura lui flămândă o atacă pe a mea, iar aroma sa puternică îmi învăluie cavitatea bucală. Măinile sale îmi strâng cu putere șoldurile și chicotesc când urcă lent pe umerii mei, alungându-mi jacheta de piele.

— Ce ar putea fi mai nebunesc de atât? mă întrebă, fixându-mă cu privirea, și înghit în sec. Ceea ce simt eu pentru tine, crede-mă, e nebunie pură! Mă las purtată de cuvintele sale și de euforia care îmi traversează trupul.

Mă întind pe unul dintre paturile prăfuite. Trupul său se lasă peste al meu. Mirosul de marijuana este imprimat în hainele sale, făcându-mă să îl trag adânc în piept. Buzele lui le revendică pe ale mele. Mă sărută apăsător, dur și pasional, iar o parte din mine, cea care este încă conștientă, știe încotro ne îndreptăm. Îi cuprind tricoul în palme, iar el se îndepărtează de mine doar cât să îmi permită să i-l scot peste cap. Limba mea trasează linii fine pe pieptul său gol. Pe gâtul lung și obrajii sculptați. Își strecoară palmele reci sub bluza mea subțire și îmi cuprinde sânii goi. Sfârcurile mi se întăresc la contactul rece, și spatele mi se arcuiește. Înainte să-i anticipez mișcarea, îi simt dinții mușcând lacomi de pielea mea fină, smulgându-mi un geamăt. Îi înconjur talia cu picioarele, apropiindu-l de locul care începe să îmi pulseze cu o dorință arzătoare. Se împinge în mine, iar eu îl simt tare chiar și prin stratul de haine care ne îmbracă. Yarris îmi deschide, cu rezeziune, nasturele blugilor și mi-i coboară pe picioare. Rânjește la imaginea mea pe jumătate dezbrăcată, coborându-și capul până la zona mea sensibilă. Limba sa mi se plimbă peste vulvă, prin materialul chiloților subțiri. Degetele mele se agăță de părul său, aducându-l din nou la nivelul meu. Ne dezbrăcăm în grabă, orbiți de excitație și de substanța proaspăt introdusă în vene. Unghiile mele-i sapă în carne când mă pătrunde. Durerea este estompată de forța drogului, dar tot o simt. O simt din ce în ce mai puternică pe măsură ce înaintează în mine. Nevoia de a înlocui supliciu sufletesc mă determină să îmi ridic șoldurile, făcându-l să mă umple dintr-o singură mișcare.

— Drace, Maria, cât ești de strâmtă!

Nu zic nimic. Nu știu cum aş putea răspunde în fața cuvintelor sale. Îi permit să iasă și să intre în mine din ce în ce mai repede. Aștept ca plăcerea aceea absolută despre care am auzit în cărți să pună stăpânire pe mine, însă nu o face. Îl simt pe Yarris și atât.

— Te voi învăța atât de multe, îmi șoptește, cu buzele lipite de gâtul meu. Și îți va plăcea, Maria! Vei iubi fiecare rahat pe care ți-l voi face!

Îmi mușc buza, strângându-l mai aproape. Îmi place deja! Îmi place faptul că acum, că este în mine, nu mai simt golul imens. Pare să fi fost umplut în întregime de el. Îmi geme numele, zbârlindu-mi puful de pe brațe. Mâna lui urcă, prinzându-mi părul în pumn, și mișcărilor-i devin aproape haotice. Știu că este mai aproape de punctul de a termina, cu fiecare răsuflare greoaie care-i părăsește pieptul.

În prezent...

Deschid ochii, alarmată, privind persoanele din jurul meu. Inima îmi bate nebunește și gâtul îmi este uscat din cauza respirației agitate. Tata mă privește cu ochii mari și ridic din umeri neputincioasă, așezându-mă mai bine pe scaunul care deja devine incomod. Îmi simt oasele trosnind și mici furnicături îmi traversează picioarele.

„*Îți promit că ne vom revedea în curând!*”, cuvintele lui Yarris înainte de a pleca încă mi se derulează în minte și cu greu îmi înghit nodul persistent din gât.

Îmi simt sufletul pustiit și în inimă persistă același gol dintotdeauna, acea parte lipsă pe care am ales să o înlocuiesc cu tăria arzătoare. Îmi privesc încheietura, masând absentă locul în care înțepătura acului încă se zărește.

Efectul drogului va trece în curând și nu vreau să îmi imaginez modul în care foamea de el mi se va manifesta. Mâncărimi, halucinații, amețeli puternice și stări de leșin. Toate or să mă lovească din plin, precum un prădător flămând care se aruncă asupra propriei prăzi.

Încerc, pe cât posibil, să mă mențin lucidă până la aterizare. Un singur loc nu vreau să văd din tot acest oraș, locul în care mi-am petrecut copilăria. Acel loc sumbru care mi-a marcat existența, transformându-mă într-o fricoasă notorie. Cum poți supraviețui fiind o fricoasă între curajoși? Dacă nu îi poți învinge, alătură-te lor! Iar eu asta am făcut. M-am prefăcut că sunt una și aceeași cu ei, când, de fapt, încă îmi ascund chipul sub plapumă ori de câte ori întunericul se lăsa peste oraș.

Aceasta sunt eu, cea de acum.

Maria Cassandra Blaise.

O prefăcută între prefăcuți și o păcătoasă între păcătoși. Sunt tot ceea ce mă temeam cândva să devin.

— Ei bine, cum ți se pare?

Zâmbesc strâmb în locul unui răspuns și privesc mai pe îndelete încăperea care îmi va fi cameră. Pereții de un roșu deschis îmi oferă mâncărimi în palmă, alături de mobila albă și strălucitoare, cu mici sclipiri argintii. Mă învârt prin jur, așezând cele două geamantane de haine pe parchetul lucios, și inspir adânc.

Patul mare tronează în partea stângă a dormitorului, acoperit de cuvertura deschisă la culoare. În partea dreaptă, două uși mari și glisante, care probabil duc spre balcon, sunt acoperite de draperii lungi și aurii. Un birou simplu, pe care un laptop și câteva produse de înfrumusețare sunt așezate într-o dezordine totală, îmi atrage atenția. Strâmb din nas, ducând dorul camerei mele întunecate, și mă așez pe pat.

— Presupun că multitudinea de culori se leagă de noua noastră viață, nu-i așa?

Tata aprobă, zâmbind, iar eu pufnesc.

— O cameră colorată nu este de ajuns pentru a ne face să fim din nou o familie, tată. Nu îmi doresc asta – fac semn larg cu mâna –, tot ce vreau este să mă lași în pace. Așa cum ai făcut-o până acum! Oftatul tatei îmi răsună cu ecou în timpane, iar eu îmi scarpin ceafa, enervată. Îmi simt limba umflată în cavitatea bucală și o molfăi deseori, în încercarea de a alunga gustul amar. Îmi trag în mod obsesiv buza între dinți, punând presiune asupra ei, din dorința de a-mi îngropa nevoia. Răsuflu ușurată când tata mă informează că merge să despacheteze, lăsându-mi trupul moale să cadă între așternuturi. Trag aer adânc în piept, strâmbându-mă din nou la mirosul de trandafiri proaspeți, care tronează în cameră.

Îmi scutur capul în semn negativ, înainte de a mă îndrepta spre bagaje. Deschid cu mișcări lente fermoarul și zâmbesc cu tristețe la vederea pozei mamei. Probabil tata a pus-o aici, întrucât eu am fost decisă să renunț la trecut și să privesc spre acel viitor anost pe care el îl prevede cu atât de mult entuziasm.

O prind între degete, mângâind rama. Privirea mamei îmi străfulgeră trupul, ca de fiecare dată. Îmi amintesc discuțiile noastre nesfârșite despre orice lucru ne semnificativ, despre viață, despre mine și despre băieți – deși niciodată nu am fost cu adevărat interesată de unul. Ea era acolo, în fiecare moment al zilei, dornică să îmi împărtășesc toate prostiile adolescentine, să mă strângă la piept și să îmi sărute fruntea. Dornică să își treacă degetele prin părul meu, în timp ce eu, entuziasmată, îi povesteam tot ceea ce voia să știe. Nu a fost doar mama mea, ci și prietena mea cea mai bună.

— Cum ai putut să pleci? șoapta mea abia se face auzită în începerea goală. Strâng fotografia la piept, dar ea nu reușește să aline dorul sau durerea. Nu reușește să îmi amintească cum este să te simți iubită, mai presus de orice. Mama a fost îngerul meu pe pământ, acum este într-adevăr unul. Îmi șterg lacrimile enervată și așez poza pe birou, începând mai apoi să îmi aranjez, rând pe rând, hainele în dulap.

Nasul mă înțepă și, odată cu eliberarea sentimentelor, nevoia de a simți euforia drogurilor mi se imprimă din nou în vene. Continui să îmi scarpin pielea, lăsând în urma mâncărimii arsurile durerii. Mă reped spre baie și îmi țin respirația privind câteva tuburi de pastile abandonate pe marginea chiuvetei, de care, probabil, familia care locuise în această casă uitase să se descotorosească. Aleg trei pastile de mărime și culori diferite, fără a verifica data de expirare a acestora și, înainte ca trupul să îmi cedeze, îmi umplu pumnii cu apă și înghit sursa distrugerii mele.

Sonoria mă scoate din gândurile negre, făcându-mă să îndes, speriată, tuburile în micuțul dulăpior de deasupra chiuvetei. Respirația mi se întetește în timp ce cobor scările în grabă, îndreptându-mă spre ușa imensă din lemn masiv. Privirea mea caută, disperată, o sursă sticloasă, care să îmi ofere vizibilitate spre musafirul nepoftit, însă, nici urmă de așa ceva.

Îmi trag sufletul, strângând mai tare clanța ușii în mână înainte de a o deschide, și mă încrunt la vederea unei fete necunoscute. Părul său de un roz țipător, ras într-o parte a capului, îmi fură privirea, iar eu încerc din răspuț să îmi înăbuș un chicot. Poartă o jachetă de blugi lungă, care acoperă cu totul pantalonii săi minusculi, abia vizibili, iar în picioare o pereche de bocanci negri din piele întoarsă. Ochii ei căprui și mari mă privesc cercetător, din cap până în picioare.

— Te pot ajuta cu ceva? glasul îmi este vlăguit și ridic mâinile disperată când aceasta pășește în încăperea fără a fi invitată.

— Mama m-a trimis, îmi spune, de parcă acest lucru m-ar putea lămuri în vreun fel. A zis să vă dau asta, drept cadou de casă nouă sau ceva de genul. Privesc cu suspiciune caserola din mâinile sale, însă, într-un final, îi indic măsura de sticlă, pentru a se debarasa de ea.

Sprâncenele mi se unesc involuntar când necunoscuta se așază confortabil pe canapea, punându-și picioarele pe măsuta, alături de caserolă. Privirea ei scanează locul în întregime, pufnind adeseori, dezaprobator. Gura mi se strânge într-o grimasă și îmi las mâinile să cadă pe lângă corp.

— Asta este tot?! încerc să o determin să plece, însă tot ce reușesc să scot de la ea este un zâmbet.

— Eu sunt Sheryl, încântată! Îi privesc mâna întinsă, mustăcînd asupra ei. Dau din cap și cedez, strângând-o ușor. Îmi înclin capul când ochii ei rămân pironiți pe înțepătura acului, vizibilă pe încheietura mea.

— Maria! răsuflu încet, retrăgându-mi palma dintr-a sa.

— O faci de plăcere sau ești dependentă?

— Ambele! răspund după puțin timp, ridicând din umeri, neajutorată.

Minciunile nu își au locul aici, întrucât Sheryl nu pare a fi străină de acest subiect. Îmi indică locul de lângă ea, iar eu mă conformez, așezându-mă. În mod straniu, această necunoscută îmi inspiră încredere. Înghit în sec, atunci când își suflecă mâneca așa zisului hanorac, lăsând să iasă la iveală o vânătaie de un albastru închis. La rândul ei, ridică din umeri și trage cu putere aerul printre dinți, expirându-l ușor. Pare că se gândește intens la ceva și nu pot să nu tresar speriată când își așază tacticos mâna pe piciorul meu.

— Nu îți face griji, îmi spune din senin, în timp ce o privesc cu ochi mari – tocmai ți-ai făcut o nouă prietenă aici! Rânjetul său diavolesc îmi amintește de Yarris, iar asta mă face să îi zâmbesc timorată.

— Deci, de fiecare dată le duceți plăcinte noilor vecini? Schimb subiectul, iar Sheryl pufnește în râs, aprobând totodată.

— Mama vrea să lase impresia unei vecine perfecte când, de fapt, tot ce sunt și toate obiceiurile nesănătoase pe care le observi la mine provin de la ea.

Încerc să înțeleg sensul cuvintelor sale, dar, adevărul este că nu o pot face. Minte mea nu este capabilă să funcționeze normal, fiind încetinită de dorință. Sheryl își dă ochii peste cap, și, de parcă aș fi întrebat-o, continuă pe un ton sec:

— Nu toți copiii au mame care își petrec toată ziua în bucătărie pregătind cele mai bune bucate! Îmi trec dinții peste limba inflamată.

— Presupun că și această bucată de plăcintă e cumpărată și, dacă e făcută de ea, te sfătuiesc să nu mănânci! Cine știe ce substanțe se mai găsesc înăuntrul ei?!

Cuvintele sale, care sunt nici mai mult nici mai puțin decât un avertisment, nu reușesc să facă nimic altceva decât să îmi crească și mai tare apetitul, pe care acele pastile nenorocite au reușit să îl amâne provizoriu. Îmi imaginez deja gustul unor negrese speciale. Mirosul specific ingredientului secret mi se imprimă în nări și inspir adânc, înainte ca Sheryl să chicotească.

— Mama mea e genul de persoană „distractivă”, cum ar spune unii. Nu se interesează de mine, iar pe la șaisprezece ani am avut surpriza de a găsi câteva seringi aruncate la întâmplare, în camera sa. Normal, eram doar un copil, și interesul meu era mare. Îmi doream să știu ce este atât de fascinant la acel obiect, așa am ajuns să mă droghez. Totuși, nu mă consider o dependentă, așa cum cred că ești tu. Mă cutremur la povestea de viață pe care mi-o prezintă și mă întreb cum de are curajul de a face astfel de confesiuni, căci nu mă cunoaște deloc și nu știe dacă sunt de încredere sau nu. Ceva-mi spune că nici măcar nu o interesează de fapt și că, dacă în momentul următor aș da buzna în casele oamenilor, împărtășindu-le ceea ce tocmai am aflat, zâmbetul i-ar persista pe buze. Însă, nu îmi permit să inspir mirosul putred din jurul nostru. Prefer să o cred, întrucât a da crezare cuvintelor sale înseamnă a nu fi singură. Iar eu urăsc singurătatea.

Restul zilei îl petrec redecorându-mi camera cu posterele rock pe care noua mea prietenă mi le-a adus Dumnezeu știe de unde. În scurt timp, roșul acela țipător care mi se imprima în privire precum sângele lăsat în urmă de vârful seringii este ascuns de o multitudine de hârtii alb-negru.

Icnesc fericită când, în garaj, descopăr o găletușă de vopsea neagră și, încet-încet, vechea mea cameră prinde viață, transformându-se în una cu totul și cu totul nouă. Am grijă să las dungile argintii ale mobilei la vedere și răsuflu ușurată când, în sfârșit, încep să mă simt acasă. Vreau să îmi alung din minte modul în care surprinderea tatei se va manifesta. Deja-i pot zări privirea dezamăgită și modul în care buzele sale se vor strânge în semn de disperare și dezaprobare.

— Bun venit în oraș, Maria Blaise! Râsul meu haotic răsună în încăpere, când, de undeva din spatele pantalonilor, Sheryl scoate un pliculeț cu praf alb și nu mai am nevoie de nicio explicație pentru a ști ce este. Încă o cale spre distrugere. Încă o modalitate de a mă îngropa sub pământ. Știi cum unii luptă pentru viață? Eu lupt contra ei!

Bine te-am găsit, Spokane!

Îmi las trupul răpus de energie să cadă între așternuturile reci, alături de noua mea prietenă. Sheryl își întoarce cu chipul spre al meu și amândouă sfârșim într-un hohot de râs, generat de substanța abia inhalată. Obrajii mă dor și cu greu reușesc să îmi temperez zguduiala trupului. Inspir adânc, lăsându-mi pleoapele să cadă peste ochii roșii și umflați. Luminițe de diferite culori se joacă nestingherite în întuneric și îmi acopăr gura, pentru a-mi înăbuși chicotul.

Îmi aduc aminte iar și iar de chipul tatei la vederea lui Sheryl. Șocul evident pe care l-a trăit la vederea vestimentației sale sumare și modul în care m-a privit îmi oferă un sentiment de triumf în interior. Simt că am câștigat bătălia, dar nu și războiul. Mă simt puternică și, în același timp, sunt conștientă că, de la putere la slăbiciune, e doar un pas, unul mic de tot.

Îmi cunosc părintele atât de bine încât știu că nu va renunța să încerce să mă aducă pe calea cea bună, nefiind conștient de faptul că drumul meu e bifurcat și că eu mereu voi alege să merg prin mocirlă. Încăpățânarea mea e atât de puternică, încât nu pot lupta contra ei. Vreau să îi dovedesc tatei că, luându-mă de lângă vechii mei prieteni, nu înseamnă că mă voi transforma într-o sfântă peste noapte. Dimpotrivă, e doar o formă de a mă îndârji mai tare și e doar o chestiune de timp până am să îmi

găsesc alții, la fel de răi, cu aceleași obiceiuri. Unii care să mă ajute să ies la suprafață așa cum sunt, fără a ascunde nimic.

Parcă presimt vocile noilor vecini șușotind în urma mea. Îi aud numindu-mă în fel și chip, dar, pentru prima oară, acest lucru mă satisface mai mult decât aș fi crezut că o va face. Îmi doresc să îmi aud numele răsunând tare și clar pe buzele lor invidioase, întrucât, doar în acest mod, omul care m-a adoptat va realiza că un oraș nou nu înseamnă neapărat o viață nouă. O schimbare nu îți poate alina sufletul, oricât de mult ai încerca.

Asta nu înseamnă că, în sinea mea, nu sper că orașul Spokane îmi va oferi un sens vieții mele. Dar, nu pot încă vizualiza cum s-ar putea întâmpla asta, căci continui să fiu un copil abandonat de părinți într-un adăpost și, mai apoi, iubit din interes.

Nu vreau să îmi cataloghez părinții, însă sunt destul de conștientă de situația în care mă găsesc. Dacă mama ar fi putut avea propriii ei copii, eu nu m-aș fi aflat aici. Aș fi adormit, probabil, sub un pod, acoperită de cutii de carton, proaspăt ieșită din acel orfelinat. Aș fi fost obligată să îmi iau viața în mâini și să mă descurc de una singură. Fără niciun venit, fără niciun prieten.

Doar eu și cu mine.

Sau poate... Doar eu și cu Hades.

Mă ridic în șezut, privind rămășițele prafului alb, și mi-l răstorn în palmă, astupându-mi una dintre nări și inspirându-l adânc. Îmi scutur capul când simt arsura atât de cunoscută strecurându-mi-se pe căile nazale, iar Sheryl râde din nou, începând să deseneze cerculețe imaginare pe ecranul telefonului stins.

— Oricât de nasol ar părea acest cartier, oamenii de aici dau petreceri bestiale! Râde ea din nou și o acompaniez. Te voi lua cu mine la una, să îți faci prieteni noi!

Nasul mi se încrețește la auzul cuvântului „prieteni”, căci nu știu dacă, într-adevăr, am avut așa ceva vreodată. Poate doar cunoștințe, pe care preferam să le numesc astfel. Un prieten se presupune că va fi lângă tine mereu și nu te va abandona la o ceartă minoră. Un prieten are încredere în tine și nu se îndoiește de cuvintele tale. Poate că Yarris a fost singurul meu prieten sau poate că acela era doar modul său de a-mi intra în pantaloni.

— Ai vrut vreodată să renunți la tot, Sheryl? Să pui, pur și simplu, stop? Întrebările mi se desprind de buze înainte să realizez și oftez când Sheryl se ridică, privind-mă întrebătoare.

— La viața mea denaturată? rânjește ea, punându-și mâinile sub cap. Nu știu să trăiesc altfel! Îmi place distracția, ador alcoolul și iubesc drogurile! Dacă renunț la aceste lucruri, practic, rămân fără nimic. Vreau să am ceva, orice, pe lumea asta. Și, dacă o adunătură de adolescenți rebeli sunt în stare să îmi ofere „alinare”, eu o voi primi. Cu brațele deschise chiar!

— Uneori îmi este dor de viața mea de dinainte, îmi mărturisesc în șoaptă, nebăgând în seamă cuvintele sale. Îmi este dor de mama și de modul în care se juca în părul meu seară de seară. Știi, cred că nu am mai avut prieteni din ziua în care ea a murit, spun, plimbându-mi degetele printre firele de păr acum blond –, am fost destul de populară înainte de asta.

— Cum era viața ta înainte?

Știu că a doua zi amândouă vom uita, cel mai probabil, această discuție, și poate acest motiv mă determină să-mi deschid sufletul în fața unei străine. Sau poate încrederea lui Sheryl în mine mă face să vreau să-i împărtășesc același lucru. Îmi strâng brațele în jurul genunchilor și îmi las capul să se odihnească pe unul dintre ei. Prin minte îmi trec imagini cu mine înainte de accidentul mamei și zâmbesc nostalgică, dorindu-mi să mă întorc în timp, măcar pentru câteva secunde. Sau să rămân acolo, pentru tot restul vieții.

— Eram în primul an de liceu, părul meu era lung și brunet și mereu aveam tendința de a-l împleti, ca mai apoi să cadă în valuri pe umerii mei. Aveam totul! Prieteni, familie, popularitate. Tot ce mi-am dorit dintotdeauna. Băieții roiau în jurul meu, dar niciodată nu le-am dat importanță, pufnesc ușor. Voiam să îmi termin studiile și să devin avocată, ca mama. Cred că eram credincioasă înainte, îmi mărturisesc, iar ea chicotește. Nu era seară în care să nu îmi spun rugăciunea alături de mama. Credeam datorită ei! Când a murit... Tocmai începuse al doilea an de liceu și știam că am nevoie de o schimbare pentru a-mi cicatriza rana din piept. Din fata mereu veselă, „colorată” și înconjurată de prieteni, am devenit singuratică. Am început să port haine închise la culoare și să mă închid în mine. Am devenit prizoniera propriului meu suflet. Până când... A apărut el și m-a transformat în ceea ce sunt astăzi.

Un zâmbet plin îmi ia conturul buzelor atunci când imaginea ochilor săi negri ca tăciunele îmi apare în minte. Temătoare, îmi trec degetele peste buza inferioară și un suspin mi se desprinde de suflet, amintindu-mi nostalgică de ultimul său sărut. Nu îi duc dorul, dar, în același timp, îmi doresc să fie aici. Lângă mine!

— Și băiatul ăsta, cine e? mă trezește Sheryl din visare, ridicând sugestiv din sprâncene.

— Primul! Rostesc stingherită, iar ea mă răsplătește cu o încruntare.

— Primul ce?

— Știi tu, primul!

Accentuez cuvântul, făcând un semn discret spre partea mea intimă, iar prietena mea cedează într-un râs zgomotos. Îmi duc mâna la gura ei, murmurând un „shhh” mut, știind că tata doarme la parter, iar râsul ei atât de sonor l-ar putea trezi, ruinându-mi viața, întrucât tata m-a amenințat cu o clinică de dezintoxicare. Sunt nevoită să ascund dependența mea de el și, într-un fel sau altul, sunt mândră că reușesc.

— Și următorul? Mă întrebă ea din senin și mă încrunt nedumerită. Tipul ăla a fost singurul?! surprinderea ei când rostește aceste cuvinte mă face să strâmb din nas. Nu îmi vine să cred că ai înfățișarea asta de... Nu contează, murmură ea —, și ai avut un singur iubit!

Chicotesc când, înfrântă, face un semn de lehamite și își lasă din nou trupul ușor să se scufunde în moalele patului. Surâsul îmi reappare pe chip când Sheryl începe să scoată sunete specifice beat boxului, iar eu o urmez, cântând în șoaptă versurile melodiei *Lose Yourself* a lui Eminem. Mâinile noastre se mișcă în aer asemeni rapperilor, încurajate de mișcări ușoare ale capului.

Mă ridic în picioare, prinzând telecomanda în palmă, iar vocea mea urcă odată cu sunetele create de Sheryl. Îi cuprind palma într-a mea, determinând-o să facă o piruetă. Trupurile noastre se balansează și înclină. Șoldurile se unduiesc și umerii se scutură. Fiecare cuvânt mi se desprinde alarmat de buze, în încercarea de a menține ritmul alert creat de ea și zâmbesc, învingătoare, când melodia ajunge la final.

— Tu chiar ai voce, nu glumă! Complimentul lui Sheryl mă face să râd și dau debusolată din cap în semn negativ, fiind mai mult decât sigură că drogurile i-au afectat auzul.

Câteva ore mai târziu ne aflăm pe balcon, cu sticla de vin pe care Sheryl a furat-o de acasă în mână. Duc sticla la gură și mă încrunt când acreala alcoolului îmi înțeapă limba.

Sporovăiala lui Sheryl e interminabilă și mă strâmb adeseori, încercând să o fac să tacă. În același timp, îmi îndrept atenția spre priveliștea din fața noastră, unde natura oferă un spectacol minunat. Cerul lipsit de nori îi permite lunii să-și afișeze frumusețea divină în toată splendoarea. Stelele strălucesc precum niște punctulețe mici și albastre pe o pânză de mătase neagră, creând un peisaj mirific.

— De ce blond? întrebă din nou Sheryl și oftez, înfrântă, când îmi prinde o șuviță de păr între degete, privind-o atentă.

— Să nu crezi că mi-aș dori să-mi uit mama! Dar, privindu-mi părul brunet, mereu îmi aminteam de ea. Voiam să scap de vină!

Dintr-un motiv neștiut încă, nu vreau ca Sheryl să afle că, de fapt, nu mi-am cunoscut niciodată părinții naturali și că, undeva în această lume, poate că încă am o mamă. Pentru mine, mama mea a murit, iar vechea Maria a fost îngropată alături de ea, sub pământul negru și umed. Nu îmi doresc neapărat să îmi cunosc părinții biologici, dar, poate, uneori, am nevoie de răspunsuri.

Însă, prefer să rămân în beznă totală, iar materialul negru de bumbac să îmi acopere în continuare ochii. Cunoscându-i, așteptările lor în privința mea ar fi fost ruinate și nu aș vrea ca alte persoane să fie dezamăgite de ceea ce am devenit. Nu îmi doresc să observ regret în privirea unei mame, întrucât, în ochii ei, am rămas cu imaginea unei fiice perfecte. Ceea ce și am fost cândva.

De fiecare dată când un înger își pierde aripile, un demon le câștigă. Câștigasem aceleași aripi pe care mama le purtase. Doar că acel alb inconfundabil fusese înlocuit de întuneric, devenind astfel negre și lipsite de viață. Lipsite de cea care le oferea strălucire. Aripile mele sumbre se desfăcură în pene lungi și dese, purtându-mă înspre necunoscut. Am simțit vântul mângâindu-mi fiecare pană în parte, nerealizând că drumul meu către iad este mai scurt cu fiecare secundă.

— Mi-e somn, aud din nou glasul lui Sheryl înainte de a-și înăbuși un căscat. Tu mai stai?

— Vin și eu imediat, rostesc. Noapte bună, Sheryl!

— Noapte bună, Maria!

Mă simt vinovată pentru moartea unui înger. Îmi înalț privirea spre cer și sper ca ea să nu mă vadă în acest moment. Să nu vadă omul slab care am devenit și cât de tare m-a distrus lipsa ei. Cât de mult mă distruge încă.

Îmi pare rău că te dezamăgesc, îi transmit mental. Îmi pare rău că nu pot fi cine îți doreai tu să devin! Poate că, în altă viață, voi fi din nou fetița ta. Cea care iubea viața și se iubea pe ea. Poate că, în altă viață, tu nu vei pleca, iar inima mea nu va mai fi frântă. Mă întreb dacă aș fi ajuns aici oricum. Oare aș fi permis ca viața să mă schimbe în asemenea mod, în cazul în care tu ai fi vegheat încă asupra mea? Mă îndoiesc, mami, căci nu aș fi făcut nimic să te rănesc, niciodată!

Îmi duc mâinile instinctiv la tâmpile și murmur cu fața îngropată în pernă. Un braț cald mă ține strâns la piept și mi-e teamă că totul a fost doar un vis, iar acum mă aflu acasă, în brațele lui Yarris. Pipăi cu degetele brațul subțire, chicotind când Sheryl murmură ceva indescifrabil. Îi îndepărtez brațul cu mișcări atente, încercând să nu o trezesc, și mă ridic în șezut. Îmi trec dinții peste limba uscată, dând dezgustată din cap, când gustul acru al vinului de aseară îmi atacă papilele gustative.

Pașii-mi sunt silențioși și cu greu îmi mențin echilibrul mergând pe vârful degetelor de la picioare.

Trag pilota groasă, învelindu-i trupul prietenei mele, și mă abțin să râd când se ghemuiește sub ea, scoțând un mârâit jos. Îi privesc mâna căutându-mă prin pat și chicotesc din nou.

Mă simt supusă unui supliciu, căci întregul meu trup suferă de mahmureala provocată de beția ușoară de care am avut parte seara trecută. Îmi trec mâinile prin părul lung și blond, pornind înspre baie.

Singurul lucru bun la noua mea casă este existența băii personale. Mă săturasem să împart aceeași baie cu tata și să aștept minute-n șir privind ușa albă de lemn, numărând secunde trecute. Însă aici, între cei patru pereți albi, am propriul meu paradis. Un colț de tihnă.

Dau drumul la duș, lăsând apa să curgă în timp ce mă descotorosesc de hainele în care fusesem

îmbrăcată și ieri. Se pare că nu am fost într-atât de lucidă, încât să mă obosesc pentru un amărât de duș, și am preferat să dorm în blugii strâmți și negri, care mi-au lăsat urmele materialului pe piele. Un icnet de plăcere îmi scapă printre buze, când apa fierbinte îmi atinge pielea rece și îmi las capul să cadă leneș pe spate. Picăturile mărunte îmi udă chipul, iar rareori mă obosesc să le alung cu ajutorul mâinilor. Undeva, în adâncul meu, sper ca fierbințeala apei să îmi încălzească sufletul înghețat.

Râsul îmi părăsește buzele înainte să îl anticipez, când oglinda îmi reflectă imaginea. Întregul trup și chip îmi sunt acoperite de spuma gelului de duș cu miros de căpșune și kiwi. Rămân în același loc, privindu-mi reflecția, în timp ce îmi săpunesc scalpul în continuare, înainte să las alți stropi să îmi limpezească corpul. Îmi strâng părul ud într-un prosop, neavând răbdarea necesară pentru a-l usca, iar altul mi-l înfășor în jurul trupului meu gol.

Nu mică îmi e mirarea să o găsesc pe Sheryl la marginea patului, înjurând de zor durerea insuportabilă de cap. Rânjesc mișelește, ținând prosopul încă strâns între degete, înainte să mă îndrept spre sertarul cu lenjerie intimă. Sheryl neagă din cap, văzând boxerii mei negri, simpli, și se aruncă din pat, scoțând o pereche de boxeri dantelați de culoare roșie. Nasul mi se încrețește privind bucata de material pe care o ține strâns între degete, însă, după câteva insistențe și amenințări, cedez. Aleg să port o pereche de pantaloni scurți de trening și un maiou negru, larg. Îmi împletesc părul într-o parte și îmi încălț veșnicii bocanci de culoare neagră.

— Amintește-mi să nu mai amestec drogurile cu băutura! Își scutură Sheryl capul, după care pornește spre duș, urmând să îmi împrumute hainele.

Mirosul de mâncare mă întâmpină încă de la baza scărilor, iar picioarele mele prind voință proprie, fugind înspre bucătărie. Ochii tatălui meu mă cercetează desperați, căutând parcă cu privirea urmele unei vătămări corporale. Se încruntă când prietena mea intră în bucătărie îmbrăcată în hainele mele și se așază pe scaun, fără a adresa vreun cuvânt. Se va obișnui cu asta, trebuie să o facă. Sheryl este tot ce am în acest moment și nu am de gând să renunț la prietenia noastră. Faptul că el nu o place este doar un bonus.

— Mor de foame! Mă plâng ca un copil mic, dând din picioare și din mâini într-un mod lamentabil.

Încerc, pe cât posibil, să maschez efectul drogurilor încă aflate în sistemul meu, însă fără prea mari șanse de reușită. Simt nevoia de a țopăi în sus de bucurie, fără un motiv anume. Spre deosebire de

mine, Sheryl continuă să fie morocănoasă, chiar și atunci când, mustăcînd, tata îi pune farfuria cu omletă în față. Nările mele freamătă în urma mirosului divin și îmi îndes o lingură plină în gură. Fălcile mă dor din cauza efortului și îi zâmbesc tatei, încercând să nu dau afară nici măcar o bucățică din mâncarea delicioasă.

— Maria, șoptește Sheryl de îndată ce rămânem singure și îmi întorc privirea spre ea, luptându-mă cu decizia de a linge farfuria.

— Hmm?

— Am făcut ceva ciudat seara trecută? Mă încrunt, neștiind la ce se referă, fapt pentru care mă rezum doar la a ridica din umeri. Adică, am încercat să te... Las-o baltă, nu contează!

— Dacă spui tu, presupun că așa este, îi răspund nepăsătoare.

Petrecem ore bune în fața televizorului, mâncând ciocolată și înfulecând, nesătule, popcornul făcut de Sheryl. Facem un scurt maraton de seriale, după care, când euforia drogurilor dispare și plictiseala își face simțită prezența, abandonăm orice altă activitate și ne avântăm într-o conversație la fel de anostă.

— Unul dintre prietenii mei dă o petrecere în seara asta, ce zici, mergi cu mine?

Întrebarea ei mă ia pe nepregătite și îmi țin respirația, unindu-mi degetele în pumni.

— Nu cred că tata va fi de acord cu asta! Îi răspund calmă și, fără să vreau, las un oftat să îmi scape.

— Ție chiar îți pasă ce crede el? se încruntă Sheryl și nu mă pot abține să nu privesc temătoare spre ușa tatei.

Poate că sunt rebelă sau așa vreau să las impresia celor cu care intru în contact, însă niciodată nu am plecat de acasă fără acordul lui.

Sunt, să zicem, o rebelă-cuminte. O combinație între cele două, care, într-un final, mă va distruge.

Trebuie să aleg una dintre cele două personalități, total diferite, care mă caracterizează. Însă, dacă renunț la acea urmă de blândețe, renunț întru totul la ceea ce am fost odată. La *Maria Gunn*. Sunt oare dispusă să renunț la mine?!

— Bine! răspund înfrântă, iar Sheryl bate fericită din palme.

Starea ei de moleșeală e alungată de melodia trupei Metallica – *Hardwired*. Râd cu lacrimi auzindu-i glasul îngroșat care încearcă să cânte versurile piesei, în timp ce capul i se bălăngăne dintr-o parte într-alta pe ritmul alert. Sheryl este genul de persoană pe care o vrei în permanență alături, datorită comportamentului schimbător și glumelor nesărate. Se pare că este și tipul de prietenă care rămâne peste noapte, chiar dacă v-ați cunoscut doar cu câteva ore în urmă.

Mă gândesc obsesiv la faptul că nu am fost invitată la petrecere, iar persoanele de acolo mă vor privi ca pe o intrusă. Îmi pot imagina privirile cercetătoare ațintite asupra mea și simt nevoia să-mi scarpin pielea iritată. Sheryl îmi spune în mod repetat că celor de aici nu prea le pasă cu adevărat de cine vine sau nu la petreceri și că, probabil, vor fi mult prea beți ca să îmi remarce prezența. Tot ce trebuie să fac este să scot la iveală latura petrecăreață sau să găsesc un colț întunecat unde să mă ascund. Ce rău poate să se întâmple?!

Într-un final, aleg să dau crezare cuvintelor sale și dau iama în șifonier, căutând ceva adecvat de îmbrăcat. Strâmb din nas, privind rochițele colorate pe care obișnuiam să le port cândva, neînțelegând de ce am ales să le iau cu mine. Însă, dacă e să fiu complet sinceră, cunosc deja răspunsul pentru care am făcut acest lucru. Încă nu sunt pregătită să abandonez trecutul și să mă axez pe viitorul inexistent. Nu pot să îmi înghit lacrimile și să arunc zâmbete în stânga și-n dreapta.

Amintirile încă le mai am. Le port cu mine. Trecutul încă îmi aparține, pe când viitorul... Cine știe ce îmi rezervă? Prefer să mă las pradă unui lucru real, palpabil, decât unor iluzii, unor lucruri care mi s-ar putea întâmpla cândva. Sunt un copil, chit că unul fără vise, prins în trupul unei adolescente care încearcă să pară dură. Înăuntrul meu, știu ce sunt. Sunt slabă, neputincioasă, ascunsă în spatele unei armuri invincibile. Cel puțin, așa cred. Dar ce înseamnă, oare, invincibilitatea?

Îmbrac în grabă pantalonii rupți în genunchi, cu talie înaltă, și mă întorc cu spatele înspre oglindă, pentru a îmi observa posteriorul. Bustiera îngustă îmi scoate sânii în evidență, iar peste am adăugat o cămașă în carouri. Decolteul adânc lăsat de primii patru nasturi desfăcuți oferă o priveliște pe cinste. Îmi încălț din nou bocancii atât de specifici mie și îmi trec mâinile prin păr, oferindu-i un aer rebel și neîngrijit.

— Uau, fato, tu nu ieși din casă așa! îmi încrucișez brațele la piept pe când Sheryl îmi adresează aceste cuvinte și îmi privesc din nou ținuta.

— De ce? E ceva în neregulă?

— Da, faptul că niciun băiat nu se va uita la mine!

Îmi scutur capul la auzul cuvintelor sale. În această clipă îmi pare rău că nu am ales camera de la parter. Ar fi fost mult mai ușor să mă strecur, fără ca tata să mă audă. Îmi frământ mâinile în poală, înăbușindu-mi emoțiile.

Privirea mea cercetătoare scanează balconul și deja număr mintal câte oase mi-aș putea rupe sărind de la etaj. Însă Sheryl are un plan bine pus la punct, care nu implică săriturile de la înălțime și oasele rupte. Urmează să coboare prima la parter, pentru a se asigura că tata nu este în încăperea, iar dacă totuși îl găsește, va trage de timp ca eu să o zbughesc pe ușă.

— Încă mai cred că e o idee proastă! șoptesc în urma ei, coborând pe vârfuri scările. Aș putea fi pedepsită pe viață. Pe viață, Sheryl! Fără cale de scăpare, telefon sau internet. Moarte curată!

— Nu te mai plânge atât! îmi poruncește furioasă. Îl vei trezi cu toată șuşoteala asta! Credeam că ești mai curajoasă de atât, Maria!

— Prefer să fiu o fricoasă vie decât o curajoasă moartă!

Sheryl scanează cu atenție încăperea, fără a răspunde glumei mele nesărate, după care îmi șoptește cuvântul cheie: liber, iar eu fug cât mă țin picioarele înaintea ei, având grijă să închid ușa în cel mai silențios mod cu putință. Planul nostru a ieșit perfect, iar Sheryl ridică încet din sprâncene în semn de „ți-am spus eu”. Îmi dau ochii peste cap, sătulă deja de ego-ul său imens.

Abia după ce ajungem în stradă și aerul rece ne biciuiește pielea realizăm că nu avem cu ce să ne deplasăm spre petrecere. Prietena mea înjură de mama focului, sunând la diferite numere de telefon, în speranța că unul dintre amicii săi îi va răspunde, și răsuflu ușurată când vorbește cu unul dintre ei. Îmi îmbrățișez de una singură trupul, întrucât vara este pe sfârșite, iar seara frigul deja se simte dând târcoale Washingtonului. Aud vag cuvintele vulgare, urmate de rugămințile ei interminabile, și-i arăt degetul mijlociu când îi spune tipului că îi va face cunoștință cu o bunăciune.

— Ajunge în câteva minute!

— Și unde e bunăciunea pe care i-o vei prezenta? ridic o sprânceană amuzată, iar Sheryl îmi prinde mâna într-a ei.

— Chiar aici!

Încerc în zadar să evit privirile insistente ale prietenilor lui Sheryl. Ochii lor îmi explorează corpul, neratând niciun amănunt și, brusc, cămașa mea dezvăluie mai mult decât este cazul. Cu degetele tremurânde și încă susținând privirile băieților, îmi închid nasturii, însă amica mea nu este de acord cu mine și pufnește dezaprobat, eliberându-mi sânii din strânsoarea materialului.

Chad și Chase, salvatorii noștri, sunt un fel de Pic și Poc ai epocii moderne. Părul roșcat al lui Chad mă duce cu gândul la un clown și cu greu îmi abțin chicotitul atunci când îi privesc expresia serioasă. Privindu-i ochii de un verde pur, găsești puterea de a te teleporta pe o pajiște liniștită, iar gropițele din obraji te fac să vrei să îi ciupești în mod repetat.

Chase, pe de altă parte, are părul brunet, ușor cărlionțat, însă o figură dură, care îți dă fiori pe șira spinării. Par atât de diferiți, încât, dacă Sheryl nu mi-ar fi spus, nici prin gând nu mi-ar fi trecut că acești băieți sunt gemeni. Singurul amănunt în comun sunt acei ochi de jad, sclipitori, și, din câte a reușit prietena mea să îmi spună, și Chase fusese roșcat, însă a apelat la vopsirea părului, pentru a masca acest lucru.

Privesc geamul pătat de noroi al mașinii, în timp ce mă las cuprinsă de liniștea nopții. Degetele mele se joacă alene cu partea inferioară a cămășii și tresar când radioul pornește pe un post rock.

Melodia deja îmi este cunoscută, căci știu pe de rost fiecare vers al trupei Metallica. Bat din picior pe ritmul muzicii, evitând discuția pornografică pe care Sheryl a stârnit-o.

Pare că se simte în largul ei între acești doi băieți și nu mă îndoiesc de faptul că îi leagă o prietenie de durată. Încerc să nu bag de seamă cuvintele vulgare, căci nu sunt deloc adepta lor și nici nu îmi doresc să fiu. În ciuda caracterului meu sobru, continui să fiu o domnișoară cu maniere. Insuficiente, dar destule pentru a mă mulțumi pe mine și a îi face cinste mamei mele.

— Deci, Maria, ești nouă în oraș?

Îl privesc pe roșcovan zâmbind și aprob înainte ca fratele său să mă privească cu același interes. Chiar dacă mă aștept ca brunetul să fie oaia neagră, observ că este tocmai invers. Dacă Chad este tupeist, vorbăreț și în continua cercetare, Chase pare retras în propria-i buclă. Tăcut și încrunțat.

— Sper să te simți bine între noi și să ne împrietenim! îmi spune Chad șarmant, făcându-mi ștrengar cu ochiul.

— Mulțumesc, rostesc, neștiind ce altceva să răspund.

— Șhhh... susură Sheryl și tăcerea se instalează imediat în automobil. Ascultați! ne poruncește entuziasmată, începând să își miște umerii pe bass-ul unei melodii care răsună în depărtare.

Sheryl țâșnește din mașină, trăgându-mă odată cu ea imediat ce Chase parchează în apropierea unei case enorme.

Ochii prietenei mele sclipesc de euforie și cu greu mimez un zâmbet în colțul gurii când mă privește. Mă las ghidată de ea înspre intrare și inspir cu putere duhoarea cunoscută de alcool și tutun. Îmi lipsise asta! Adolescenții aflați în stare de ebrietate se zbenguie pe ritmul unei melodii necunoscute, iar paharele de plastic și sticlele goale de băutură zac pe parchetul lucios.

— Poftim! Sheryl smulge paharul din mâna unui băiat și mi-l întinde cu același zâmbet radiant pe chip. O să fie cea mai tare noapte!

Ne croim drum spre un grup de adolescenți întinși pe un covor alb și pufos. Chad și Chase se află deja acolo și le mulțumesc în momentul în care îmi fac loc între ei. Se pare că vom juca bine-cunoscutul joc al adolescenței.

— Cine e puicuța? întrebă unul dintre băieți și îi arunc o privire urâtă, care îl face să ridice mâinile în poziție defensivă.

— Maria, încântată! Mă prezint, dând pe rând mâna cu fiecare și încercând să le rețin numele, fără prea mare sortă de izbândă. Și, dacă ar fi să aleg, sunt o tigroaică, nu o puicuță, îi fac cu ochiul și surâd.

— Există o singură regulă: dacă alegi provocare, iar apoi refuzi să o execuți, ești obligat să te închizi în cameră cu unul dintre membrii grupului, îmi șoptește repede Sheryl, în timp ce Chad deja începe să întrebe. Îmi arcuiesc sprânceana, privind-o suspicios, iar ea aprobă repede cu mișcări debusolate ale capului.

Fălcile mă dor teribil datorită râsului zgomotos. Hillary, o frumoasă șatenă, a fost provocată de Chad să renunțe la rochița pe care o poartă. Foarte lent. Mâinile ei se plimbă încet de-a lungul corpului său voluptos, nepărând stingherită de faptul că o mulțime de adolescenți îi vor vedea trupul aproape gol. Băieții își mușcă deja buzele, înghițind subtil în sec. Izbucnesc din nou în râs când Hillary se apleacă în fața lui Chad, lăsând rochița să îi cadă la picioare.

Chase e provocat să sărute o tipă oarecare, de care Chad susține cu ardoare că este îndrăgostit în secret. Obrajii îi devin roșii în timp ce bea o gură zdravănă din sticla de vodcă și se îndreaptă, clătînându-se pe picioare, înspre victima sa. Aproape icnesc în locul fetei când Chase îi strânge părul în pumn, lipindu-și zgomotos buzele de ale sale. Se întoarce spre noi, făcându-ne subtil cu mâna și, luând-o pe domnișoara necunoscută de talie, dispar pe scări. Presupun că fix în acel moment, sub privirile noastre curioase, Chase a câștigat premiul mult dorit.

Sheryl este provocată să renunțe la una dintre piesele vestimentare. Râsul meu colorat răsună din nou când aceasta își trage boxerii negri pe sub rochie, aruncându-i în față prietenului său. Chad râde și, strângând materialul lenjeriei în pumn, îl freacă ușor de barbă, stârnind alte hohote.

— Maria, adevăr sau provocare? Înghit subtil în sec.

Sunt conștientă de direcția în care se vor îndrepta lucrurile dacă aleg adevăr. Am să fiu catalogată drept fricoasă și, astfel, un șurub din armura mea mi-ar cădea la picioare. Oare câte șuruburi trebuie scoase cu forța, ca, la final, să rămân complet dezarmată?

— Provocare!

— Sărută-mă!

— Să fac ce?! Glasul meu urcă cu câteva octave, iar ochii aproape că îmi ies din orbită.

Pentru majoritatea dintre ei, această provocare este catalogată drept cea mai facilă, însă mie îmi lăasă un gust amar în cavitatea bucală. Chad este într-adevăr șarmant, având o frumusețe aparte și două gropițe adorabile în obraji. Nu pare genul de băiat dur, însă privirea lui te duce cu gândul la un nebun proaspăt ieșit din ospiciu, iar eu sunt fata cea nouă, căreia încearcă să-i intre în pantaloni, folosind o provocare.

— Știi tu, când buzele noastre se unesc, iar limbile fac cunoștință între ele, geme el, deja visând la acțiunea propriu-zisă. Momentul ăla în care îți vei da seama cât de îndrăgostită ești de mine!

— Ești destul de amuzant pentru un „băiat rău”!

— Dacă ai ceva împotriva, putem oricând să intrăm într-una dintre camerele de la etaj. Sunt sigur că va fi mult mai distractiv, întrucât pot alege o altă pedeapsă, mai grea, chiar acolo. Și, Maria, nu neg că aș prefera varianta a doua!

Rânjetul îmi dispare, lăsând loc unei expresii panicate și, înainte să îmi dau seama, mâinile mele se strâng în jurul obrazilor roșcatului, după care îmi lipsesc buzele de ale sale. Chad, fără prea mare efort, mă trage în poala sa, poziționându-mi picioarele de-o parte și alta a trupului său, lăsându-și limba fierbinte să pătrundă în cavitatea mea bucală. Îi simt surâsul în sărut și mă străduiesc din greu să rămân concentrată asupra lui. Mâinile sale coboară lent pe spatele meu, iar eu mă retrag, speriată, când îmi strânge fesele în palme.

— Bun, cred că a fost suficient!

Mă ridic, buimacă, din brațele sale, așezându-mă la locul meu. Sheryl îmi face cu ochiul, înainte să îmi întindă sticla de vodcă, pe care eu o prind imediat în mână, lăsând lichidul arzător să îmi spele papilele gustative. Aroma de alcool și tutun a lui Chad încă se simte pe buzele mele, silindu-mă să îmi trec în repetate rânduri limba printre ele, în încercarea de a o alunga. Dragostea este ultimul lucru la care mă gândesc în acest moment. De fapt, este ultimul lucru la care mă gândesc în general.

Am văzut oameni iubind și modul în care acest sentiment îi schimbă. Nu îmi doresc să mă schimb! Nu pentru o persoană care nu îmi oferă certitudinea că va rămâne veșnic alături de mine, poate că, nici măcar pentru cel care o va face. Cândva, eram genul de fată care visa la prințul ei pe cal alb și o nuntă ca în povești. Cândva, plângeam la un moment romantic dintr-un film, dar acum simt doar dezgust față de acest sentiment.

Actorii se sărută pentru teancul de bani pe care îl vor primi mai apoi, iar acele cuvinte, care reușeau să îmi frângă inima, nu erau decât urmarea unui moment de inspirație. Și nu ai plânge dacă pe momentul derulării lor nu te-ai gândi la persoana iubită sau la sentimentele pe care se presupune că personajele le simt. Baliverne! Iubirea nu este decât o altfel de pușcărie. Una fără scăpare, care te poate condamna pe viață.

Destinul este un lucru în care nu am puterea să cred. Nimic nu o să îți cadă în brațe așteptând. În viață, trebuie să lupți pentru realizările tale. Fericirea depinde doar de tine. Tu alegi dacă astăzi zâmbești sau plângi! „Cum îți așterni, așa dormi!” – această vorbă e singura adevărată dintr-o multitudine de minciuni fără rost. Prefer să cred în adevăr. Adevărul meu! Voi crede în iubire atunci când o voi simți, ceea ce mă îndoiesc că se va întâmpla vreodată. Cel puțin, nu în această viață și nici în următoarele o sută.

Picioarele mă dor îngrozitor din cauza dansului și sunt destul de sigură că mă voi pricopsi cu o febră musculară de toată frumusețea. Însă, nu mă pot opri deloc din dansat. Orice parte vitală a corpului meu tânjește după zbenguială continuă, iar acest lucru se datorează celor câtorva grame de cocaină pe care le consumasem în prealabil. Simt lemnul mesei vibrând sub picioarele mele greoaie și nici măcar nu îmi amintesc momentul în care m-am urcat deasupra ei, devenind sufletul petrecerii.

Băieții exclamă în jurul meu, privindu-mi mișcările clătinate și probabil că datorită stării de ebrietate spectacolul oferit de mine pare de-a dreptul fascinant și încărcat de erotism. Iar, dacă la început nu voiam să fiu în centrul atenției, acum parcă mă bucur că am devenit atracția serii.

Nici măcar nu realizez când mâinile lui Chad îmi prind șoldurile și începe să îmi ghideze mișcările. Îi simt pieptul pliat de spatele meu, iar respirația lui fierbinte îmi arde pielea gâtului. Îmi șterg broboanele de sudoare cu mâneca de la cămașă și îmi strâng ochii atunci când îi simt dinții înfigându-se în pielea mea sensibilă. Capul obosit îmi cade răpus pe umărul său, iar țipetele din încăperea se estompează brusc. Mișcările noastre devin lente și icnesc când mâinile lui se strâng mai tare în jurul meu și sare cu mine de pe bucata de lemn.

Picioarele îmi sunt ghidate în totalitate de corpul lui, care îmi susține greutatea. Văd scările blurate din cauza ceții ce mi se lasă ca o mantie albă peste ochi. Chicotesc când mă pune să calc pe prima treaptă, iar chicotitul îmi devine râset când mă ridică pe brațe și înaintează cu mine spre etaj. Brațele mi se fac inel în jurul gâtului său și îmi sprijin capul de pieptul lui transpirat. Tricoul negru îi este lipit de piele din cauza sudorii, scoțându-i mușchii în evidență.

Îmi trec involuntar degetele peste materialul umed și îi pot zări surâsul pervers. Mă strânge mai tare în brațe, iar eu mă las, pierdută, în voia bătailor inimii sale. Îl simt aproape, de parcă inima lui ar răsuna în interiorul meu.

Cu fiecare legănat de care trupul meu are parte simt cum somnul mă prinde mai tare în mrejele sale. Mă joc involuntar cu unul dintre nasturii pe care tricoul său îi are la baza gâtului, lăsându-mă purtată pe brațe într-un loc necunoscut. Vreau să mă impun, să sar din brațele lui și să fug cât mă țin picioarele, dar nu mă simt capabilă. Sunt conștientă că primul meu pas mă va lipi de parchetul lucios, acolo unde voi rămâne pentru tot restul serii. Și, cu toate aceste gânduri în minte, rămân lipită de el în liniște, lăsându-l să mă poarte acolo unde muzica o să înceteze și vom avea parte de puțină liniște. Dar, nu pot să nu mă întreb ce va fi dacă mintea lui se gândește la orice altceva în afară de odihnă? Mă voi impune sau îi voi răspunde cu aceeași dorință care i se reflectă lui în privirea verde ca de jad? Măinile sale îmi ard pielea, mă fierb atât la exterior, cât și la interior, iar un foc mocnește încet în mine.

— Ți-ai cam făcut de cap, nu-i așa? chicotește el și murmur ceva indescifrabil, deoarece nu sunt suficient de lucidă încât să îi răspund cu adevărat. Cu siguranță, în alte circumstanțe, l-aș fi luat peste picior, zicându-i că îmi voi face cu adevărat de cap atunci când voi ateriza într-un pat străin, complet goală și fără inhibiții.

Mârâi frustrată când brațele sale calde sunt înlocuite de răceala așternuturilor și inspir adânc, bănuind ceea ce o să urmeze. Urmează să îmi fac, cu adevărat, de cap, căci știi că niciun băiat întreg la minte nu ar rata șansa de a profita întru totul de beția unei fete, întorcând-o în favoarea lui. Știu că are certitudinea că, a doua zi, durerea insuportabilă de cap îmi va anihila rațiunea și îmi va distruge orice urmă de amintire, așa cum se întâmplă aproape de fiecare dată la o petrecere. Dar dacă îmi voi aminti? Ce va face atunci?

Maxilarul mi se închețează involuntar când se așază pe partea liberă de pat. Degetele lui îmi trec alene printre firele de păr și îi observ zâmbetul din colțul gurii printre pleoapele abia deschise. Se îndreaptă spre un dulap, scoțând o pilotă groasă, și mustăcesc de fericire când simt căldura sa de-a lungul trupului meu înghețat. Transpirația rece mă determină să îmi ridic picioarele spre piept. Le cuprind cu brațele și închid ochii. Aici, nu se mai aude muzica. Este într-atât de liniște încât îmi aud inima bătând cu putere în torace.

— Doamne, nu am mai văzut niciodată o fată atât de frumoasă ca tine!

Înghit în sec în urma cuvintelor sale, ascunzându-mă sub pătură, iar el râde din nou. Sunetul care îi părăsește buzele îmi face pielea să se zburlească, căci are ceva special. Ceva ce nu îmi pot explica. Stârnește în mine un sentiment nemaîntâlnit. Plăcut și diferit. Mă face să îmi doresc să îl aud din nou, la infinit. Simplul meu gând mă sperie, căci nu îmi doresc să simt ceva pentru băiatul de lângă mine.

— Nu ai idee cât de mult te doresc!

Nu îmi place direcția spre care se îndreaptă discuția pe care el o poartă de unul singur. Corpul îmi tremură ușor în momentul în care mă mângâie în creștetul capului și trage pilota doar atât cât chipul să îmi iasă din ascunzătoare. Degetul său mare îmi trasează conturul bărbiei, oprindu-se pentru câteva secunde deasupra buzelor mele tremurânde. Este fierbinte și miroase a tutun și marijuana.

Întredeschid gura, răsuflând ușor.

— Dar niciodată nu voi profita de o fată, oricât de mult m-ar înnebuni! Abia te cunosc, pufnește el, revoltat. Ai ceva aparte, Maria! Să ai grijă de acel lucru înainte ca el să dispară fără să îți dai seama! Mai știi ce ți-am zis când te-am provocat să mă săruți?

— Că sărutul e chestia aia când buzele se unesc și limbile..., încep să murmur, iar el izbucnește într-un râs haotic, oprindu-mă.

— Ți-am spus că la sfârșitul lui, te vei îndrăgosti de mine, dar cred că s-a întâmplat invers... Cred că eu m-am îndrăgostit de tine, Maria !

Îi simt buzele atingându-mi obrazul, iar patul se mișcă sub greutatea lui atunci când se ridică în picioare. Întredeschid din nou ochii la auzul cheii învârtite în broască și îmi țin respirația observând că, de fapt, sunt singură în încăpere. Un zâmbet ștrengăresc îmi apare în colțul gurii și mă întorc pe partea opusă, strângând perna în brațele mele goale și reci.

Dacă Chad este prințul meu pe cald alb? Se spune că iubirea apare atunci când te aștepți mai puțin... Dacă este adevărat, iar eu tocmai mi-am întâlnit sufletul pereche? Voi fi dispusă să renunț la fiecare regulă pe care mi-am impus-o? Îi voi permite să mă schimbe? Să facă din mine o fată demnă de iubit? Evident că nu. O voi da în bară, iar el va fugi speriat în direcția opusă. Mă va abandona, la fel ca și

restul lumii. De aceea nu îmi permit să mă îndrăgostesc. Dragostea vine la pachet cu durerea, iar eu am simțit-o cât pentru o viață întreagă. Nu am nevoie de încă o fisură asupra inimii, căci este într-atât de ruptă încât nu știu dacă o voi mai putea reîntregi vreodată.

— La naiba, Maria, trezește-te!

Îmi rețin înjurăturile care îmi provoacă mâncărimi pe vârful limbii și deschid ochii. Mă încrunt, privind decorul necunoscut, după care mă ridic în capul oaselor, frecându-mi fruntea cu vârful degetelor. Spaima începe să-mi înflorească în întregul trup și răsufli ușurată, când, privind cu un ochi închis pe sub plapumă, observ că am hainele pe mine.

Slavă Domnului! Ochii mi se măresc instant privind chipul amuzat al prietenei mele și sar ca arsă din pat. Îmi simt trupul vlăguit și mă clatin pe picioare, în căutarea bocancilor mei. Creierul meu este pe cale să explodeze, căci îmi simt oasele craniului descompunându-se sub presiunea lui.

Mâinile îmi sunt moi și cu greu reușesc să îmi strâng degetele în pumn.

— Tata o să mă omoare, Sheryl!

— Presupun că, într-adevăr, vei fi o curajoasă moartă! ridică ea din umeri, începând să râdă, și îi arunc o privire încărcată de furie.

— Oh, nici măcar să nu îndrăznești să visezi că tu vei scăpa basma curată! Nu contează dacă voi fi nevoită să te trag după mine în mormânt pentru asta!

Sheryl își înghite cu greu nodul din gât și îmi întinde bocancii. Îi înșfac între degete și, cu viteza luminii, îmi vâr picioarele în interiorul lor. Îmi mușc limba în repetate rânduri, încercând să alung gustul insuportabil de alcool stătut în timp ce, practic, sar peste trupurile lipsite de vlagă aflate peste tot în încăpere. Jumătate dintre sticlele goale sunt sparte, creând un covor de cioburi sclipitoare, și suspin terifiată, gândindu-mă la persoana care o să curețe întreg dezastrul creat de noi.

— Sheryl, cine locuiește aici? îmi fac curaj să întreb și o surprind cu coada ochiului vârându-și ceasul scump al unui băiat adormit în buzunar. Rânjește nevinovată, privind înspre cerceii de aur ai unei fete oarecare.

— Gemenii, răspunde scurt, ridicând din sprâncene.

Chad și Chase. Îmi amintesc brusc de gemenii pericol și nu pot să îmi rețin zâmbetul, chiar dacă nu știu cărui fapt se datorează. După încă cincisprezece minute pe care Sheryl le petrece „împrumutând” bunurile valoroase ale adolescenților inconștienți, pornim la pas spre casă. Soarele strălucește cu putere pe cer și îmi deschid în totalitate cămașa. Ignor claxoanele mașinilor și nu de puține ori ridic degetul mijlociu în aer, salutându-i așa cum se cuvine.

Pentru prima oară, sunt cu adevărat înspăimântată de consecințele pe care le voi suporta din cauza comportamentului meu rebel. Încerc cu orice preț să mă încurajez. Știu că totul se datorează fricii de o nouă mutare, într-un alt oraș. Unul în care nu vor mai exista o Sheryl, un Chad sau un Chase. Un oraș în care o voi lua de la capăt, din nou. Pentru a mia oară.

— Și, nu mi-ai spus, ce ai făcut cu Chad în cameră? Ați fost foarte apropiați noaptea trecută! vorbește prietena mea, încercând să scape de atmosfera sufocantă.

Mă încrunt nedumerită și îmi privesc vârful bocancilor, încercând să rememorez fiecare întâmplare de seara trecută. Buzele mi se strâng în linie dreaptă și o privesc, nedumerită. Habar nu am despre ce naiba vorbește!

— Nu îmi amintesc! răspund simplu. Dar, având în vedere că m-am trezit complet îmbrăcată, nu prea multe.

Umerii mi se scutură înainte și înapoi, iar Sheryl râde, ridicându-și mâinile în aer. Nici măcar nu vreau să mă gândesc la modul în care arăt. Părul îmi este, cu siguranță, încălcit și răsfirat în toate direcțiile posibile. Cearcănele proeminente îmi înconjoară, mai mult ca sigur, ochii, scoțând nuanța cenușie în evidență, iar buzele mi le simt crăpate și uscate. Este ca și când mă întorc de pe câmpul de luptă, după un război crunt, care a lăsat în urmă trupuri neînsuflețite. Și, într-un fel, chiar așa și este. Mă întorc de la o petrecere monstru, în urma căreia au rămas adolescenți inconștienți, dormind pe covor, canapea, gresie, în baie, pe balcon sau chiar pe treptele verandei.

— Ce ai simțit când l-ai sărutat?

— A fost doar un joc, Sheryl! o mustru pentru întrebările stupide. Adolescenții mereu se sărută la adevăr sau provocare.

Nu a fost nimic special! Doar un pupic. Unul mic de tot și ne semnificativ.

Îmi prind părul într-un coc dezordonat în mijlocul capului și continui să pășesc, bosumflată, înspre casă. Îmi imaginez supărarea tatei și felul în care se va folosi de imaginea mamei pentru a mă trezi la realitate. Ceea ce nu realizează el este că aducerea ei în discuție nu mă face să mă simt mai bine. Mă îndeamnă să fac lucruri necugetate care să estompeze durerea pierderii. Cândva, noi doi eram apropiați. Tata îmi citea povești înainte de somn și îmi oferea pupicul de noapte bună. Acum, însă, abia de ne mai cunoaștem unul pe celălalt. Avem visuri diferite. Universul nostru s-a cutremurat, iar în urma lui au rămas ruinele a ceea ce eram cândva. Nu pot neg că îmi lipsește. Îmi lipsește relația tată-fiică și o persoană de încredere alături, dar, cu toate acestea, nu-i pot permite să se apropie din nou de mine. M-ar face să renunț la tot ce am devenit. M-ar face să mă întorc la fetița din trecut și nu sunt sigură că ea poate suporta durerea. Era într-atât de fragilă... Știi ce este mai rău când pierzi o persoană? Nu faptul că dispăre brusc din viața ta. Ci faptul că știi că nu se va mai întoarce. Că o pierzi zilnic, puțin câte puțin, până când nu îți mai rămâne nimic.

Mușchii mi se încordează la vederea casei mele și deja mă simt precum războinica Xena înainte de una dintre luptele sale. Degetele îmi sunt strânse într-atât de tare în pumn încât ligamentele îmi devin albe și vârful degetelor vineții. Privesc ușa din lemn mahon, imaginându-mi ce-i voi răspunde. Aș vrea să par puternică în fața lui Sheryl. Să-i arăt că, înăuntrul meu, se află cu adevărat o rebelă. Dar ce înseamnă puterea? Căci am uitat de mult semnificația acestui cuvânt.

Șoptitul lui Sheryl abia îmi ajunge la timpan și ridic din umeri, căci următoarea sa întrebare este fără de răspuns sau sunt atât de sigură de ceea ce va urma, încât îmi este teamă să recunosc cu voce tare. Mi-am creat o imagine în prezența ei și a prietenilor săi și nu îmi doresc ca o discuție cu tata să mă dezarmeze. O să strâng cu dinții de armură, asigurându-mă că ea nu va cădea și eu voi rămâne parte din ei. Parte din ceea ce îmi doresc cu disperare să fiu.

— Crezi că își va ieși din minți?

— Oh, sunt sigură că o va face!

Capitolul II

— Maria Cassandra Blaise! Glasul autoritar al tatei mă determină să îmi strâng pleoapele involuntar. Țipătul său îmi accentuează durerea de cap și deschid ochii, temătoare.

— Unde ai fost până acum? Vrei să îmi provoci un atac de cord?!

— Calmează-te, tată! Mi-am petrecut noaptea la Sheryl, am dat o petrecere în pijamale, mint ridicând din umeri și surâd în sinea mea, când observ că frustrarea de pe chipul tatei dispare.

Îl iubesc, însă uneori, este chiar naiv și ușor de manipulat. Poate că dragostea lui față de mine îl face să fie astfel. Îmi amintesc cum, doar cu o fluturare a genelor, mama reușea să obțină orice își dorea.

Pentru el era imposibil să o refuze.

— Așa este, domnule Blaise! intervine Sheryl pe un ton serios. Voiam să îi fac cunoștință Mariei cu câteva persoane. În curând, începe liceul și nu e atât de „tare” să fii tipa cea nouă.

— De unde să știu eu că pot avea încredere în voi?

— Nu știți și tocmai asta face lucrurile mai interesante, îi face Sheryl cu ochiul și, înainte să înțeleg ceea ce tocmai s-a întâmplat, mă trage de mână pe scări.

Remarc cât de ușor poți scăpa de un părinte sâcâitor tratându-l cu indiferență și exact așa plănuiesc să procedez de acum înainte pentru a îmi obține libertatea. Dacă nu îmi pasă de ceea ce spune, nu are cum să mă pedepsească. Cel puțin, așa cred.

Ajunsă în camera mea, mă descotorosesc de hainele în care mirosul fumului de țigară este impregnat și scot din dulap o pereche de pantaloni de trening largi și un tricou care îmi lasă la vedere jumătate din abdomen. Îmi anunț prietena că merg să fac un duș, iar ea se întinde pe tot patul meu, privind unul dintre ursuleții care au apărut ca prin minune în încăpere. Presupun că tata a fost la cumpărături.

Nevoia lui de a remedia relația dintre noi îl împinge înspre gesturi extreme, cum ar fi să achiziționeze jucării noi. În ochii lui, încă sunt acea fetiță de nouă ani pe care o abia a adoptat-o. Tot fragilă mă vede și, se pare, încă mai crede că mă joc cu ursuleți. Aceasta este problema cu părinții. Nu își dau seama că timpul trece și noi ne maturizăm, devenind oameni în toată firea. Nu își dau seama că, la un moment dat, nu mai avem aceleași interese pe care le aveam în copilărie. Poate că înainte iubeam ursuleții.

Acum, însă, prefer altfel de jucării.

Mă spăl cu mișcări lente, fredonând o piesă oarecare sub cascada fierbinte care îmi limpezește trupul de bulele frumoase mirositoare ale gelului de duș. Înșfac prosopul curat de pe suport și îl înfășor în jurul meu, lăsându-mi părul ud să se lipească de umerii goi. Gem la contactul cu gustul mentolat al pastei de dinți. Când gustul acrișor dispare din gura mea, lăsând loc mentolului, hotărâsc că este de ajuns și mă îmbrac, părăsind baia. Sheryl sforăie de zor în patul meu și chicotesc înainte de a mă întinde lângă ea. Fără ea, întreaga mea viață aici ar fi fost doar o condamnare la moarte. O moarte lentă, chinuitoare și plictisitoare. Ea transformă iadul meu în paradis, iar eu nu am cuvinte să îi mulțumesc. Și, dacă aș face-o, probabil ar sfârși râzând în hohote de mine și făcând glume pe seama mea. Este ceva ciudat la ea. Ceva ce îmi doresc să descopăr, însă nu sunt sigură ce anume. Un adevăr ascuns adânc în sufletul său. Așa cum avem fiecare dintre noi.

Nici măcar nu am răgazul necesar pentru a-i permite creierului meu să descopere cât de mult au degenerat lucrurile în cele trei zile petrecute în Spokane. Mi-am făcut prieteni, am petrecut așa cum am văzut doar în filme și, cu siguranță, am ajuns să fiu populară printre alcoolici. Gândurile îmi zboară departe și o grimasă îmi apare pe chip când Chad îmi acaparează mintea. Îmi doresc cu ardoare să îmi amintesc ceea ce s-a petrecut între noi, însă îmi e de-a dreptul imposibil. Cât de nebună m-ar fi crezut, dacă l-aș fi întrebat pe el dacă între noi s-a întâmplat mai mult decât acel sărut din timpul jocului?

Stomacul începe să mă implore prin sunete insuportabile să îl hrănesc și îmi prind abdomenul în palme, încercând să potolesc nevoia de mâncare. Oftez înfrântă în momentul în care un alt huruit se aude și mă ridic din pat, îndreptându-mă spre bucătărie. Mâna îmi alunecă pe finețea lemnului balustradei scării. Cânt visătoare versurile unei melodii auzite seara trecută. Imagini cu întreaga petrecere mi se desfășoară prin fața ochilor și deja ard de nerăbdare pentru următoarea.

Prind ușa frigiderului în palmă și mârâi gutural observând goliciunea acestuia. O singură bucată de bacon tronează pe raftul superior al frigiderului și, undeva în colț, un pachet de unt, pe jumătate gol. Nu știu dacă părintele meu și-a găsit un loc de muncă stabil în acest oraș, însă contul gros al mamei este menit să ne protejeze de foamete și neajunsuri câțiva ani buni. Gândul îmi zboară din nou la cea

care m-a crescut. A fost blândă, frumoasă, plină de viață și cu maniere nemaiîntâlnite. Întruchiparea unui înger. Opusul a ceea ce sunt eu. Frustrată, tristă, lipsită de maniere sau strălucire. Dorința mea de a deveni copia ei s-a dovedit doar un vis de copil. Am devenit exact opusul. Bunătatea nu a ajutat-o cu nimic, iar eu nu am de gând să îmi pierd tinerețea închisă în camera mea, printre cărți groase și cifre, așa cum obișnuiam odată. Soarta ei mi-a demonstrat că viața este incertă. Dacă, la un moment dat, voi înceta să mai fiu? De ce să regret toate lucrurile pe care le puteam face? Pe care le puteam încerca? Prefer să mă bucur de fiecare rahat, oricât de distructibil ar fi. Chipul ei senin îmi apare în gând și închid frigiderul, simțindu-mi lacrimile arzându-mi obrazii. Le șterg cu dosul palmei, scăpând un icnet slab când altele le iau locul. Suferința nu a devenit mai slabă în intensitate cu fiecare zi care a trecut de la moartea ei. Nu m-am obișnuit cu ideea, așa cum toată lumea îmi spunea că o voi face. În mine, va exista mereu o bucată lipsă, pe care nimeni nu o va putea reumple vreodată.

— Mya?

Îmi întorc privirea încețoșată înspre tata, trăgându-mi nasul.

— Sunt bine! răspund înainte ca el să mă întrebe. Tata îmi ignoră vorbele și se îndreaptă spre mine, trăgându-mă la adăpostul pieptului său cald. Îi cuprind materialul sacoului în pumn, cufundându-mi nasul în moliciunea sa.

Îmbrățișarea care altădată mă alina, acum îmi este străină. Am renunțat deja la tot ceea ce cândva îmi cicatriza rănilor sufletului, însă, dintre toate, îmbrățișarea tatălui meu este singura care îmi lipsește cu adevărat. Lacrimile curg neconținut pe obrazii mei reci, iar tata îmi mângâie tandru spatetele, sperând că mă va liniști cu atingerea lui părintească. Și o face, poate mai mult decât ar putea crede. Iubirea lui mi se infiltrează în vene, oferindu-i, pentru câteva momente, viață inimii mele ofilite.

— Îmi lipsește atât de mult! Mă trezesc spunând pe un ton strangulat, determinându-mi tatăl să își strângă brațele mai tare în jurul trupului meu slăbit.

— Și mie! Nici nu ai idee cât! șoptește, dându-mi părul după ureche.

Îmi ridic privirea pentru a o întâlni pe a sa și îmi mușc cu putere buzele la vederea lacrimilor sale cristaline. Par a fi un ocean sub lumina senină și albastră a cerului. Îi mângâi urma de barbă la fel cum făceam când eram doar un copil, iar părintele meu mă surprinde din nou, sărutându-mi creștetul.

— Să știi că nu am înghițit povestea cu petrecerea în pijamale. Miroseai atât de tare a alcool, încât mă ardeau nările în prezența ta. Râde, însă râsul îi este clar forțat, iar tristețea poate fi observată în privirea sa blândă. Nu te voi mai certa, Maria! Pentru că, făcând-o, doar te stârnesc să îți continui criza adolescentină. Vreau să fii fericită, îngerăș! Nu mai ești Maria Gunn, fetița pe care am adoptat-o. Ești Maria Cassandra Blaise. Fetița mea! Oricât de multe greșeli ai face, știi că, la final, din toate vei învăța o lecție importantă. Cum aș putea să te împiedic să înveți, când tot ce vreau este ca zâmbetul tău să răsară ca după furtună? Nu sunt de acord cu comportamentul tău, niciun părinte nu ar fi bucuros să își vadă copilul pierind puțin câte puțin în fiecare zi și pierzându-se pe sine. Tu ești tot ce mi-a mai rămas, iar fericirea ta înseamnă totul. Promite-mi, rază de soare, că te vei gândi la această discuție înainte de a călca din nou strâmb, bine?!

Aprob din cap, incapabilă să scot un cuvânt coerent, și îi sărut în repetate rânduri obrazii. Apoi, cu zâmbetul strâmb pe buze și foamea care a dispărut ca prin minune, mă întorc în camera mea.

Poate că tata mă are pe mine, însă tot ceea ce am eu este întunericul care îmi înghite în fiecare secundă câte un gram din suflet.

Sheryl își butonează telefonul plictisită, iar prosopul din jurul părului său îmi arată că a făcut un duș înainte de a ajunge eu aici. Îi zâmbesc în momentul în care își ridică privirea înspre mine, analizându-mi trupul în totalitate.

— Tatăl tău e sexy! Mă surprinde spunând asta și clatin din cap, dezgustată.

Tata este într-adevăr un bărbat bine făcut și îngrijit. Câteva fire albe de păr au apărut în podoaba sa capilară de un șaten deschis, aproape blond, iar ridurile abia se fac văzute pe chipul său mereu vesel. Indiferent de sentimentele sale și de greutățile prin care a trecut, nu a uitat niciodată să zâmbească. Nu și-a pierdut fericirea și lumina, așa cum am făcut-o eu. Este un bărbat puternic! Însă, niciodată nu l-am socotit a fi „sexy” sau „atrăgător”. Pentru mine, este doar tatăl meu și atât.

— Îmi place de el! face Sheryl un semn indecent și mă strâmb din nou, așezându-mă lângă ea. Crezi că ar comite un mic – arată, cu ajutorul degetelor, cât de mic – gest de corupere de minori, dacă îl rog frumos?

— Nu, și nu vreau să mă gândesc la tatăl meu în acest fel, Sheryl! O mustru eu, iar ea râde, lăsându-se pe spate pe salteaua moale a patului. Își adâncește nasul în perna mea și scoate un sunet gutural înainte de a vorbi din nou.

— Prietenii mei chiar te plac, schimbă ea subiectul și îi zâmbesc. Mai ales Chad, îmi face sugestiv din sprâncene, a fost pentru prima dată când a provocat o fată să îl sărute. La început, credeam că glumește. Poate nu pare, dar, deocamdată, Chad este cel mai dur dintre noi. Nimeni nu are curajul să-i întoarcă vorba, iar, uneori, îmi lasă impresia că posedă un fel de boală mintală. A învățat totul de la vărul său, Yarris. El a fost liderul grupului înainte!

Inima mi se oprește în torace și am nevoie de câteva secunde pentru a procesa informația primită. Îmi strâng degetele în pumn, răsuflând, lent, pe nări. Propria-mi respirație mă arde, iar nevoia de a-mi scutura trupul învăluit de fiori reci mă cutremură.

— Yarris? repet în șoaptă. Yarris Schnyder?

Tonul îmi tremură la pronunțarea numelui care a avut puterea de a mă ridica de la pământ și o privesc disperată pe Sheryl, așteptând să îmi răspundă negativ. Însă, spre frustrarea mea, răspunsul să nu mă satisfacă.

— Da! De unde îl cunoști?

Ochii îi sunt mijiți de nerăbdare și își roade, cel mai probabil inconștient, unghia degetului mare. Îmi frec fruntea, încercând să alung pulsațiile ușoare care mi s-au stabilit în tâmp. Am impresia că uneori, destinul despre care vorbesc toți își bate joc de mine. Care ar fi fost șansele ca demonul meu să fie parte din grupul în care tocmai m-am integrat?

Nu poți fugi de trecut! Oricât te-ai strădui, oricât te-ai zbate, el te va urma pretutindeni. Am crezut când tata mi-a spus că o vom lua de la capăt. Am crezut că a reușit să mă rupă cu adevărat de Everett și că nimic nu mă va mai întoarce vreodată în locul acela. Însă, ca de fiecare dată, universul îmi arată că nu îmi pot alege cărțile, ci sunt nevoită să joc după modul în care mă ghidează el.

— Sheryl, Yarris este cel care mi-a furat virginitatea! Ei bine, eu i-am dăruit-o. Însă, el este acel „primul” despre care ți-am povestit!

Un icnet îi părăsește gâtul, urmat de o încruntătură și un țipăt extaziat. Respirația-mi încinsă îmi fierbe nările și simt nevoia de a lua o altă gură mare de aer, pe care o țin captivă în piept secunde bune. Sheryl îmi pune întrebări mai mult sau mai puțin indecente și se miră de cât de mică poate să fie lumea. Cum „soarta” a decis ca noi să ne întâlnim și să devenim cele mai bune prietene.

Aș minți să nu recunosc că sunt la fel de surprinsă ca ea. Mă sperie noua informație primită. Dacă Yarris a fost în Spokane, cum se face că îl știu de atât de mult timp? Cum a putut să fie și aici, și în Everett, cam în același timp? Îi adresez aceste întrebări prietenei mele și îmi răspunde că aici a locuit bunica sa, înainte ca aceasta să decedeză. Yarris își petrecea verile cu ea, iar perioada școlară cu tatăl său. Când ea a murit, cu câteva luni în urmă, nu a mai simțit nevoia să se întoarcă. A ignorat tot ceea ce a ținut de Spokane și și-a creat propria-i viață în Everett. Alături de mine. Simt cum un fior îmi străbate pielea când îmi mărturisește de faptul că el i-a povestit despre o „tipă” cu care se vede și este sigură că vorbea despre mine. Îmi frec puntea nasului, oftând din rărunchi. Știu că el nu mă iubește. La fel ca mine, nu este capabil să nutrească sentimente puternice și de lungă durată. Suntem pasionați, în oarecare măsură, unul de celălalt. El îmi oferea ceea ce aveam nevoie, iar eu îl răsplăteam oferindu-i ceea ce își dorea. Trupul meu. Nu știu unde mă cataloghează acest lucru și nici măcar nu îmi pasă. Înainte să fim prieteni cu beneficii, am fost prieteni și atât. Ne-am oferit momente de beatitudine care să ne facă să uităm de ceea ce se află în jur. Yarris mă făcea să mă simt în viață, iar eu am iubit acest lucru. Am iubit fiecare moment în care drogul mă făcea să simt totul la intensitate maximă. Sărutările lui. Atingerile. Sexul.

Telefonul nefolosit de zile întregi vibrează pe noptieră, făcându-mă să tresar. Camera începe să se învârtă deși, cu siguranță, efectul drogului a trecut cu câteva ore în urmă. Îmi prind buza între dinți și o mușc cu putere, pentru a mă asigura că totul este real. Trec visătoare cu buricele degetelor peste ecran și un zâmbet tâmp îmi apare de nicăieri în colțul gurii.

— Alo?! glasul său vesel mă întâmpină și îmi strâng ochii când Sheryl șoptește să dau pe difuzor, ceea ce și fac.

— Prea frumoasa mea, Maria! îl aud, iar Sheryl mimează un leșin, care îmi provoacă un chicotit. Ce faci?

Nu pot să nu mă întreb dacă, la fel ca mine, rememora, la rândul său, clipele petrecute împreună. Coincidența ca el să mă sune exact în momentu-n care discutam despre noi, mi se pare aproape imposibilă și, cu toate acestea, se întâmplă. Este cât de poate de real!

— Bine, mă gândeam la tine! recunosc și pun pariu că acel zâmbet victorios atât de cunoscut se întinde deja pe chipul lui. Tu ce faci? Cum e viața în Everett fără mine?

— Plictisitoare, tu îi ofereai strălucire, iubito! Eu sunt bine, tocmai am coborât din avion.

— Avion? Yarris, unde ești acum?

— Ți-am promis că nu îmi vei duce dorul prea mult, iubito! șoptește el, iar eu îmi țin respirația preț de câteva momente. Tocmai am aterizat în Spokane.

Camera începe să se rotească, iar trupul să îmi tremure involuntar, fapt pentru care îmi sprijin palmele de salteaua patului și răsuflu cu greutate. Tot ceea ce se întâmplă în acest moment mi se pare ireal. Al naibii de perfect.

— Îmi doresc atât de mult să te văd! mârâie pe acel ton încărcat de perversitate. Vrei să mă vezi, Maria? Să mă simți?

Zona dintre picioare începe să îmi pulseze la auzul întrebării sale. Dintre toate părțile trupului meu, ea îi simte lipsa cel mai mult. Yarris este în multe feluri, însă, lucrul la care se pricepe cel mai bine, este sexul. Reușește să te urce pe culmile extazului în timp ce te umple în întregime. Îmi simt sfârcurile întărindu-se la gândul că, în curând, îl voi simți din nou. Tare și umed, doar pentru mine.

— Da, răspunsul meu iese precum un suspin, determinându-l pe Yarris să chicotească și, înainte să realizez, deja mă găsesc în fața dressing-ului, căutându-mi o ținută adecvată pentru întâlnirea spontană.

Vorbim minute în șir, în timp ce probez fel și fel de ținute, și încă o perioadă îndelungată, în care aștept ca el să mă anunțe că a ajuns undeva prin apropiere. Îi spun că am făcut cunoștință cu Sheryl, iar el mă întreabă dacă mi-a vorbit despre perioada lui petrecută aici. Sunt pe cale să spun da, când Sher îmi face, din cap, semn negativ. Mă încrunt, dar, în același timp, ofer răspunsul dorit de aceasta. Mai apoi, îmi povestește de Chad și Chase și exclamă uimit când îi spun că fac parte din grupul lor de prieteni sau, cel puțin, îmi doresc asta.

Yarris mă informează, spre surprinderea mea, că grupul nostru de acasă s-a destrămat. Devon a ajuns într-o clinică de dezintoxicare, Sasha s-a mutat imediat după plecarea mea, iar Justin a avut ghinion cât cuprinde, căci a fost prins vânzând droguri și, mai apoi, închis într-o școală de corecție. Aș vrea să răsuflu ușurată, pentru că noi suntem la adăpost, întrucât a fost un prieten bun și nu ne-a turnat, însă, adevărul este că îmi pare rău pentru întreaga situație. Putea fi oricare în locul lui. A rămas doar Yarris, care a decis că domnia lui a expirat în orașul Everett și vrea să-și recupereze coroana în Spokane. Și, în același timp, să își recupereze și regina, așa cum obișnuia cândva să mă numească. Mă dorește pe mine poate mai mult decât la început sau poate mai puțin decât mi-ar fi plăcut.

În adâncul sufletului, am impresia că toate aceste întâmplări sunt nutrite de propria-mi minte și îmi repet că lucrurile nu pot degenera într-un mod haotic în doar câteva ore.

Nici nu vreau să îmi imaginez chipul lui Chad atunci când va afla că vărul său îl va detrona. Yarris aproape izbucnește în hohote când îi spun asta și mă asigură că vărul său e mai mult decât fericit pentru întoarcerea lui, întrucât nu trebuie să-și mai facă el griji pentru dependența de droguri și procurarea lor în favoarea grupului. Toate grijile cad acum pe umerii „iubitului meu” și sunt la curent cu dorința lui de a deține puterea.

Îmi privesc zâmbind reflexia în oglinda dulapului. Port o pereche de pantaloni scurți de culoare neagră, cu talie înaltă, iar maioul mulat, de aceeași culoare, îmi scoate sânii în evidență, fapt pentru care decid să renunț la sutien pentru următoarele ore. În picioare, încălț aceiași bocanci negri și uzați cu cataramă de fier, iar părul îl las să îmi cadă lin pe spate, până deasupra șoldurilor.

Câteva minute mai târziu, mă aflu deja în fața casei, rugându-mă în gând ca tata să nu îmi remarce dispariția. Afară, de abia se lasă întunericul și nici nu îmi pot închipui pedeapsa ce aș primi-o dacă ochii tatei îl zăresc pe Yarris. L-a urât chiar înainte să îl cunoască și l-a disprețuit și mai mult când m-a zărit în prezența lui. Sheryl urmărește totul de la balcon și pot să jur că a intrat cu un bol de popcorn în cameră înainte ca eu să părăsesc încăperea.

Un taxi oprește în apropiere și îmi forțez buzele să formeze cel mai realist zâmbet posibil. Nu i-am simțit lipsa lui Yarris, nu am avut răgazul necesar în cele trei zile care au trecut de la mutare. Trei zile tumultoase, încărcate de schimbări și situații neprevăzute. M-am alăturat unui grup nou de

adolescenți nestăpâniți și, fără să-mi dau seama, mi-am făcut prieteni. Grupul meu, cel de acasă, s-a spart precum un bol de cristal. Iar la final... nu mai este nimeni acolo, să adune cioburile rămase. Sentimentele lui Yarris față de mine o să rămână veșnic un mister. Nu simt dragoste, dar, cu siguranță, așa se minte. Vrea să mă aibă în preajmă, însă nu devine gelos dacă un alt băiat îmi face avansuri sau dacă eu salivez la vederea trupului unui atlet din echipa de fotbal a liceului. Toate aceste lucruri îi par infime, atâta timp cât corpul meu îi aparține doar lui. Vrea stabilitate, iar eu sunt singura capabilă să îi ofere acest lucru, acest confort care îl face să pice în ispită și să mă declare iubita lui neoficială. Sunt singura capabilă să-l accepte așa cum este, plin de defecte și cu cicatrici adânci în suflet. Yarris nu este genul de băiat care să se deschidă. El ține totul înlăuntrul său până când izbucnește. Nu de puține ori l-am găsit inconștient din cauza unei supradoze.

Încerc surprinsă simțindu-i brațele în jurul meu și nici măcar nu realizez când a ajuns atât de aproape de mine. Măinile lui mari îmi cuprind chipul și își apasă buzele peste ale mele, stârnind un sărut nervos și încărcat de posesivitate. Îi prind piercingul de pe buza inferioară între dinți, așa cum obișnuiesc să fac mereu, și zâmbesc când scapă același mârâit gutural, ca de fiecare dată.

Limba lui flămândă îmi cercetează fiecare colțișor al gurii, în timp ce palmele sale îmi strâng disperat posteriorul. Îmi prinde vârful limbii între dinții lacomi, înainte de a se desprinde de buzele mele și de a mă privi cu acea foame intangibilă, pe care doar el reușește să o atingă.

— La naiba, cât mi-ai lipsit! Îmi spune și nici măcar nu mi-a oferit acea bucată de timp necesară pentru a duce dorul vocii sale, atât de masculine. Degetele sale lungi prind între ele o șuviță din părul meu blond și mi-o aranjează cu gingășie după ureche, păstrându-și, în același timp, zâmbetul neschimbat pe chip.

— Au trecut doar trei zile! murmur.

— Nici nu îți imaginezi câte se pot întâmpla în doar trei zile!

Gura sa simte din nou nevoia de a se contopi cu a mea și trag cu putere aer în piept, remarcând prezența lui Sheryl la geamul meu. Mimează un act sexual și cu greu îmi abțin impulsul de a-i arăta degetul mijlociu, în toată splendoarea lui. Încă nu sunt sigură dacă venirea lui Yarris este un lucru bun sau unul cât se poate de rău și nepotrivit. Visez la un nou început, îl am în fața ochilor, chiar dacă este aidoma trecutului. Persoane noi, petreceri, droguri. Am încercat să fug de sentimente și am ajuns, din nou, în brațele băiatului care tânjește după inima mea. „Eu nu iubesc, Maria, dar mi-ar plăcea ca tu să o faci. Să îmi oferi inima ta pe tavă și să mă lași să jonglez cu ea după bunul meu plac. Dar tu nu ești așa! Tu ești exact ca mine! Nu ai ce să îmi oferi, întrucât în torace ai doar scrum și forma unei inimi care, cândva, era capabilă să îți pompeze iubire în vene. Ești doar un trup, Maria. Un trup care și-a pierdut sufletul cu mult timp în urmă. Cum ai putea, tu, oare, să mă iubești pe mine?” Cuvintele lui de altădată încă îmi dansează nestingherite în minte.

Îl simt dornic să exploreze iubirea. Însă nu cea care aparține propriilor sentimente, ci iubirea inimii mele. În străfundul sufletului său, încă speră ca eu să mă îndrăgostesc în mod iremediabil de el. Să fiu capabilă să lupt, să înving și să ucid pentru el. În fond, asta este dragostea, nu-i așa? Lupta pentru supraviețuire. Te arunci în gura aligatorului înainte să observi colții duri care îți vor sfâșia interiorul. Se va hrăni din tine, iar atunci când se va sătura, îți va arunca rămășițele ca și cum nu ai fi contat nici măcar puțin.

Vreau să contez! Să lupt pentru propria fericire, nu pentru a celor din jur. Să am puterea să ucid cu sânge rece, dacă viața îmi este pusă în pericol. Îmi doresc atât de multe lucruri de care nu sunt capabilă! Incapacitatea omenească este cea care ne ține în lanțuri. Mă întreb, dacă prin absurd oamenii s-ar elibera de inhibiții, ce s-ar alege de lumea noastră? Am fi puternici și invincibili sau ne-am mânca între noi pentru a prelua puterea?

Știu că brațele lui Yarris încă sunt în jurul meu, simt asta, dar mă întreb de ce nu simt acea căldură specifică despre care am auzit atâtea. De ce nu simt pământul vibrând sub picioare și unde naiba au dispărut fluturii din stomac? Am auzit atât de multe despre acel fior încărcat de electricitate încât mi se pare o aberație. O fantezie. Dacă dragostea într-adevăr există, de ce persoanele care la început își jură iubire se despart pur și simplu? Atât de fragilă este încât timpul o poate rupe în bucăți, ca și cum n-ar fi existat? Unde este iubirea atunci când unul dintre ei calcă strâmb?

Exact, nu este! Inexistentă. Ca ninsoarea într-o zi toridă de vară.

— Ce fac verii mei? mă scoate Yarris din gândurile mele anoste și îmi ridic privirea înspre el.

— Chad e mereu cu zâmbetul pe buze și uneori vorbește mai mult decât trebuie, chicotesc. Chase e întunecat, mereu atât de tăcut, mă încrunt, neștiind ce să zic despre băiatul brunet. Și, apropo, părul lui e închis la culoare... E ca și cum aș privi altă variantă a lui Chad! râd din nou, iar Yarris zâmbește cu buzele pliate de gâtul meu.

— Cam asta și este! Chase e primul născut, chiar și cele câteva secunde contează uneori, ridică el din umeri. Probabil e modul lui de a se maturiza, de a se diferenția de cel care ar trebui să îi fie copie fidelă.

Rămân tăcută preț de câteva minute, reflectând asupra cuvintelor sale. Oare nevoia disperată de a ieși în evidență ne împinge înspre lucruri extreme? Oare nevoia de originalitate ne obligă să ne schimbăm personalitatea, să renunțăm la noi și să devenim cel mai mare coșmar al nostru? Eu am renunțat la mine, însă nu pentru a ieși în evidență, ci pentru că îmi doresc nespus să uit tot ce, cândva, îmi oferea fericire și stabilitate. Am nevoie de o schimbare pentru a mă elibera de ghearele trecutului, care încă mă trag la fund.

Stăm așezați pe gazonul casei mele sub salcia imensă care își apleacă crengile verzi înspre noi. Mă bucur de lumina difuză care se așterne peste oraș, deoarece ne ferim de privirile curioase. De tata, care pun pariu că, de această dată, va scoate pușca de vânătoare din ascunzătoare și îi va zbura creierii iubitului meu, așa cum îmi promisese de multe ori că o va face. Nu îi doresc răul, dar imaginea tatălui meu într-o asemenea ipostază aproape că merită riscul.

Zâmbetul îmi apare pe chip odată cu ideea denaturată și cu greu mă abțin să nu pufnesc în hohote, căci nu îmi doresc să îi explic prietenului meu dorința mea sadică de a-i vedea sângele pătând iarba verde pe care tata o îngrijește cu atâta iscusință. Iubește acest loc, încă din prima clipă îl consideră acasă, iar eu, în sfârșit, simt că-i aparțin. Mă simt în siguranță, ferită de orice rău... Ferită de orice bine care îmi poate reaminti de Maria Gunn, fetița speriată de doar nouă ani, de orice lucru care îmi poate reaminti de Maria Cassandra Blaise, acea adolescentă perfectă, care trăia într-un bol de cristal, departe de orice infamie a lumii.

Renasc într-o lume complet nouă.

O lume doar a mea. Nu știu cine sunt, însă îmi doresc să aflu. Să mă descopăr de una singură, indiferent cât de multe greșeli trebuie să fac pentru acest lucru. Nu sunt perfectă. Sunt alcătuită dintr-o multitudine de defecte menite să mă distrugă, iar eu sunt dispusă să accept asta.

Mă străduiesc cu greu să-mi alung din minte momentul stânjenitor al întâlnirii dintre Sheryl și Yarris. Deși se cunosc dinainte, obrajii roșii ai prietenei mele devin vineții și cu greu își stăpânește bâlbâiala continuă. Gesturile ei indecente continuă ori de câte ori iubitul meu se întorcea cu spatele, iar eu sunt nevoită să îmi mușc buza pentru a-mi stăpâni râsul. În ciuda staturii sale, reușesc să îl pitesc pe Yarris în camera mea. Buzele lui nu se dezlipesc de ale mele și răsuflu ușurată atunci când Sheryl își drege glasul pentru a ne atrage atenția. Sau pentru a ne întrerupe sărutul.

— Deci, voi doi sunteți împreună?

Îi arunc o privire urâtă prietenei mele, menită să o amenințe cu moartea, și observ amuzamentul pe care se chinuie să îl ascundă. Sheryl încearcă să mă scoată din sărite, punându-mi la încercare răbdarea. Degetele mă dor din cauza presiunii pe care o pun asupra lor, iar gâtul mă arde în urma gustului său. Ceva s-a schimbat în cele trei zile. Sentimentele mele pentru Yarris au dispărut în totalitate.

— Da! răspunde Yarris, înainte să îmi ofere ocazia de a deschide gura, și mă încrunt îmbufnată. Ceva de genul, continuă, observându-mi expresia.

Bat fericită din palme când, dintr-un buzunar al sacoului, Yarris scoate drogul de care am devenit dependentă. Îmi mușc buzele și le umezesc în repetate rânduri, privind vârful seringii. Venele mă mănâncă de dorință și cu greu îmi stăpânesc impulsul de a-mi săpa cu unghiile în carne. Pare că prietenul meu trage de timp, întrucât a ales să îi facă lui Sheryl prima doză, în ciuda nerăbdării care mă arde în cerul gurii. Aștept cuminte și rânjesc când mă asigură că voi avea lichidul gălbui ori de câte ori îmi doresc.

Yarris este creatorul meu, cel care a ucis îngerul din interiorul meu și a creat demonul însetat de păcate. Îmi las capul pe spate când începe să îmi maseze venele, așa cum făcea altădată.

Buricele degetelor sale sunt fierbinți și gem de plăcere când vârful acului îmi intră în piele. Îmi strâng degetele celeilalte mâini în pumn și murmur fericită, simțind lichidul cald strecurându-mi-se în venele flămânde.

— Mai bine acum? mă întreabă șoptit, după ce am stat cincisprezece minute în liniște, așteptând ca drogul să mă prindă în mrejele sale.

— Îmi era atât de dor de asta, Yarris! De tine! suspin inconștientă, lipindu-mi zgomotos gura de a sa. Mă ridic din pat, mărimd volumul muzicii. Profitând de faptul că, cel mai probabil, tata a început tura de noapte.

Trupul începe să mi se balanseze pe ritm, înainte și înapoi, rotativ și în cercuri largi, alături de Sheryl. Îmi strâng trunchiul de una singură în brațe, făcând o piruetă, și cedez, răsând, când picioarele mi se împleticesc între ele. Yarris îmi prinde mâna într-a lui, ajutându-mă să îmi recapăt echilibrul, iar mâinile mele se fac inel în jurul gâtului său. Îi simt limba trasându-mi cerculețe imagine pe pielea gâtului, și, instinctiv, îmi las capul pe spate, oferindu-i libertatea necesară. Palmele lui coboară până la fesele mele, pe care le masează ușor. Un geamăt îmi scapă din gât și mă împing în el, cerșind mai mult. Îmi simte dorința arzătoare. Nevoia de a-l simți chiar acum înăuntrul meu.

— Haide să facem un duș împreună, îi șoptesc, coborându-mi palma deschisă spre partea din față a pantalonilor săi.

El aruncă o privire precaută spre Sheryl și o găsește dansând, pierdută în propria-i minte. Fără avertisment, îmi ridică trupul de la sol, iar picioarele mele se strâng instinctiv în jurul trunchiului său. Îi indic ușa băii și nu durează mult până când suntem acolo, complet dezbrăcați. Apa caldă cade peste trupurile noastre dornice. Mă așez în cadă, cu picioarele larg desfăcute de o parte și alta a ei, iar el mi se alătură. Nu mă pătrunde, ci se apasă peste zona cu cele mai multe terminații nervoase. Gem cu putere, strângându-i umerii în palme. Mâna lui coboară între noi, atingându-mi clitorisul. Gura sa se avântă spre sfârcurile mele întărite și le sugă cu putere. Îmi las capul pe spate, ridicându-mi șoldurile în direcția sa. Dar el are alte planuri, căci mă scoate pe brațe din cadă și mă lipește de gresia rece, umplându-mă în întregime. Se mișcă ritmic, înainte și înapoi, făcându-mă să îmi pierd rațiunea și să îmi amintesc de ce am această relație cu el. De ce îl doream înainte ca viața mea să se schimbe într-un timp scurt. Mă lasă pe propriile picioare, întorcându-mă cu spatele la el. Degetele mele se deschid peste gresia rece în timp ce mă pătrunde pe la spate. Îmi împing posteriorul în direcția sa, cerându-i tăcut să mărească ritmul. Se lasă peste spatele meu cabrat și îmi cuprinde sânii în palme, apoi, mâna sa coboară până la zona mea intimă. Este nevoie de doar o apăsare a degetului ca orgasmul să mă lovească din plin, smulgându-mi gemete zgomotoase.

— Ce ar fi să cobori acum? îmi șoptește. Am nevoie de gura ta, Maria!

Nu mă împotrivesc. Mă întorc și cu mișcări lente, îmi las trupul să se prelingă până când genunchii mei ating gresia rece.

Cinci minute mai târziu ne aflăm din nou în camera mea. Uzi, satisfăcuți și îmbrăcați în aceleași haine de adineauri.

— Mmm, ce ziceți de o petrecere? murmură Yarris lângă urechea mea și îl privesc entuziasmată. În fond, trebuie să celebrăm venirea mea aici, nu-i așa?

Mișcarea repezită a capului îmi zdruncină creierii și îmi duc o mână la frunte. Pleoapele îmi sunt în continuare grele și am nevoie de Yarris pentru a-mi menține echilibrul. Uitasem efectul puternic care îmi înmoaie corpul întru totul, oferindu-mi o stare de moleșală. Chiar dacă trupul meu are nevoie de câteva ore bune de somn, energia îmi curge cu o viteză supraomenească prin vene. O energie falsă, capabilă să îmi nimicească întregul trup și suflet.

— Mâine! îmi taie iubitul meu elanul și mă încrunt în brațele sale. Este deja târziu și nu mai avem timp de pregătiri. Dar îți promit că voi da cea mai frumoasă petrecere în cinstea noastră, prințesă! Să porți ceva sexy, bine?

— Eu mereu sunt sexy, contraatac.

— Așa este, confirmă Sheryl. Încuviințez din cap și îmi las corpul să cadă răpus pe moalele patului, între cele două perne pufoase, care parcă mă roagă să închid ochii, măcar pentru câteva momente. O mână îmi strânge cu putere trupul, în timp ce o respirație fierbinte mi se lovește de chip. Deschid ochii buimacă, privind palida urmă de lumină care pătrunde în cameră. Yarris mă strânge la pieptul său, iar, la rândul lui, este strâns în brațe de Sheryl. Chicotesc la imaginea care mi se desfășoară în fața ochilor și, eliberându-mă de mâna prietenului meu, mă ridic în șezut, privind ceasul telefonului meu. Șase dimineața.

Îmi observ trupul îmbrăcat acum doar în lenjerie intimă și le arunc o privire urâtă prietenilor mei, încercând să îmi amintesc momentul în care am adormit. Îmbrac halatul lung de baie și îi strâng

cordonul în jurul trupului. Pielea mi se zbârlește la contactul cu aerul răcoros al unei dimineți de vară și îmi sprijin brațele de balustrada albă a balconului. Mama ar fi iubit acest loc!

Întotdeauna se plângea de locul în care obișnuiam să locuim, de aglomerația și claxoanele care ne trezeau în miez de noapte. Însă, acest cartier, ferit de gălăgia orașului Spokane, pare un paradis creat pentru ea.

Îmi las privirea să cadă înspre cartier. De la copacii bătrâni, la cei proaspăt plantați și la casele vecinilor. O femeie cu un păr roșu precum focul doarme pe șezlongul verandei și imediat realizez că aceea trebuie să fie mama prietenei mele. O expresie dezgustată îmi ia conturul chipului, după care un oftat îmi părăsește corzile vocale și îmi las trupul în micuțul scaun de plastic.

Gândul îmi zboară fără noimă, iar zâmbetul îmi apare din nou pe chip la vederea unui pachet de țigări pe măsuta de lemn. Probabil Yarris a fumat aici noaptea trecută. Îl iau între degete și ochii îmi strălucesc la vederea brichetei din interiorul său. Fumul țigării îmi inundă imediat plămânii și îl eliberez în cerculețe diforme. Urechile îmi vâjâie și încă simt o ușoară presiune în jurul tâmpelor. Încă simt drogul circulându-mi cu viteză prin vene.

— Frumoasa mea! tresar scurt la auzul vocii lui și-i zâmbesc când se întinde să îmi fure un sărut.

— Yarris, ai idee cum am ajuns pe jumătate dezbrăcată?

Își unește sprâncenele în mijlocul frunții, înainte de a elibera răsul care îmi determină trupul să tresară. Palmele sale îi susțin cu iscusință abdomenul și nu pare să se gândească la vecinii care, cel mai probabil, încă dorm. Sau la faptul că tatăl meu, care cu siguranță a ajuns acasă, s-ar putea trezi din cauza răsului său zgomotos.

Nu pare să acorde importanță acestui lucru. De fapt, modul lui de a trece prin viață este încărcat de aroganță și indiferență. Ca și cum, dacă în acel moment lumea ar lua sfârșit, el ar rămâne pasiv. Ar fuma o țigară, în timp ce întregul univers se destrăma. — Tu chiar nu îți amintești? șoptește, iar eu neg vehement din cap. Te-ai așezat în pat și ai adormit într-o clipită, iar la miezul nopții ai început să bâigui ceva incoerent. Te-am întrebat dacă ai nevoie de ceva și mi-ai răspuns că vrei să îmi simți pielea lipită de a ta. Ai început să te dezbraci și cu greu am reușit să te conving să îți păstrezi lenjeria.

— Nu îmi vine să cred că am făcut asta! șoptesc privindu-l printre degetele mâinii.

— Nu este nicio problemă, iubito, oricum am văzut mai mult de atât din tine! îmi face jucăuș cu ochiul, iar eu scot limba la el, precum un copil supărăcios. Și cred că Sheryl s-a bucurat pe cinste de spectacol! Nu apuc să întreb la ce se referă sau ce legătură are ieșirea mea anormală cu Sheryl, întrucât ea ni se alătură cu brațele strânse în jurul corpului, bâiguind de zori în legătură cu faptul că oamenii nu pot dormi în această casă. Îi zâmbesc, un zâmbet fals care ascunde atât de multe întrebări ale căror răspuns nu le știu.

— Ce este? îl întreb pe Yarris, care nu își dezlipește ochii de la mine.

— Încă nu îmi vine să cred că sunt aici, cu tine.

— Nu am crezut niciodată că te voi revedea atât de repede, recunosc.

— Asta înseamnă o surpriză, iubito. Trebuia să îți dai seama că nu îmi voi petrece prea mult timp departe de tine. Suntem făcuți unul pentru altul, îmi face cu ochiul.

— Exact ca înainte, murmur.

Viața mea a luat o întorsătură drastică și, într-un fel, a rămas exact la fel cum era. Anostă și lipsită de sens.

Sunt conștientă de consecințele pe care le voi suporta de pe urma faptelor mele în viitor, însă viitorul este un lucru în care nu am puterea să cred. Cred în prezent. Viața trebuie trăită, indiferent de riscurile asumate sau de plățile ei. Sau, cel puțin, așa consider. Sunt doar o adolescentă cu mult prea multe vise pentru o lume sumbră.

Am uitat să râd în adevăratul sens al cuvântului. Am uitat să mă iubesc și ce ar putea fi mai important, decât propria persoană? Mereu, mereu încercăm să ridicăm străinii în slăvi, iar pe noi... pur și simplu, ne dăm la o parte! Renunțăm la sentimentele noastre și, poate că, dacă inima ar înceta să ne bată în piept, nici măcar nu am realiza acest lucru.

Îți poți dori atât de multe lucruri și, totuși, să ai parte de atât de puține! Poți zâmbi și, cu toate astea, să fii atât de trist! Ce înseamnă fericirea, de fapt? Sunt sigură că nu momentul în care râzi, ci acela în care simți că sufletul ți se ridică înspre nori. Clipa în care timpul se oprește în loc și, pentru o secundă, contezi

doar tu. Zâmbetul tău devine real, făcându-te mai frumoasă decât ai fost vreodată, lacrimile ți se scurg pe obraji, însă, în loc să îi păteze, le oferă o lumină aparte. Bucurie.

Iar lumea te întreabă dacă nu cumva ți-ai făcut o schimbare la păr, întrucât ea nu îți poate remarca fericirea. Ea nu se lasă atât de ușor zărită, precum tristețea care prinde rădăcini adânci în suflet. Se zice că vorbim cel mai mult despre ceea ce cunoaștem. Probabil eu știu mai mult doar ce înseamnă suferința, poate de la o vârstă mult prea fragedă. Am uitat cum se simte fericirea și, Doamne, cât mi-aș dori să resimt acel sentiment care vine în doze atât de mici! Orice sentiment este temporar, însă, dintre toate, tristețea rezistă cel mai bine.

Ai avut poate momente în care te-ai văzut cea mai frumoasă femeie din Univers și ai surâs în oglindă, plimbându-ți mâinile pe chip. Și ai avut momente în care lucrul care îți reflecta imaginea devenea cel mai mare inamic al tău. Te urai! Îți urai înfățișarea, trupul, sufletul. Urai tot ce altădată te făcea frumoasă. Probabil că și eu mă urăsc, întrucât, de mult timp, am uitat să mă bucur de frumusețea proprie și m-am lăsat furată de cea a celor din jur. Pentru că mereu cei din jur sunt mai buni. Oare, dacă ne-am opri o secundă și am reflecta asupra noastră, am fi capabili să ne distingem calitățile? Sau ne-am lăsa, pentru a mia oară, pradă defectelor?

— Petrecem în seara asta?

Sheryl mă smulge din gândurile mele, iar Yarris aprobă, trăgând cu patos încă un fum din țigara pe jumătate fumată. Lasă fumul să îi pătrundă printre buze, precum o mângâiere abia perceptibilă, formând o grimasă înainte de a vorbi.

— Da, vor apărea câteva persoane noi la petrecere. Abia aștept să le cunoști, prințesă!

— Cine sunt aceste persoane?

— Vechi cunoștințe, îmi răspunde, presând smocul de țigară de cimentul dur al balconului.

Adolescenți al căror viitor nu contează, exact ca noi!

— Atât de secretos, îmi dau ochii peste cap. Poate că mă voi îndrăgosti de una dintre aceste persoane misterioase și te voi părăsi, tocmai pentru că tu nu vrei să îmi spui nimic despre ele și va trebui să descopăr singură.

— Posibil, îmi răspunde, aplecându-se în față. Sau poate că îți voi închide gura exact ca seara trecută.

— Poate că o voi umple cu altcineva tura viitoare!

— Ia stai, intervine Sheryl. Voi ați făcut ceva seara trecută, în prezența mea, iar eu am fost într-atât de... Încât nu am observat?

— De ce? Voiai să ni te alături?

— Cine știe? Îmi spune ea, ridicând un umăr. Dacă m-ați fi invitat...

Capitolul III

Ochii lui albaștri mă privesc de la depărtare, transmițându-mi fiori de gheață pe șira spinării, întrucât el s-a născut doar ca să sperie și să nimicească. Îmi înghit forțat nodul din gât, contorizând fiecare respirație reținută cu greu. Inima-mi bate nebunește, iar trupul slab îmi tremură sub privirea sa demonică. Băiatul de acum nu este asemeni celui care m-a protejat în copilărie. Trupul său îmi este străin, iar acțiunile lui mă derutează și-mi provoacă repulsie. Repulsie față de persoana care, cândva, obișnuia să îmi ofere zâmbete.

Numeroasele tatuaje ies la iveală prin cămașa subțire, de un alb imaculat, întinzându-se în culori vii pe pielea fină a gâtului său. Văd cum pieptul i se umple cu aer, coborând lent, în timp ce ochii săi mă fixează exact ca pe o țintă slabă. Știe că mă poate nimeri chiar și de la depărtare, căci el este puternic, iar eu sunt un nimic într-o mare de oameni importanți. O fricoasă printre luptători.

Privindu-l acum, mă întreb unde a dispărut băiețelul de altădată, acel copil mic și blând care râdea din orice prostie. Acel copil care îmi jurase prietenie veșnică a devenit acum un om matur și complet necunoscut mie. Fără a mă gândi la faptele mele, ridic mâna în aer, mimând un salut prostesc și nelalocul lui. Abia când sprâncenele i se unesc pe frunte am curajul să-mi las mâna să cadă răpusă pe lângă corp și să îmi reproșez mental prostia făcută.

Continui să îl privesc cu acel gram de speranță plantat în sufletul meu inocent, sperând că necunoscutul îmi va răspunde în cele din urmă. Dar nu o face, ci își întoarce privirea indiferentă și rece, zdruncinându-mi lumea. Nu am nevoie de încă un prieten fals! Asta îmi tot repet, însă nici eu nu îmi cred cuvintele. Altfel, cum mi-aș putea explica de ce în locul inimii pot găsi acum doar un fum dens și scrum?! Un loc gol și rece. Exact ca el! Exact ca persoana care a devenit! Nu mai știu de cât timp a dispărut din viața mea și puteam să jur că deja i-am uitat trăsăturile angelice.

Însă, cu toate că s-a schimbat mult, reușesc să îl recunosc și aș putea face asta chiar și într-un ocean de oameni. L-aș putea recunoaște și peste cincizeci de ani la fel de ușor. A fost sprijinul meu, căci adevărul e că, oricât mi-aș dori să privesc în trecut și să mă mint că viața mea a fost una strălucită, nu am cum.

Nu când știi că oamenii au fost plătiți să îmi ofere iubire, căci, în oricare orfelinat din lume, copiii primesc iubire contra cost. Și sunt destul de sigură că, atunci când am plecat, Hades s-a simțit singur și abandonat, precum o casă părintească uitată de cei care, cândva, îi oferiseră viață. Un trup gol! Singurul meu prieten. Alinarea mea în zilele ploioase și căldura din nopțile geroase ale iernii. Faptul că nu a beneficiat de iubirea părintească l-a schimbat atât de tare, oare? Sau faptul că a rămas al nimănui, într-un loc în care soarele uită să răsară, iar norii sunt singurii tăi prieteni? Cândva, ne aveam unul pe altul! Acum, ce mai avem? Ce mai dețin eu?

Am avut o familie care m-a iubit, deși nu i-am aparținut cu adevărat. Am primit un acoperiș deasupra capului și o masă caldă în fiecare seară. Îl am pe tata și știu că, orice s-ar întâmpla, părintele meu, cel de acum, mă va iubi mai presus de orice. Dar el ce are în afară de câteva răni necicatrizate pe suflet și urmele tușului pe pielea catifelată?!

Ies din gândurile în care m-am pierdut și mă uit la băiatul atât de cunoscut cândva. Îmi doresc să am tăria să alerg spre el, să îl strâng în brațe și să îi promit că nu îl voi mai elibera din strânsoare, indiferent de consecințe. Vreau să îl simt întru totul. Să îl simt pe el, cel de acum, și pe el, cel de atunci. Pentru prima oară, îmi simt inima bătând nebunește în piept, acompaniată de o slabă stare de leșin, care a venit la pachet cu toate aceste sentimente stranii și atât de necunoscute. Nu îmi doresc un prieten fals, însă îl doresc pe el. Mai mult decât mi-am dorit vreodată ceva!

Privește-mă, Hades, așa cum o făceai cândva! Aleargă spre mine cu brațele deschise și lasă-mă să mă bucur pentru o secundă de căldura corpului tău, care mi-a lipsit atât, atât de mult! Te-ai schimbat, Dumnezeule, te-ai schimbat incredibil de mult! Chipul tău nu mai exprimă blândețe, ci ură. O ură incapabil de învins, nimicitoare, care mi-ar fărâma inima într-o fracțiune de secundă. Și, cu toate astea, te vreau! Lângă mine, în viața mea. Te vreau în atât de multe feluri, încât capul mă doare din cauza ideilor prostești care îmi învâluie trupul în oceanul rece din privirea ta senină!

Îmi înghit propria salivă, simțind cum aceasta îmi produce arsuri pe esofag. Închid doar pentru o clipă ochii, iar atunci când mă întorc pentru a-l căuta în mulțime, observ că a dispărut. Precum un vis mult prea frumos într-o seară furtunoasă de toamnă. Îi pot încă simți brațele mici și subțiri din copilărie în jurul trupului meu fragil și modul în care degetele sale lungi și fine se strecoară printre șuvițele răvășite ale părului meu, cândva brunet. Precum mângâierea unei brize de vară, pe chipu-mi asudat din cauza căldurii sufocante.

Îmi șterg frustrată lacrima atunci când ea se prelinge, fără permisiune, pe obrajii mei uscați de vânt și suspin adânc. Am uitat de când lacrimile de dor nu mi-au mai inundat privirea. De când nu mi-am mai simțit viața inutilă din cauza lui. Îl văd pe Hades cel din trecut și nu îl pot compara cu cel din prezent. Hades, prietenul meu drag, cel care mi-a fost deopotrivă protector și frate, ar fi alergat spre mine. M-ar fi strâns la pieptul său cald, fără a se simți intimidat de privirea celor din jur, și mi-ar fi șoptit că astăzi sunt mai frumoasă decât am fost vreodată.

Iar eu, precum o fetiță naivă, l-aș fi crezut. M-aș fi pierdut în albastrul oceanic al ochilor săi și i-aș fi mângâiat chipul drag cu degetele tremurânde. Aș fi surâs, atunci când el și-ar fi așezat palma caldă pe obrazul meu, și mi-aș fi lăsat capul să se odihnească în palma sa mare. Înainte să realizez, buzele noastre s-ar fi unit într-un sărut dureros, dar atât de plăcut. Un sărut care ar fi învins timpul ce ne-a ținut separați, iar eu, fericită, i-aș fi înconjurat gâtul cu brațele. Și m-aș fi abandonat neputincioasă acelor brațe tatuate.

— Maria! Tresar cu putere auzindu-mi numele pronunțat de vocea cunoscută și îmi șterg lacrimile încă prezente pe obraji, înainte de a mă întoarce spre Yarris. Te simți bine? mă întrebă acesta și aprob absentă, continuând să caut din priviri acel chip necunoscut, care cândva, pentru mine, a însemnat totul.

— Am... Am nevoie de aer, șoptesc înainte să îmi conștientizez cuvintele și fac cale întoarsă, pășind clătinat din cauza alcoolului în exces spre locul în care l-am văzut ultima dată.

Simt cum ceva în mine se frânge în mii de bucăți inegale și, cu fiecare pas făcut, realizez că această petrecere nu este ceea ce m-am așteptat să fie. Colanții mei din piele neagră mi se par nepotriviti și încerc cu disperare să îmi acopăr abdomenul dezvelit cu bustiera minusculă pe care o port. Îmi umezesc obsesiv buza inferioară cu vârful limbii, realizând, pentru prima oară, gustul amar care mi-a acoperit întreaga cavitate bucală.

Picioarele prind voință proprie, părând să se învârtă în cerc, căutând ceva ce probabil a fost doar rodul imaginației mele. Încăperea se învârte cu mine, dovedindu-mi încă o dată starea mea profundă de ebrietate. Am petrecut mai mult decât era cazul. Aceeași masă de data trecută mi-a fost prietenă și în această seară, țișetele extaziate ale celor din jur încă îmi tulbură liniștea și îmi văd trupul bălăngănindu-se pe această bucată de lemn, chiar dacă acest lucru s-a întâmplat cu o oră în urmă.

Aroma alcoolizată a prietenului meu încă îmi persistă pe limbă, menită să mă tulbure mai mult decât eram deja, și îmi șterg buzele, frustrată de evenimentele neașteptate din această seară. Sunt sigură că imaginea lui Hades a fost doar rodul imaginației mele, întrucât posibilitatea de a ne afla amândoi în același loc este inexistentă. Mă încăpățânez să nu cred în destin și în puterea Universului. Nu îmi doresc să concep ideea unei forțe supranaturale care, pentru câteva secunde, îmi fură lucrul la care am visat încă de la o vârstă fragedă. Dacă el s-a întors doar ca să dispară din nou? Dacă timpul i-a șters din minte chipul meu, iar numele meu a uitat de mult să i se piardă printre buze? Dacă el, iluzia minții mele, a dat uitării amintirile noastre, precum frunzele se pierd în adierea vântului?

Cu mișcări lente, scot portmoneul din micuțul buzunar al hanoracului subțire, privind poza din care o fetiță timidă și un băiat curajos zâmbesc unul spre celălalt. Pare că îi leagă o iubire veșnică, pe care timpul nu este capabil să o nimicească. Îmi trec degetele peste chipul fragil al lui Hades, privindu-i trăsăturile copilărești, și îmi las trupul să se prelingă, până când posteriorul meu face contact cu bordura albă de beton.

Îi simt răceala trecându-mi prin oase, însă trupul meu deja amețit este incapabil să conștientizeze frigul care mă acaparează ușor, ușor. Tremur într-atât de tare încât dinții îmi clănțâne și genunchii mi se izbesc între ei. Îmi prind buza inferioară între dinți, punând presiune asupra ei.

Gustul metalizat al sângelui îmi invadează cavitatea bucală, iar eu mă bucur de el precum un copil mic în seara de Ajun, căci, astfel, reușesc să separ realitatea de fantezie.

Patru zile de la sosirea mea într-un oraș nou. Patru zile în care am avut parte de mai multă acțiune decât în întreaga mea viață. Încă nu sunt conștientă de fiecare eveniment la care am asistat în ultimele ore. Sheryl, Yarris, mutarea mea bruscă. Toate par doar un decor sumbru, fără de folos.

Mă simt inutilă, deoarece nu sunt capabilă să îmi controlez viața sau privirea, care încă îl caută pe el debusolată. Și atunci îl zăresc din nou. Și timpul se oprește în loc, așa cum se întâmplă în filmele stupide de dragoste. Clipească lent, în timp ce ochii mi se plimbă pe trupu-i bine sculptat. De la picioarele lucrate, la spatelul și apoi la chipu-i de nerecunoscut, însă incredibil de frumos.

Ține o față roșcată în brațe, o față al cărei chip îngeresc și se pare de-a dreptul fascinant. Brațele sale, atât de puternice o țin strâns la pieptul său, iar eu nu am nici măcar puterea sau răgazul de a mă imagina pe mine acolo, în locul ei. Ochii ei verzi de smarald sunt ușor de observat de la o distanță considerabilă și îmi strâng degetele în pumn când mi se pare că le zăresc buzele unindu-se într-un sărut perfect. Sărut la care am tânjit cu vehemență acum câteva secunde. Măinile ei se așază pe obrajii lui perfect conturați, strângându-i în căușul palmelor sale, în timp ce trupul meu se sfărâmă în atât de multe feluri imposibile.

Îi văd, dar sunt într-o transă care nu îmi permite să mă deplasez înspre ei. Îl simt atât de aproape și, totuși, atât de îndepărtat. Precum un vis, prea frumos să devină realitate, dar care, totuși, și se pare atât de real, încât îți zbârlește pielea și îți smulge un suspin din adâncul sufletului. Un suspin care parcă îi strigă numele și îi îndeamnă privirea să te caute în mulțime. Însă privirea lui nu mă caută, căci el este prea surd ca să îmi audă suspinul, să îmi zărească deznădejdea și, cel mai important... să mă recunoască!

Mi-ai lipsit atât de mult, Hades!

Picioarele încă îmi tremură și calc nesigură pe covorul de cioburi care s-a format în sufragerie. Privirea mea pierdută îl caută pe Yarris și un zâmbet mic, încărcat de frustrări și nelămuriri, îmi apare pe chip la vederea celor doi gemeni. Nu am ajuns să îi cunosc într-atât de bine încât să îi consider prieteni, însă, în sânul lor, mă simt în siguranță. Poate că așa și sunt sau poate creierul meu făcut scrum nu digeră situația așa cum ar trebui să o facă.

Mă așez pe una dintre scările care duc spre etaj, privind spre ei. Le aud râsetele, dar nu mă pot concentra la discuția care are loc între ei. Inima mea nu a fost niciodată într-atât de rănită. Mi-am imaginat de atât de multe ori modul în care Hades avea să reacționeze când ne vom reîntâlni și nici măcar unul dintre visele mele copilărești nu îmi prezentase această versiune hilară a situației, al naibii de dureroasă. Uneori, visele rămân doar vise și atât. În viața reală, dorințele nu se împlinesc! Ceva moare înăuntrul meu. Probabil sufletul, incapabil să accepte deznodământul acestei serii. Vrea cu vehemență să îmi părăsească trupul. Voi rămâne cu o inimă frântă și un corp gol. Îmi mușcă interiorul obrazului cu putere și nici măcar gustul dezgustător al sângelui nu îmi mai alimentează papilele gustative. Euforia drogului persistă în întregul meu trup, însă eu nu îi mai simt efectul. Efectiv, nu simt nimic! Durerea dispare, luând și fericirea cu ea. Zâmbetul îmi părăsește chipul și nici lacrimile nu vor să apară.

În fond, de ce sufăr atât? Am reușit să supraviețuiesc fără el, o voi face și de acum încolo! Îmi spun de una singură, în încercarea de a mă convinge. Însă, cum poți sta departe de un vis aproape împlinit? Îmi doream să îl văd și l-am văzut. Îmi doream să îl strâng în brațe, însă nu am avut puterea să o fac. Un singur pas ne-a separat de acel eveniment care ar fi strâns toate rămășițele inimii mele la un loc, la fel ca odinioară. Dumnezeuule, cât de mult l-am iubit! Câte nopți m-am trezit speriată, strigându-i numele și căutându-i trupul în întuneric. L-am adorat! A fost singurul om care m-a făcut să rezist când am fost mai fragilă ca niciodată. Simplul gând la îmbrățișarea lui îmi face inima să bată nebunește. Cum poate un simplu om să trezească atât de multe în tine? Hades este cel care m-a rănit de această dată, ignorându-mi complet prezența. L-am dorit aproape, iar acum, că l-am avut, nu știu cum voi face față absenței sale. Dacă nu îl voi mai revedea? Dacă asta a fost tot? Nu pot să nu mă întreb ce impresie și-a făcut el despre mine. Poate că nu mă recunoaște sau nu mă dorește lângă el. Poate că Hades de acum a alungat orice bucată din Hades din trecut. Poate că... Poate că eu mă gândesc prea intens la un lucru irelevant. O mână caldă mi se așază pe umăr, strângându-mă ușor, și nu trebuia să privesc spre acea persoană pentru a-mi da seama cine este. Îi simt rânjetul pe gâtul meu, iar atunci când vocea lui îl strigă pe Chad, bănuielile îmi sunt confirmate.

— Ești bine? mă întreabă din nou și mă întorc spre el.

— Da. Aveam nevoie de aer, cred că am băut prea mult.

— Tu mereu bei prea mult, prințesă. De aceea ești sufletul petrecerii.

— Iar tu mă adori așa cum sunt, glumesc, iar el își strânge mai tare brațele în jurul meu.

— Suntem făcuți unul pentru altul, Maria!

Poate că, într-adevăr, suntem făcuți unul pentru celălalt, Yarris! Știi că tu nu mă vei renega niciodată, indiferent cât de mult m-aș schimba. Mă plac exact așa cum sunt. Poate că mai mult decât ar trebui.

— Într-o zi, îți vei găsi fericirea adevărată, Yarris. Crede-mă ce îți spun!

— Uau, și eu credeam că glumești când ai spus că ai băut prea mult!

— Ești așa un idiot!

— Sunt un idiot, dar sunt al tău, prințesă!

Îmi dă părul la o parte de pe chip.

— Și, te-ai îndrăgostit de vreunul dintre tipii misterioși de aici?

Habar nu ai, îmi vine să-i spun. În schimb, ridic din umeri.

— Nu prea, se pare că mie îmi plac idioții.

Mi-au fost prezentați atât de mulți oameni în această seară! Adolescenți duri, adolescenți răniți și pierduți, cărora el le poate oferi calea ușoară de a uita lucrurile. Incredibil, dar această cale este, de fapt, cea mai dificilă. Alcoolul nu face decât să îmi ardă rana din piept mai tare și să îmi clocotească sângele în vene, însă eu sunt prea înverșunată ca să mă gândesc la consecințe și la întreaga durere ce are să erupă ca un vulcan într-o zi.

Drogurile, deși îmi oferă o stare de liniște sufletească acompaniată de o energie străină, lasă în urma lor o durere insuportabilă de cap și mâncărimi ale pielii. Dintre toate chipurile străine ale căror mâini le-am strâns într-a mea, unul singur nu mi-a fost prezentat. Cel pe care deja îl știu și, totuși, cel care îmi doresc să mă recunoască. Cel a cărui mână îmi doresc să o strâng.

Ceva mă atrage înspre el. Poate pericolul care plutește în jurul său sau nevoia de a desluși acele desene pe care și le-a imprimat pe piele. Vreau să cred că îl cunosc pe Hades și că fiecare tatuaj are o semnificație anume pentru el. Mă întreb dacă, în multitudinea de amintiri, una dintre ele este legată și de mine. Îmi doresc să o facă! Pentru a mă asigura că nu a dat uitării o prietenie frumoasă. O legătură frățească care ar fi luptat contra timpului, una care poate că a învins anii așternuți precum o pătură groasă de iarnă peste noi.

Chad îmi zâmbește cuceritor ca de fiecare dată și își dă bretonul roșu din ochi, privindu-mă într-un mod atât de blând, încât îmi taie respirația. Încă îmi doresc să îl întreb de discuția pe care am purtat-o cu câteva seri în urmă, dar ceva îmi spune că nu voi primi răspunsurile pe care le caut și că nu are rost să mă zbat degeaba.

Aud vag cuvintele dintre ei. Bani, marfă bună, mai mult alcool și puicuțe distractive. Genul de chestii pentru care unii adolescenți ar renunța la jumătate din viață și pentru care eu mi-aș fi oferit întreaga viață pe tavă. Îi simt degetele lui Yarris urcând lent spre ceafa mea, împleticindu-se în părul meu de un blond spălăcit și trăgându-mă cu forță spre el. Până când capul meu, dat pe spate, se află la nivelul chipului său și mă sărută pătimaș. Știu exact ce își dorește, iar în acel moment, nu drogurile sau băutura îmi vor oferi remediul uitării, ci câteva minute într-o cameră, doar noi doi.

Nu aștept ca el să își exprime dorința, ci mă ridic în picioare, luându-i mâna într-a mea, și înaintez pe scări. Mă împiedic în propriile picioare datorită sărutărilor ispititoare care au loc între noi. Mâinile sale îmi strâng fesele cu putere, iar capul mi se înclină instinctiv, lăsându-i dinții să îmi sape în piele. Vreau să îmi ofere o altfel de durere. Una plăcută, care să îmi încingă sângele și să mă înalțe pe culmile plăcerii.

Ajunși într-una dintre camerele necunoscute, închid ușa cu piciorul în urma mea. Sunt imediat trântită de lemnul dur și gura îmi este asaltată aproape sălbatic. Nu mă împotrivesc, îl trag pe Yarris mai aproape și-i înconjur gâtul cu brațele. Îl sărut cu furie și disperare, încercând să scap de orice sentiment ce a pus stăpânire pe mine mai devreme. El îmi prinde brațele în căușul palmei sale, deasupra capului, coborând cu gura la nivelul sânilor mei plini. Mâna sa liberă coboară până la betelia pantalonilor mei. Un singur deget se strecoară dincolo de barieră, mângâindu-mi partea de sus a vulvei. Susur printre dinți, cu stomacul strâns ghem. Nu îl grăbesc, îi permit să mă tachineze până în clipa în care un alt deget se alătură celui alt și alunecă în jos. Gem când mă pătrunde cu mișcări lente. Nodul dinăuntru meu se strânge tot mai tare, dar nu-i dau voie să se rupă. Mă dezbracă lent,

mângâind fiecare bucătică de piele aflată la vedere, apoi își dă jos tricoul, mă întoarce brusc cu spatele și îmi leagă mâinile cu materialul fin. Nu este prima dată când o face. Iubește să dețină controlul, iar eu iubesc să i-l ofer.

— Mă vrei? îmi susură, trasându-mi cerculețe imaginare cu limba pe linia coloanei.

Îmi arcuiesc spatelul spre el, gâfâind.

— Răspunde, îmi cere, strângându-mi părul în pumn. Spune-mi ce vrei să îți fac, Maria!

— Cred că e timpul ca tu să cobori în jos, rostesc printre gemete.

— E cu datorie?

Îi simt rânjetul diavolesc peste pielea spatelului meu.

— Oh, iubituțule, dacă era cu datorie, îmi erai dator vândut!

Nu mă întoarce. Îi simt degetele agățând betelia boxerilor mei și coborându-i pe coapse. Îmi despart picioarele fără să îmi ceară, iar el coboară cu limba până la linia fină dintre fese. Abia apoi, îmi rotește trupul și gura sa ajunge acolo unde am nevoie să îl simt. Nu îi pot prinde parul datorită legăturii, dar îmi apăs degetele peste lemnul dur al ușii.

— Este bine?

Cuvintele lui vibrează prin mine.

— Fenomenal, susur.

Revine la nivelul meu. Îmi ridică un picior peste șoldul său și mă pătrunde. Savurez tot ce îmi oferă, eliberându-mi mintea de gânduri. De Hades. Mă ridică pe brațe și mă poartă spre pat. Trupul mi se mișcă, încercând să se desprindă din strânsoare odată cu pulsațiile puternice dintre picioare.

— Fii cuminte, mă avertizează. Astăzi nu ai voie să fii fetiță rea!

Trupul meu, înfășurat în cearșaful de un alb imaculat, se odihnește pe pieptul îmbibat în sudoare al lui Yarris. Respirația sa caldă mi se izbește de creștet, însă tot nu îmi oferă acei fiori electrici despre care am citit în atât de multe cărți.

Suntem doar noi. Doi adolescenți amețiți după o partidă extenuantă de sex. Doi adolescenți care păstrează liniștea din cauza fricii de a nu spune ceva greșit și total neadecvat.

Atât de multe trăiri, atât de multe stări inventate doar pentru a arăta fața frumoasă a iubirii, și nu pe cea a bestiei. Iubirea, bestia crudă care se hrănește din inima unor oameni slabi, nu mă va prinde în ghearele sale ascuțite. O voi păcăli în așa fel încât, la final, se va îndrăgosti de mine și eu voi ieși învingătoare.

— M-am simțit extraordinar! îmi aduce Yarris la cunoștință, iar eu zâmbesc, trecându-mi degetele prin puținele fire de păr care-i împânzesc pieptul.

Aș vrea să îi spun că experiența trăită cu câteva minute în urmă a supt și ultimul gram de vlagă din mine și chiar așa și este. Aș vrea, în acest moment, să îi declar dragostea doar pentru a scăpa de acele sentimente atât de străine și neplăcute, dar nu o fac, ci rămân tăcută la pieptul lui, privindu-l cum trage cu patos dintr-o țigară și dorindu-mi să fac același lucru, întrucât nevoia de nicotină îmi chinuie plămâni, iar nevoia de el îmi chinuie inima.

Însă, nu am puterea. Nu fac nimic din ce mi-aș dori și cred că, pentru câteva secunde, chiar și gândurile mele rămân tăcute. Nu mai aud nimic altceva în afară de o liniște sinistră și felul în care respirația sa fierbinte îi părăsește nările. Sunt captivă într-o lume a mea. Dar nu una plină de unicorni și curcubeie. În cazul meu, este o lume încărcată de plante frumos mirositoare și câteva persoane cu care să le împart, pentru a spori distracția.

Nu este momentul ăla clișeic în care mi-l imaginez pe Hades în locul lui Yarris, ci într-un colț al camerei întunecate îmi imaginez o bătrânică în lenjerie intimă, dansând Macarena. Treburile se încing, iar imaginația mi-o ia razna și îmi strâng cu putere ochii, înainte ca această bătrânică să își dezvăluie o parte a corpului pe care eu nu îmi doresc să o văd. Nici nu am realizat când râsul meu colorat răsună puternic în cameră, însă tresăritul iubitelui meu îmi stârnește un alt hohot zguduitor, iar el mă acompaniază, crezând, cel mai probabil, că este un efect al substanței incoloră din venele mele.

Îmi sărută fruntea, apoi obrații și nasul. Mă privește ciudat, într-un fel care trezește demonii din mine, și îi arunc o privire urâtă drept răspuns. Nu vreau ca, prin absurd, să nutrească sentimente pentru mine, întrucât niciodată nu voi fi capabilă să i le înapoiez. Nu îmi doresc să mă simt datoare! Nu îmi doresc să îl rănesc, obligându-l să mă abandoneze în propria-mi tristețe!

— Ce este? întreb ofticită.

— Știi că ești cea mai frumoasă fată dezbrăcată pe care am văzut-o?

Îmi mușc buza și mă fâstâcesc între așternuturi.

— Yarris...

— Și, cu toate acestea, nu te pot dori doar pe tine, mă întrerupe el, luându-mi o piatră de pe inimă. Îi sunt recunoscătoare, deoarece el, mai bine decât oricine, știe de ce sunt în stare. Iubirea îmi e necunoscută și așa îmi doresc să rămână. Doar un lucru despre care am auzit, însă nu am avut niciodată plăcerea de a-l experimenta.

Sentimentele sunt interzise într-o astfel de lume. Aici, distracția și satisfacerea propriilor plăceri triumfă. Ne folosim unii de alți. Eu mă folosesc de Yarris pentru a uita, iar el se folosește de mine pentru plăcerea lui trupească. Asta iubește el la mine. Trupul. Și felul în care ne potrivim sexual, întrucât doar în pat pot elibera adevăratul demon din interiorul meu. Doar între patru pereți abandonez gândurile și devin ceea ce vreau cu ardoare să devin.

Îl intrigă această parte a mea lipsită de inhibiții și poate puțin psihopată. Îi simt mușchii brațelor contractându-se când geamătul sonor îmi părăsește buzele și felul în care mișcările mele se potrivesc perfect cu ale sale, alerte și în căutare de eliberare. Yarris este unul dintre pionii tablei mele de șah. El se bucură ajungând la regină, iar eu mă bucur înainte să îl înhaț. Poate că, până la urmă, dintre noi doi, eu sunt cea diabolică.

— Yarris, am văzut un băiat, îmi fac eu curaj să vorbesc, descriindu-l pe Hades fără a oferi prea multe detalii. Păr șaten închis, ochii albaștri și nenumărate tatuaje pe care eu îmi doresc să le privesc de aproape. Bineînțeles, ultima parte nu i-o spun, ci o adaug mental în șirul gândurilor mele păcătoase.

— Mmm... Murmură el, mușcându-mi pielea umărului. Cumva acest băiat ți-a stârnit interesul, domnișoară?

Inspir adânc. Habar nu ai ce a stârnit Hades în mine, Yarris! Nu doar interesul, ci și o parte pe care o crezusem moartă. Mi-a stârnit inima și a făcut-o să bată mai tare ca niciodată. Când l-am văzut, nu doar lumea mea s-a zguduit, ci întreg Universul! Am simțit că sufletul îmi plutește mai sus de nori, ca mai apoi, să fie zdrobit cu forță de cimentul dur. După mama, el a fost singura persoană pe care am iubit-o cel mai mult. Nu mai am forța de a iubi. Am pierdut-o odată cu persoanele dragi. Dar, dacă odată cu el, revine și ea? Ce voi face atunci, Yarris? Îl întreb mental, însă el nu îmi poate răspunde.

Închid ochii, iar o altă amintire despre Hades mi se strecoară în minte și o las să mă învăluie.

— Când o să creștem mari, o să te iau departe de aici, Maria!

— Și unde vom merge? l-am întrebat plină de speranță.

— Îți voi construi o casă, mi-a zâmbit. Cu gard alb și flori, așa cum a făcut bărbatul din filmul pe care ni l-a arătat Helen!

— Și pot să îmi iau un câine? Unul alb?

— Poți să îți iei câți câini vrei. Le voi face o casă și lor!

— Promiți?

— Pe degețel!

Răsuflet ușurată, remarcând absența tatălui meu, când, pe la șase dimineața, clătinându-mă pe picioare și mirosind puternic a alcool, dau buzna în casă. Picioarele mi se împleticesc între ele, în urechi încă aud bassul muzicii și tălpile îmi sunt în flăcări.

Nu îmi amintesc când sau cum am ajuns din nou la parter în timpul petrecerii și am început să beau din nou. l-am cerut iubitului meu o altă doză din elixirul distracției și, ca un iubit grijuliu ce este, mi-a oferit mai mult decât încântat ceea ce aveam nevoie. Câteva ore mai târziu, alcoolul din mine a încercat să iasă afară și tot ce îmi amintesc este o Sheryl amuzată, care m-a împins în taxi, mi-a plătit cursa și i-a dat adresa tipului bărbos.

Săracul bărbat, a încercat cu atâta măiestrie să poarte o discuție cu mine, probabil pentru a-mi lua gândul de la voma care mi se plimba în gură, pentru că nimănui nu îi place ca cineva să vomite în mașina sa frumos mirositoare! Printre câteva mormăieli și probabil un somn scurt, taximetristul m-a trezit și mi-a deschis portiera, ajutându-mă să mă deplasez până în fața lemnului masiv al ușii

Înainte să închid ușa în urma mea, am observat o bătrânică privind-mă cu reproș și, din instinct, mi-am ridicat degetul mijlociu în aer, salutând-o.

În drumul meu spre etaj, mă lovesc de mobila amplasată strategic, reușind să sparg una dintre vasele preferate ale tatei. „Ups!”, mormăi, continuându-mi drumul. Scările par cel mai mare dușman al meu. Se înclină și distorsionează, jucându-se în fața ochilor mei. Îmi frec fruntea, dar imaginea nu devine mai clară nici măcar puțin.

Renunț la ideea de a le urca, întrucât genunchii par pe cale să îmi cedeze dintr-o clipă într-alta, și, în schimb, mă arunc pe canapea. Ca de obicei, îmi molfăi limba încercând să alung starea de vomă. Îmi simt gâtul uscat, însă sunt mult prea obosită pentru a mă ridica din nou. Oasele îmi sunt moi, gelatinoase, iar camera se învârte din ce în ce mai puternic. Îmi întind mâna peste brațul canapelei, sprijinindu-mă de parchet. Sunt beată și tristă. Nevoia de a plânge s-a instalat în mine și nu o pot alunga. Inspir adânc, iar parfumul canapelei mi se strecoară în căile nazale. Miroase a tapițerie de piele nouă.

Nu știu când reușesc să adorm, dar cert este că razele puternice ale soarelui îmi încețoșează acum privirea și aud vag cum cineva îmi repetă obsesiv numele. Însă somnul profund nu îmi permite să îmi separ genele, când ele tânjesc atât de tare să rămână unite.

Sar ca arsă în șezut când un pahar cu apă rece îmi taie respirația. Îmi privesc tatăl printre sprâncenele aproape unite de furie. Înjur în barbă, pe un ton care nu îi permite să îmi deslușească cuvintele, și îmi strâng brațele defensiv la piept când își începe morala. Probabil întreg mapamondul îi poate auzi țipetele și, văzând că nu dau niciun semn de viață și că aproape salivez pe brațul canapelei, oftează și se lasă la nivelul chipului meu.

— Nu știu ce să fac, Mya! Chiar nu știu! Mă simt neputincios, și fără mama ta lângă mine... Te rog, ești ultimul lucru frumos din viața mea, nu mă părăsi și tu!

Starea mea de mahmureală este rapid alungată de aceste vorbe încărcate de regret și tristețe. Tatăl meu regretă multe, dar niciodată decizia lui și a mamei de a mă înfia. Pentru el, sunt copilul său și atât. Nu îi port sângele în vene, dar el m-a crescut cu greu și m-a educat cu răbdare. Mama m-a învățat să mă comport ca o domnișoară, iar tatăl meu a fost atât de mândru privind-mă crescând!

Până când m-am pierdut. Căci acest lucru nu îl conștientizează acest om cu ochii albaștri-verzui din fața mea: nu el mă pierde pe mine, ci eu îmi pierd propria-mi persoană, bucătică cu bucătică.

Vreau să adopt tehnica lui Sheryl și să par indiferentă în fața vorbelor sale care îmi zgârie sufletul, dar, înainte să realizez, o lacrimă mi se prelinge pe chip, urmată de alte câteva sute. Nu știu cu siguranță de ce plâng. Plâng atât de des în ultima vreme, încât am început să cred că metabolismul meu a suferit în urma schimbărilor și că aceste manifestări vin la pachet. Urăsc să plâng în fața cuiva. Mă simt slabă și neputincioasă în astfel de momente. Cum oare pot fi o adolescentă rebelă, dacă îmi las sufletul să se scalde în durere? Cum pot fi o ființă fără suflet, când el mi se scurge în picături sărate pe obraji roșii și uscați? Cum pot fi orice, când am ajuns să nu mai fiu nimic?

— Șhhh, îmi șoptește tata, legănându-mi trupul în brațele sale.

Nici măcar nu am realizat când s-a așezat pe partea udă a canapelei, prinzându-mă în brațele sale protectoare. Îmi mângâie creștetul capului, repetându-mi cât de minunat vor decurge lucrurile de acum înainte. Dar eu nu mai sunt fetița de altădată și aceste cuvinte, în loc să mă liniștească, mă fac să plâng mai tare.

Îmi e dor de mama și de puterea ei de a ne ține uniți! Îmi e dor de noi toți, ca o familie!

— Știi că tot te voi pedepsi, nu-i așa? îmi spune tata și izbucnesc în râs printre lacrimi, aprobând frenetic.

— Știi că voi uita cuvintele tale imediat după ce le rostești, nu-i așa?

El oftează, eu chicotesc, iar el mă strânge din nou la pieptul său părintesc. Poate încă mă aflu sub influența drogurilor, dar pot să jur că îi aud inima frângându-se în piept. Sau, cel puțin, cioburile lăsate în urmă de moartea mamei, călcate în picioare de fiica lui prea mult iubită. Și, într-adevăr, mă iubește prea mult, în ciuda tâmpeniilor pe care obișnuiesc să le fac. Mă strâmb dezgustată când mă anunță că mâncarea e gata, încercând să îmi amintesc ultima masă luată.

— Îți place Spokane până acum? Încearcă să faci conversație.

— Da, cred că încep să mă obișnuiesc.

El aprobă, luând o gură de cafea.

— Am văzut că ți-ai făcut prieteni noi.

— Mhm, confirm.

Îi privesc mâinile unite peste masă.

— Tot ce fac, este pentru binele tău, Maria! Nu am încercat să te despart de vechii tăi prieteni pentru că ai devenit rebelă. Ci pentru că ai început să te pierzi în lucruri pe care nu ar trebui să le cunoști, își scutură capul. Everett era plin de amintirea mamei tale. M-am gândit că, dacă ne mutăm altundeva, va fi mai ușor pentru tine.

— Nu voi putea să o uit vreodată, răspund. Putem să ne mutăm pe lună, tată, și tot nu va durea mai puțin!

Pentru câteva momente, nu facem decât să ne privim în liniște.

— Haide, mănâncă-ți mâncarea! mă îndeamnă pe ton blând.

Stomacul mi se strânge ghem de la mirosul cartofilor prăjiți și cu greu reușesc să mănânc câțiva, înainte ca tata să îmi permită să plec de la masă. Lubește să dețină controlul, iar uneori, pentru a-l face fericit, îl păcălesc pentru scurt timp că zarurile jocului se află în mâinile sale. Dar degeaba, dacă mutarea pe care o voi face îmi va oferi câștigul. Sau pierzania.

Este cea mai banală zi dintre cele cinci zile petrecute într-un oraș nou și în același timp vechi.

Urmăresc câteva episoade ale serialelor la care am rămas în urmă. Fac un duș și mă îmbrac în haine largi și confortabile. Petrec absolut o zi normală. Fără prieteni, băutură, droguri sau alte tâmpenii adolescente. Mă simt eu, cea din trecut, și, într-un fel sau altul, vreau să cred că acea persoană încă mai există în interiorul meu.

Gândul încă îmi fuge din când în când la chipul lui Hades și nu îmi pot explica mâncărimile ciudate ale stomacului, care sosesc odată cu imaginea lui în mintea mea. Pur și simplu, inima mea se suprasolicitează doar imaginându-și acei doi ochi albaștri și respirația îmi devine greoaie. Nările mă ard, la fel și palmele care mă furnică. Ignor fiecare mesaj al lui Sheryl în care mă întreabă dacă poate trece pe la mine sau al lui Yarris, care se interesează de starea mea și îmi aduce la cunoștință câtă plăcere i-am oferit cu o seară în urmă.

Am nevoie de câteva ore în care creierul meu sângerând să își vindece rana. Gătesc după mult timp, făcând acele briose cu ciocolată pe care mama le făcea la fiecare sfârșit de săptămână și mă bucur de aroma lor. Nu sunt la fel de bune ca ale ei, însă niciodată nu o voi putea egala, indiferent despre ce este vorba.

Eu sunt doar un copil, pe când ea a murit fiind cea mai minunată femeie. Îmi amintesc ochii ei cenușii, atât de asemănători cu ai mei și faptul că, în toți acești ani, oamenii au crezut că, într-adevăr, eu îi sunt fiică. Mă bucuram de asemănarea noastră copleșitoare și de modul în care bătrânelele din oraș ne priveau cu blândețe. Nu de puține ori, acea femeie a fost declarată sora mea de către persoanele din jur și, tot de atâtea ori, colegii mei de școală au încercat să îi intre pe sub piele. Mama mea a fost definiția cuvântului MILF¹.

Mă ridic din pat, luând telefonul de pe noptieră când acesta vibrează scurt și oftez din nou la vederea numelui lui Yarris. În minte îmi apare vag amintirea unei discuții de seara trecută și îmi mușc obrazul cu putere, realizând disperarea mea de a afla mai multe despre băiatul cu ochi oceanici și inimă de gheață.

— Yarris, am văzut un băiat, îmi fac eu curaj să vorbesc, descriindu-l pe Hades, fără a oferi prea multe detalii.

— Mmm... murmură el, mușcându-mi pielea umărului. Cumva acest băiat ți-a stârnit interesul, domnișoară?

— Ce?! Nu, normal că nu! ridic tonul, mai mult decât trebuie, privindu-l amenințător. Doar că, dintre toate persoanele de la această petrecere, cred că el e singurul pe care nu mi l-ai prezentat, înalț din umeri indiferentă.

— Nu este singurul, dar probabil doar pe el l-ai remarcat, datorită tatuajelor multiple. E nebun omul, râde Yarris din nou și mimez un zâmbet, pentru a nu da de bănuț. Adevărul e că nu știu multe despre el. E retras, petrece timpul doar cu Dolores.

Roșcata, îmi spun în minte, strângându-mi degetele în pumni de frustrare.

¹ MILF- Mamă cu care aș vrea să mă culc

— Știu doar că îl cheamă Hades și vine dintr-un orfelinat oarecare, cred că anul trecut a ieșit de acolo, îmi aduce Yarris la cunoștință și aprob robotic. Dolores a ieșit anul ăsta, mi se pare că din același orfelinat. Au genul ăla de relație din copilărie sau ceva de genul.

Îmi simt sângele pulsând cu viteză în vene și îmi ronțăie interiorul obrazului pentru a-mi ține în frâu supărarea. Hades m-a înlocuit. Dolores mi-a luat locul, iar acum, eu sunt o necunoscută, pe când ea este totul..

Tot ce trebuie eu să fiu!

A rămas singur. A rămas al nimănui, iar ea a apărut și i-a vindecat rana din piept creată de fetița pe care el o iubea cel mai mult. Trist este că nu l-aș fi părăsit niciodată din propria voință. Dacă aș fi putut să aleg, acum eu aș fi în locul lui Dolores. Eu i-aș lua obrazii în palme și l-aș săruta apăsat. Îmi doresc să am un buton de călătorie în timp, care să mă ducă din nou în brațele sale. Chiar dacă ne era foame sau frig, chiar dacă nu aveam părinți, ne aveam unul pe celălalt și era suficient.

Hades a fost universul meu, iar eu al lui. Până în clipa în care am renunțat să mai fim.

Până când am uitat unul de altul.

Capitolul IV

Și demonii au fost îngeri înainte de a fi izgoniți din Rai!

Nu l-am mai văzut pe Hades din acea seară. Au trecut deja două săptămâni și timpul continuă să treacă, ca și cum nici măcar nu s-ar fi întâmplat vreodată. O parte din mine încă mai crede în rodul imaginației mele, iar alta își dorește să se bucure din nou de acea privire albastră plină de secrete. Îmi repet în mod obsesiv faptul că el nu m-a recunoscut, încercând să alung cu orice preț ideea indiferenței sale. Nepăsarea este cea mai dureroasă armă, mai ales când trăgaciul său este îndreptat înspre tine.

Vântul începutului de toamnă îmi flutură părul de un blond spălăcit și încerc cu greu să îl mențin locului, cât timp directoarea noului liceu își ține discursul. Arunc priviri fugare în jurul meu, privind adolescenții a căror viață fericită se citește pe chipurile lor zâmbitoare. Părinții, mândri din cale-afară, împânzesc gazonul curții, susținându-și cel mai de preț lucru și măsurând profesorii din cap până în picioare, în încercarea de a-și face o părere în privința acestora.

Am refuzat ca tata să mă însoțească. Ar fi nedrept ca el să se afle aici, fără mama. Ar fi fost rușinos ca prietenii mei să îl vadă alături de mine și deja le aud șușotelile răutăcioase în legătură cu ceilalți elevi. Chad privește boboacele, gândindu-se deja la o inițiere păcătoasă. Chase, încă singur, întrucât tot ce și-a dorit de la acea fată a fost virginitatea, își susține fratele și, pentru prima oară, observ asemănarea dintre ei. Yarris se află aici datorită mie, zicând că nu își dorește să mă lase pradă altor băieți, iar Sheryl își trece adeseori mâna prin părul roz, privind echipa de fotbal.

Mi se pare aproape hilar modul în care ne aflăm toți în această zi. Mahmuri și cu ochelari de soare la ochi, pentru a ascunde cearcănele proeminente. Capul încă îmi vâjâie și abia mă țin pe picioare. Mâna lui Yarris îmi înconjoară mijlocul, menținându-mi stabilitatea, și rar îi mai arunc câte un zâmbet drept mulțumire. Îl simt încordat și plictisit în spatele meu, iar șoaptele sale mi se izbesc de gât și se pierd în firicelele de păr ale cefeii mele.

Privind din exterior, interiorul instituției pare împânzit cu flori colorate, căci într-atât de viu sunt îmbrăcați elevii. Cu excepția noastră, bineînțeles. Îți pierzi privirea prin jur, neștiind la ce culoare ai putea să te oprești, iar în mijlocul acelor culori, o pată neagră se extinde ușor. Elevii șușotesc de zor, aruncându-ne priviri superioare, și mă abțin cu greu să nu răbufnesc, căci, într-un institut precum acesta, lipsa de respect este crunt pedepsită.

Privirea mea alunecă prin mulțime, oprindu-se pe acel păr roșu, cunoscut. Poartă o rochiță albă, ce trece cu puțin peste genunchi, iar în picioare o pereche de sândăluțe de aceeași culoare. Este mai scundă cu câțiva centimetri decât mine, iar înălțimea aceea minionă o face chiar mai drăguță.

Ascultă zâmbitoare discursul directoarei și probabil se bucură de această zi mai mult decât oricare alt copil din acest loc, întrucât, pentru prima oară, va experimenta viața de licean în adevăratul sens al cuvântului. Dinții săi albi parcă strălucesc în lumina soarelui.

Mâinile ei micuțe îi sunt strânse la piept și deseori își freacă brațele cu palmele. Frigul se simte puternic pentru luna septembrie, iar îmbrăcămintea ei îi permite vremii să i se strecoare pe sub piele. Îmi las privirea să alunece înspre bocancii mei negri, trecând mai apoi la colanții de piele și maioul care îmi lasă buricul la vedere. O îmbrăcămintă nepotrivită pentru această zi, însă una care mă caracterizează.

Răsufli ușurată când un val de aplauze anunță terminarea discursului, iar directoarea ne îndeamnă să ne împărțim pe clase, pentru a primi codul dulapului și orarul chinului nostru.

Îmi dau ochii peste cap, conștientizând pentru prima dată că voi împărți clasa cu o mare parte a grupului. Yarris, Sheryl, Chad, Chase, Hillary și încă o fată al cărei nume nu m-am ostenit să îl rețin. Are părul blond, ochii căprui și un cercl în nas care sclipește mai ceva ca beculețele bradului de Crăciun.

— Dolores Anderson!

Inima îmi stă în loc în loc preț de câteva momente, timp în care roșcata își primește orarul, și mintea mi obosită realizează că voi împărți clasa cu ea. Înghit în sec și îmi frec palmele între ele, sperând să petrecem cât mai puține ore împreună. Și prin puține vreau să spun doar una.

— Maria Cassandra Blaise!

Și, ca și cum nu era de ajuns, urmez imediat după ea. Îmi strâng buzele într-o linie dreaptă când multitudinea de elevi își concentrează atenția asupra mea și mă îndrept spre doamna șatenă al cărei chip îmi pare cunoscut. Se încruntă, analizându-mi îmbrăcămintea, iar eu îi urmez exemplul. Zâmbetul său persistent dispare și expresia acră îl înlocuiește imediat. Probabil se aștepta la o altă zeiță a frumuseții, cum e Dolores. O altă întruchipare a bunului simț și a decenței, dar, în schimb, opusul speranțelor sale îi zâmbește în mod ironic, cu mâna întinsă înspre hârțoagele pe care le ține strâns între degete.

— Bun venit la liceul nostru! Îmi urează ea, zâmbind fals, și îi smulg orarul din mână.

— Sau, bun venit la închisoare, dragi copii! o ironizez, sporind râsete în jurul meu, și sunt destul de sigură că tocmai am devenit genul ăla insuportabil de elev.

Chiar și Dolores râde, iar mâna ei, pe care un inel sclipitor iese în evidență, îi ascunde zâmbetul angelic. Enervant de perfectă!

Îmi doresc să nu fiu geloasă pe frumusețea ei, pe zâmbetul ei, pe părul său atât de frumos și, cu cât încerc mai mult, cu atât devin mai geloasă. A trecut prin ceea ce mi-a măcinat și mie sufletul, însă ea a rămas lângă el, lângă prietenul meu. Nu o consider vinovată, nu și-a putut decide soarta și, cu siguranță, nu și-a închipuit că va ajunge într-un astfel de loc. În sinea mea, acel înger izgonit din Rai se bucură de fericirea ei. Și, în special, de fericirea lui.

Cinci sute treizeci și patru. Trec pe lângă multitudinea de dulăpioare albastre, căutând numărul care-mi este scris pe foaie, și râsuflu ușurată atunci când acesta îmi apare în fața ochilor. Introduc codul dulapului și înjur în gând multitudinea de cărți care mi se înfățișează în ordine alfabetică. Un răs cristalin se aude și închid ușa dulăpiorului, pentru a observa sursa lui. Întregul pământ îmi fuge de sub picioare la vederea părului roșcat. Introduc codul dulapului alăturat și, astfel, șansele mele de a menține distanța se evaporă, lăsând în urma lor fumul și cenușa nervilor mei.

— Bună! îmi zâmbește ea, prietenoasă.

Mă ciupec, dorindu-mi ca totul să fie un coșmar. Să mă trezesc în patul meu cald din Everett, mama să fie în viață, iar eu să fiu din nou fericită. Firește că nu se întâmplă. Viața nu este într-atât de blândă pe cât ne-am dori noi. Nu ne putem trezi, pur și simplu, atunci când lucrurile merg prost. Nu putem să evadăm, ci suntem obligați să înfruntăm realitatea. Aceasta este realitatea mea.

Nu am parte de o adolescență normală. Nu am parte de fericire adevărată sau de râsete produse în urma bucuriei. Ci unele false, datorite de imaginația mea, în clipele-n care o hrănesc cu lucruri toxice. Cândva, eram exact ca Dolores. Pură, frumoasă și vioaie.

— Bună și ție! murmur cu jumătate de gură, măsurându-i trupul perfect conturat.

Nu pot să nu o urăsc pentru inocența de care dă dovadă. Are vocea blândă și caldă. Ochii mari, senini, și un zâmbet molipsitor. Privind-o de aproape, realizez ceea ce a văzut Hades în ea. Ei doi sunt faimosul clișeu dintre băiatul rău și fata cuminte. Împreună, ar putea clădi una dintre acele iubiri indescriptibile. Simplul gând îmi furnică pielea, însă, nu pot să ignor faptul că eu sunt personajul negativ, iar el nu iese niciodată învingător.

— Hei, tu nu cumva ești prietena lui Hades?

— Da, sunt! rânjește, afișându-și dantura perfectă. Îl cunoști?

Îmi simt unghiile săpând în pielea palmei și încerc cu greu să îmi mențin zâmbetul fals pe chip. O privesc și nu îi găsesc niciun defect. Vreau să o urăsc, însă modul în care zâmbește parcă îmi înmoaie și mie inima. Este, într-adevăr, ceva aparte. Ceva ce Hades ar iubi. Îmi amintește de fetița care eram cândva. Cea care nu se teme de iubire și de viață. Cea care se iubea pe ea, înainte de toate.

— Nu, nu chiar, șoptesc.

— Eu sunt Dolores Anderson, încântată de cunoștință! Ești prima persoană pe care o cunosc aici, îmi spune, trecându-și privirea peste ținuta mea neadecvată. Își strânge buzele într-o linie dreaptă și își ferește bretonul roșu din ochi.

— Maria, îi răspund, strângându-i palma micuță într-a mea.

Mă abțin să nu pun întrebări în legătură cu iubitul ei și, în schimb, ascult plictisită discursul ei entuziasmat despre cât de importantă este educația noastră. Încerc din răspuțeri să nu îmi dau ochii peste cap, în schimb îmi mușc buza, frustrată. Nu sunt nici măcar pe aproape încântată de cunoștință. Nici nu vreau să o cunosc sau măcar ca ea să existe. Pare genul ăla de fată care ar câștiga un concurs de frumusețe chiar și fără să concureze. Ochii ei verzi sclipesc precum un smarald lăsat în bătaia soarelui,

iar buzele sale, pe care o nuanță roșiatică persistă, sunt cărnoase și senzuale. Exact așa cum ar fi trebui să fie.

Prin minte îmi trece imaginea lui Hades sărutând-o și mă înfior. Este pentru prima dată când mă confrunt cu gelozia și nu îmi place modul în care se simte. Felul în care stomacul meu se strânge dureros. Faptul că încerc cu disperare să-i găesc defecte. Dacă aș fi matură câtuși de puțin, aș accepta întreaga situație. Aș accepta faptul că anii au trecut, Hades s-a maturizat și a uitat de fata cu care își petrecea timpul când avea zece ani. Este bărbat în toată firea acum, la naiba! Știe ce este bine pentru el și, cu siguranță, eu nu sunt un lucru bun.

— Cum v-ați cunoscut? întreb, înainte să realizez. La tine și Hades mă refer.

— Ăă... se bâlbâie. Suntem prieteni din copilărie.

— Îmi pare rău, nu vreau să par băgăcioasă, râd fals.

— Nicio problemă. Doar că a trecut atât de mult timp, încât nici nu îmi mai amintesc cum s-a întâmplat.

Dau din cap cu înțelegere, când în sinea mea o acuz pentru minciuna pe care tocmai mi-a servit-o. Nu vrea ca eu să știu că a crescut într-un orfelinat. Și, sincer, nu o judec. La fel ca și ea, și eu ascund acest lucru.

— Vrei să-i spun că ai întrebat de el?

Îmi ia o secundă să realizez ceea ce mă întreabă.

— Nu, este în regulă. Nu cred că își mai amintește de mine.

Dă din cap înțelegătoare și își verifică telefonul.

— Trebuie să plec, îmi aduce la cunoștință. Hades tocmai a sosit să mă ia.

— Deci el nu frecventează un liceu? întreb repede, începând să mă îndrept cu ea înspre ieșire.

— Ba da, sigur că o face! afirmă, parcă jignită de întrebarea mea. Doar că e prima zi, nu avea ce face aici!

Pășesc alarmată în urma lui Dolores, dorindu-mi să îl văd încă o dată. Inima îmi bate nebunește și, cu siguranță, asta nu se datorează pașilor mei repeziți și nesiguri, chiar dacă asta îmi impun să cred. Hades are ceva special chiar și acum, după aproximativ nouă ani. Reușește să mă manipuleze de la distanță, întrucât „cei mari le spun celor mici ce să facă”, iar eu am să rămân mereu una dintre cei mici. Prea mică pentru o lume atât de mare.

Mă opresc în urma ei la vederea motorului negru parcat în fața porților de fier. Ține casca într-o mână și un zâmbet radiant îi ia conturul buzelor la vederea ei. În surâsul său, îl pot regăsi pe acel Hades din trecut. Acel Hades care m-ar fi strâns pe mine la pieptul său în locul ei... Dolores îl îmbrățișează și îi sărută obrazul, chiar înainte ca privirea mea să țintească fetele care îi aruncă ochete și sușotesc entuziasmate.

„Doamne, cât de bine arată!”, aud o voce în dreptul meu, însă sunt prea fascinată de ceea ce văd, pentru a-i da importanță. Părul lui șaten închis se întinde pe o parte a ochiului, iar gropițele acelea adorabile persistă pe obrajii săi rozalii. Poartă o jachetă de piele neagră, care strălucește în bătaia soarelui, și niște jeansi de un albastru închis, precum cerul într-o zi furtunoasă. Nu îi pot vedea privirea, dar sunt sigură că a rămas la fel de frumoasă. Demonic de frumoasă.

Ochii lui se opresc o secundă pe chipul meu și îmi țin respirația. Zâmbetul îi piere și câteva cute expresive îi iau locul. Fiecare mușchi din corp îmi este blocat de modul în care mă privește. Rece și nepăsător. De parcă nu înțelege ce caut în acel loc și poate că nici eu nu pot să o fac. Poate că, întorcându-mă de unde am plecat, am ajuns exact unde trebuia să fiu, sau trecutul se întoarce împotriva mea, nimicindu-mă, furând și ultima fărâmă de speranță care se ascunde, cu iscusință, undeva în interiorul meu.

Îl privesc cu ochii mișiți și respirația întretăiată cum își așază casca neagră pe cap, privându-mă de chipul său atât de necunoscut și, totuși, cel pe care îl cunoșteam cel mai bine. Sunetul motorului ambalat se aude, iar apoi, fumul tobei de eșapament spulberă prezența lui în acest loc.

Continui să privesc hipnotizată roțile motorului învârtindu-se, ca și cum viața mea ar depinde de silueta sa. O văd pe ea, ținându-l în brațe cu atât de multă speranță, de parcă i-ar fi jurat să rămână lângă el pentru totdeauna...

Eram atât de frumoși în trecut, Hades! Atât de tragici! Nu există posibilitatea ca eu să te uit, oricât aș încerca. Atâta timp cât trăiesc, nu pot să nu mă gândesc la tine. La noi doi, împreună. La felul în care,

chiar și atunci, palma mea se potrivea perfect într-a ta. Mereu mă voi întoarce în acel loc din inima mea în care amintirile cu noi sunt mai vii ca niciodată. Ce am avut noi, a fost magic. Ce am avut noi, a fost dovada vie că dragostea adevărată există, indiferent de faptul că eram doar copii. Odată cu separarea noastră, și speranța mea spre dragoste a dispărut. Te-am găsit din nou, dar de această dată nu mai există magie. Doar tragedie. Lăsată în urmă de plecarea mea, de despărțirea noastră. Tu ai pe altcineva care să îți aducă fericirea, iar eu... Eu m-aș mulțumi doar să te privesc zâmbind. Însă, atâta timp cât trăiesc, nu îmi poți cere să nu mă gândesc la tine. La noi. Nu îmi poți cere să șterg din memoria mea una dintre cele mai fericite perioade. Aș vrea să o fac, Hades! O parte din mine își dorește să nu te fi întors. Mi-ar fi fost mai ușor să trăiesc cu amintirea ta, decât cu faptul că mă privești, dar nu reușești să mă vezi cu adevărat. Dacă într-o zi îți vei aminti de fetița de nouă ani pe care o strângeai la piept, mi-aș dori să știi că ea încă există undeva, printre tenebrele sufletului meu. Poate că pe tine te așteaptă ca să iasă la iveală. Nu vom ști niciodată, nu-i așa? Pentru că tu nu vrei să mai ai de-a face cu mine, iar eu nu îți pot spune cine sunt. Dacă aș face-o, te-aș distruge. Iar, odată cu tine, aș distruge și tot ce a mai rămas din noi. Nu pot lăsa ca asta să se întâmple și, cu toate acestea, nu pot să nu îmi imaginez cum s-ar simți trupul meu în brațele tale puternice. Nu îmi pot stăpâni gândurile care apar când ești în preajmă! Dorința de a te avea aproape!

— Maria! tresar speriată la auzul vocii din spatele meu.

— Jur că o să te omor în somn într-o zi!

— Mereu o prezență plăcută! mă ironizează el și mă strâmb. Ceilalți te caută. Ai terminat?

— Da. S-a întâmplat ceva?

— Ne gândeam să ieșim în oraș, vii și tu?

Încuviințez. Măinile încep să îmi tremure și aceeași mâncărime cunoscută din cerul gurii își face simțită prezența. Cu cât încerc să stau departe de elixirul vieții, cu atât simt mai tare nevoia unei doze proaspete strecurându-mi-se în vene. Iubesc și urăsc în același timp acel sevraj nebun pe care nu mi-l pot explica.

Drumul spre barul retras al cartierului este liniștit. Îi aud pe toți vorbind ca prin vis, iar palma pe care Chase o primigeste după ceafă de la fratele său geamăn îmi răsună puternic în timpane. Par de-a dreptul comici, însă eu nu sunt niciodată atentă la discuțiile lor, pentru a mă putea bucura de faptul că îmi sunt prieteni. Sheryl susține că sunt prima persoană pe care au acceptat-o atât de ușor în grup și că acest lucru se datorează dansului meu pe masă, precum și faptului că îl cunosc pe Yarris, cel care a devenit liderul nostru. Un fel de rege al drogaților.

Ne așezăm la o masă retrasă pentru a sărbători prima zi de liceu. Ultimul an, până la urmă, trebuie să însemne ceva. Pentru mine înseamnă sfârșitul copilăriei. Nu am planuri de viitor, nu îmi doresc să urmez o facultate și, cu atât mai puțin, să îmi întemeiez o familie. Mă voi lăsa pe mâna sorții, până când ea va decide în locul meu. Nu cred în destin, însă acțiunile mele mă vor conduce undeva, la un moment dat. Cel mai probabil, la închisoare.

Yarris își comandă o cafea cu vodcă, așa cum o bea în fiecare dimineață, Sheryl un energizant, Chad și Chase preferă și ei vodcă în lichidul amărui, iar eu aleg să beau un shot de tequila, care sper să îmi limpezească gândurile... sau să le tulbure mai tare. Lichidul lămâii îmi face papilele gustative să se strângă din cauza acreliei, iar expresia feței mi se schimbă într-una crispată.

— Doamne, trebuia să îți fac o poză! exclamă Sheryl, imitându-mi strâmbătura. Maxilarul îi pare dislocat și strânge cu putere ochii, stârnind hohote de râs în încăperea aproape goală.

— Fața aia o face Chad când se masturbează! cuvintele lui Chase sunt precum curcubeul după furtună sau, în cazul meu, tunetele. Într-atât de tare încep să râd. Chad îi aplică o altă palmă după ceafă, alături de o privire ucigătoare.

— Să înțeleg că gemenii chiar fac totul împreună, ridic din sprâncene sugestiv, stârnind alte râsete și privirea înfuriată a celor doi Pic și Poc ai mei.

— Vezi tu, Maria, mi se adresează Chad pe același ton jos și cuceritor, ideea e că eu nu mă masturbez, pentru că pot avea orice fată vreau, oricând vreau!

Iubește să dețină controlul, să aibă ultimul cuvânt și să îți taie elanul când ți-e lumea mai dragă. Însă, ce nu știe el este că orgoliul nostru feminin este mult mai puternic decât ego-ul minuscul al bărbaților.

Râd ironic, dându-mi o șuviță de păr după ureche și clipind des, într-un mod ademenitor. Privesc cum mărul lui Adam pare că i s-a blocat în gât și îmi poziționez mâna pe coapsa sa, strângându-l ușor, în timp ce degetele mi se mișcă lent pe suprafața moale.

— Poți să îmi demonstrezi, Chad? Cucerește-mă!

Yarris își așază o mână în jurul taliei mele, încercând să îmi inducă vărului său, prin gesturi, ideea faptului că îi aparțin, însă prefer să nu dau importanță acțiunilor sale. Îi mângâi cu vârful degetelor coapsa stângă roșcatului, mușcându-mi în același timp buza într-un mod pofticios.

Înghite obsesiv în sec atât de tare, încât îl putem auzi cu toții și Sheryl nu se poate stăpâni să nu facă o glumă în legătură cu acest lucru.

Chad pare transferat în altă galaxie, întrucât nu schițează nici măcar un gest. Mă privește la fel de hipnotizat cum am privit eu roțile motorului lui Hades. Deși nu îl cunosc prea bine, aș putea susține că geamănul cel dur și totuși comic, nutrește sentimente pentru mine. Chase mă avertizează să îmi iau mâna, căci s-ar putea să îmi provoc un orgasm fratelui său fără să conștientizez, iar în acel moment cedez, pufnind într-un râs haotic.

— Las' că vezi tu acasă! îl amenință Chad pe fratele său, iar acesta îi scoate limba precum un copil supărăcios. Și, Maria, dacă voiam să te am, o puteam face încă de la prima petrecere împreună.

Replica lui mă năucește. În jur, se lasă o tăcere sumbră și nici măcar urmă de zâmbet nu mai există pe chipul prietenilor mei. Probabil nu înțeleg despre ce este vorba, ca și mine, de altfel. Mă încrunt și încerc să zâmbesc, însă pe chip nu îmi apare decât o grimasă urâtă. Îmi doresc ca Chad să pufnească din nou în râs, spunându-ne că a fost o glumă, însă nu o face. În schimb, un surâs învingător i se așterne pe buze.

— Atunci, de ce nu ai făcut-o? întreb pe un ton aparent trist. Credeai că voi râde de dimensiunile tale? Stai liniștit, dragă Chady, toți avem defecte!

Răsuflu ușurată, știind că am reușit să destind atmosfera și, înainte ca Chad să îmi arunce o altă replică usturătoare, Yarris mă trage în brațele sale, sărutându-mă pe buze drept recompensă. Îmi șoptește la ureche cât de rea sunt și cât de mândru este de mine. Mereu consideră că el e cel care m-a creat și, într-adevăr, are dreptate. Vechea Maria s-ar fi înroșit numai la auzul cuvântului „sex” sau a ceva ce are legătură cu actul în sine. Pentru el, sunt Maria zero-zero-șapte. Un prototip nou, mult mai reușit. O versiune mai bună și mai distractivă, de care el se folosește după bunul său plac. La fel cum fiecare creator se folosește de opera sa. Sunt o jucărie vie în mâinile lui. Un mod de eliberare. O cale de scăpare. Un lucru care îi aparține în totalitate și știe să se bucure de asta. Nu se sfiește să îmi arate lumii că îi aparțin și, dacă ar putea, mi-ar scrie mare pe spate „proprietatea lui Yarris”, căci urăște să împartă ceva. Inclusiv pe mine.

— Mă exciți al naibii de tare când vorbești așa, îmi șoptește.

— Doar atunci?

— În special atunci, punctează. Nu neg că te doresc în fiecare moment al zilei.

— Bine. Pentru că, în momentul în care o vei face, vei ști că te-ai săturat de mine.

Petrecem ziua precum niște adolescenți complet normali, lipsiți de probleme. Bem, poate puțin cam mult, mi se prezintă orașul într-o plimbare de câteva ore și vizionăm un film pentru adulți împreună, iar apoi redevenim ceea ce suntem cu adevărat. Sticlele de alcool sunt aruncate pe jos în aceeași casă, care se pare că le aparține gemenilor minune. Yarris deja locuiește aici, iar Sheryl vrea să se mute în curând, dorind să fie cât mai aproape de distracție.

Probabil se așteaptă ca, la un moment dat, să fac același lucru, și probabil că și eu îmi doresc curajul necesar pentru a face acel pas spre libertatea supremă. Însă, ce rost ar avea toate astea? Îl plac pe Yarris, este cel mai bun prieten al meu, dar prietenia noastră nu va supraviețui sub același acoperiș. La urma-urmei, relația noastră este bazată pe beneficii și așa trebuie să rămână.

Măcar pentru moment. Sau pentru totdeauna.

Reușesc să mă debarasez de umbra lui Hades din minte și să mă axez pe discuțiile indecente din jur. Totul pare indecent în preajma gemenilor, căci orice lucru perfect normal îl transformă în pornografie pură. Asemănarea lor nu se reflectă doar în aspect, ci și în vorbe și comportament.

Par una și aceeași persoană, doar cu părul diferit. Încă mă amuză faptul că Chase s-a vopsit și nu îmi pot stăpâni impulsul de a face glume pe seama asta. Iar Chad, ca un frate iubitor, mă susține în tot ce zic, râzând de geamănul său.

— V-am mai spus povestea cu Chase, când avea șaisprezece ani?

- Să nu îndrăznești! Îl avertizează.
- Haide, frate! Strici toată distracția!
- E mai distractiv când vorbim despre tine. Ce ar fi să le povestesc despre E...
- Nu discutăm despre asta!

Oricât de distractiv ar fi să-i aud ciondănindu-se, mă ridic de jos.

- Eu trebuie să plec, deja este târziu și sunt sigură că în următoarele ore tata mă va da dispărută! Ah da, și, Chad, vezi ce faci cu... știi tu, ridic sugestiv din sprâncene râzând.
- Du-te naibii, Maria! Îmi replică arțăgos.
- Doar dacă mergi tu primul, roșcovane!

- Vrei o gumă? mă întreabă Sheryl, înainte de a intra pe porțile liceului.
- De ce? Îmi miroase gura?
- Probabil! ridică din umeri, indiferentă.
- Vrei să verifici? Sheryl se apropie de mine și îmi deschid buzele, atât cât nasul ei să îmi inspire vaporii calzi ai respirației.
- Nu este rău, dar... Da, ai nevoie de o gumă! Știi ceva, ia două, doar așa... Pentru orice eventualitate, îmi spune înainte de a-mi întinde pachetul.

Deja îmi pot zări prietenii încalcând una dintre regulile școlii. Stau sprijiniți de clădirea impunătoare cu țigara între degete, râzând Dumnezeu știe din ce motiv. Zâmbetul lui Yarris îi apare pe chip și îmi îndrept privirea spre sursa lui de interes. *Dolores Anderson*.

Poartă o pereche de jeansi deschiși la culoare și un hanorac gri, larg. Părul ei lung și roșcat este prins într-o coadă de cal în vârful capului, asortată aceluia zâmbet imens, care pare imprimat pe buzele sale. În jurul ei, roiesc o mulțime de băieți, râzând și făcând glume care mai de care. Ba își umflă pectoralii, ba îi rânjesc fermecător, făcându-i, în același timp, cu ochiul.

Pare a fi atracția întregii părți masculine a școlii și știu cât de mult urăște Yarris să fie mai prejos. O dorește, întrucât așa își poate demonstra puterea și aplica tehnicile lui unice de seducției. Urmează să roiască în jurul ei și să i se infiltreze, subtil, sub piele. Am impresia că acest înger minunat, căzut din Rai, calcă teritoriul iadului meu, sporind interesul persoanelor care îmi aparțin, întrucât și Chad, și Chase par topiți în urma zâmbetului său inocent.

- Uită-te la ea, cine se crede?! o întreb pe Sheryl, pufnind. De parcă i se cuvine totul!
- Aștept ca așa zisa mea prietenă să mă aprobe, înșirându-mi motivele pentru care ar trebui să o urăsc. Însă, nu face asta, ci o privește cu aceeași admirație ca toți ceilalți din jurul său. În doar o zi, această fetiță venită dintr-un centru de plasament a reușit să devină miss popularitate și să se strecoare pe sub pielea tuturor, așa cum Yarris își dorește să se strecoare în pantalonii săi.

Îmi doresc să o urăsc. La naiba, vreau din adâncul sufletului să simt mai mult decât gelozie acută față de ea! Însă, îmi este aproape imposibil. Îmi imaginez traiul pe care l-a avut în acel loc, felul în care a crescut și nu mă pot opri din a-mi repeta că merită tot ce are acum. Poate chiar mai mult. Pe când eu nu merit nimic. Nu o merit pe Sheryl. Nu îl merit pe Yarris și, probabil, chiar și el s-a săturat de mine. Nu îi merit pe Pic și Poc, căci nu merit fericirea. Și, cel mai important, nu îl merit pe Hades.

Îmi strâng buzele într-o grimasă, pentru a nu elibera cuvintele neortodoxe care-mi provocă mâncărimi pe vârful limbii și, descheindu-mi primii nasturi ai cămășii negre, pășesc încrezătoare spre prietenii mei dragi.

Dacă ea îi atrage prin inocență, eu îi voi atrage prin indecență.

Bocancii mei creează ecou în urma contactului cu asfaltul umed din cauza ploii, fapt pentru care toate privirile sunt acum îndreptate spre mine. Iar brusc, liniștea devine un amalgam de zgomote imperceptibile. Zâmbesc languros. Părul meu blond flutură în vânt, iar pantalonii de piele mi se lipesc de coapse. Îi arunc o privire superioară prea purei Dolores și, în loc să mă alătur prietenilor mei, mă îndrept către ea.

- Dolores, ce mă bucur să te revăd! Aceasta îmi surâde și simt cum îmi scrâșnesc măselele din cauza zâmbetului meu fals.
- Maria, nu? mă întreabă ea parcă intenționat și aprob. Și eu mă bucur să te revăd!

Mincinoasa! Gândurile îmi urlă în minte și, după ce mă asigur că reușesc să atrag atenția, privirea mea îl ațintește pe Yarris. Știe ce fac. Mă privește mândru, iar acest sentiment i se reflectă în privire ori de

câte ori fac ceva necuviincios. Pașii lui se îndreaptă spre mine și, înainte de a avea timp să ripostez, își lipește buzele zgomotos de ale mele, strângându-mi fesele în palmele sale mari. Îmi las capul pe spate, oferindu-i libertatea necesară pentru a se hrăni din gura-mi umedă, și răsuflu ușurată atunci când se dezlipește de trupu-mi încărcat de electricitate.

— Ea e luată, băieți! țipă el, ațintind cu privirea fiecare amenințare masculină în parte, iar eu chicotesc ca o adevărată fată îndrăgostită. Ești atât se sexy, îmi vine să...

— Șhhh, îi șoptesc, punându-mi degetelul arătător peste buzele sale crăpate. Nu este nici timpul, nici cazul! Crezi că nu am văzut cum te uitai la Sfânta Dolores?

— Sfânta Dolores? repetă el, în șoaptă. Nu îmi spune că ești geloasă?!

— Geloasă? Eu?! Știi ceva, Yarris, dacă tot ai de gând să ți-o tragi cu alta, măcar alege una mai bună decât mine!

Și, cu orgoliul feminin hrănit, mă întorc pe călcâie și intru în încăpere. Îmi privesc orarul, citind numărul fiecărei clase, în căutarea celei de psihologie. Ignor întrebările obositoare ale lui Sheryl. „Ce a fost asta?” sau „Tocmai am asistat la prima voastră ceartă drept cuplu?”, urmate de alte câteva fără sens, al căror răspuns își dorește cu ardoare să îl afle. Însă eu nu sunt dispusă să îl ofer. Nici ei, nici nimănui altcuiva. Vreau să stau în tihnă, reflectând asupra acțiunilor mele.

Răsuflu ușurată când ușa numărul cinzeci și șapte îmi apare în fața ochilor și apăs clanța.

Clasa este amenajată într-un mod simplu și modest.

Șaptesprezece bănci și șaptesprezece scaune, aranjate la o distanță considerabilă unele față de celelalte, pentru ca profesorul să aibă certitudinea că nimeni nu poate copia. Locul pe care îl aleg este același de care am beneficiat și la liceul precedent. În spatele clasei, lângă geam.

Respir ușurată când Sheryl abandonează subiectul și se așază undeva pe la mijlocul încăperii, supărată. Cu degetele tremurânde din cauza nervilor, prind marginea caietului în palmă și, cu pixul în mână cealaltă, încep să desenez pe prima pagină a caietului. Deși acnea mi-a trecut, în acest moment mă simt precum o adolescentă încărcată de hormoni pe cale să explodeze.

Dolores este vinovată pentru toate aceste lucruri. Sau poate că vreau doar să arunc vina pe altă persoană, pentru a ascunde ceea ce îmi umbrește sufletul într-un mod fără de scăpare. Colegii mei încep să apară rând pe rând. Chad și Chase se așază de-o parte și de alta a lui Sheryl, ca un grup unit, Yarris în spatele ei și, în ciuda insistențelor lui de a mă alătura lor, aleg să păstrez locul meu retras. Își doresc centrul pentru a fi în atenția tuturor, iar eu nu vreau asta, ci capătul, pentru a mă ascunde în propriul întuneric.

Dolores, zâmbitoare, alege unul dintre primele locuri, poziționându-și cartea pe bancă, și pufnesc a reproș. Rând pe rând, colegii mei intră în clasă, așezându-se la locurile lor, deja stabilite. Poți vedea fel de fel de fețe, unele sunt vesele, altele triste sau obosite, căci fiecare este prins în propriile gânduri, în propria poveste de viață. Acum, că sunt toți aici, începe veșnica rutină: conversații gălăgioase, specifice celor care nu au nicio grijă, despre vacanțe petrecute în locuri cât mai extravagante și exotice.

Sunetul unor încălțări ce se târăsc pe parchetul vechi umple sala. Imediat după, câteva suspine scurte venite din partea fetelor îmi arată că o nouă persoană s-a ițit din spatele ușii. Îmi fac curaj și eu să privesc într-acolo. *Hades*.

Pășește degajat, cu mâinile cufundate în buzunarele pantalonilor săi închiși la culoare. Poartă un tricou alb, care îi scoate în evidență fiecare mușchi lucrat, și icnesc în sinea mea, remarcând singurul loc liber. Atât de aproape de mine!

Știi acel moment în care simți că ai pierdut bătălia? Inima încetează să îți mai bată, sufletul îți părăsește trupul și ești incapabil să te bucuri de acea gură de aer atât de necesară supraviețuirii? Îl privesc. Atât de aproape, cu expresia lui dură și multitudinea de tatuaje răspândindu-se într-un ocean de cerneală pe brațele lui atât de puternice. Sunt incapabilă să mă mișc, întrucât privirea lui dură mă amenință că, dacă o voi face, inima-mi stopată din funcție îmi va fi smulsă din piept.

Ochii lui albaștri îmi studiază corpul, îi simt privirea arzându-mă, într-atât de intensă este.

Sprâncenele îi sunt încruntate și maxilarul încleștat. Puterile îmi dispar și, din acea fată dură care vreau să devin, mă întorc la fetița din trecut.

Îmi doresc să îi zâmbesc, căci astfel îi dovedesc că nimic nu s-a schimbat și că-l accept pe el, cel din prezent. Ca prieten, protector, ca tot ce mi-a fost cândva.

Îmi găsesc curajul necesar pentru a elibera aerul captiv în plămâni și, fără a realiza, îmi duc mâna în dreptul inimii, masând ușor locul pe care ea l-a lovit. Cutia toracică mă doare, atât de alert a început inima să îmi danseze în piept. Se zbate puternic și zgomotos. O aud în timpane, o simt în gât și tâmplele îmi pulsează într-o durere plăcută. Îi zâmbesc, un zâmbet timid și poate nelalocul lui, iar el... El mă dezamăgește, întorcându-și privirea înspre fata care-i este destinată.

Nu-i văd chipul, părul ei roșcat se revarsă într-o cascadă pe spatele îngust, ajungând până la talia perfect conturată. Îmi mușc obrazul, simțind cum chipul îmi arde, și atunci îmi pun întrebarea pe care o evit de ceva vreme: ce se întâmplă cu mine în preajma lui? Așa se simte iubirea? Dorul? Speranța? Așa se simte trecutul, întorcându-se împotriva ta?

Îmi scutur capul în încercarea de a alunga gândurile prostești care s-au adunat în mintea-mi obosită și inspir cu putere. Chiar și aerul este fierbinte, de parcă întreaga încăpere ar fi luat foc, iar destinul meu este să mă intoxice cu fumul trecutului, al unei iubiri de mult pierdute.

Îi simt răsuflarea lovindu-mi-se de chip, chiar dacă distanța care ne separă este considerabilă.

Interiorul obrazului încă îmi este captiv între dinți, iar răsuflarea întretăiată. Îmi doresc să îi zăresc încă o dată privirea, însă nicidecum nu îmi oferă privilegiul de a mă scălda din nou în acea mare albastră.

Iar atunci, îi aud glasul. Atât de străin, atât de necunoscut mie. Acel glas de care am fost privată ani la rând. Prea multe ore, prea multe zile, prea multe săptămâni și mult prea mulți ani.

— Hei, îmi dai și mie un pix?

Planetele încetează să se învârtă în jurul soarelui în momentul în care vorbește și sufletul mi se înalță către cer. Glasul său jos poate fi asemănat cu o șoptă mai puternică. Puful de pe brațe mi se zburlește, iar atunci când mă întorc spre el, realizez că nu mie mi s-a adresat, însă nici măcar nu contează. Am reușit să îl aud. Atât de clar, pur și frumos încât încep să cred că visez.

Îmi înghit forțat saliva, iar bătăile inimii mi se dereglează. O simt lovindu-mi-se cu putere de cutia toracică și coastele mă dor din cauza cantității mari de aer pe care o inhalez. Palmele îmi transpiră instant și le șterg, stresată, de materialul alunecos al fusteii mele. Nici nu realizez când și cum a intrat profesorul în clasă, pierdută în sentimente care nu aveam habar că zac în mine. Abia când cineva îmi atrage atenția, îmi îndrept atenția asupra lui. Poartă o cămașă dungată băgată în betelia pantalonilor, iar lumina neanelor se reflectă în chelia sa. Își așază mai bine ochelarii pe vârful nasului și îmi rostește numele pe un ton deloc plăcut.

— Maria Cassandra Blaise! Mă ridic în picioare, fără urmă de glas, pentru a-mi anunța prezența, iar el încuviințează răbdător. Poți, te rog, să te prezinți?

Nu știu dacă cei dinaintea mea s-au prezentat sau îmi cere acest lucru doar mie. Nu am auzit glasul angelic al lui Dolores și refuz să cred că Hades m-a prins în transă, cu toate că acesta este adevărul. Toate privirile sunt ațintite asupra mea, cu excepția privirii sale. Acea privire, încărcată de ură. Cum poate un lucru atât de frumos să fie atât de rău? Cum poate perfecțiunea să inspire atât de multă imperfecțiune?

Profesorul își drege glasul, atrăgându-mi atenția, iar la rândul meu îi imit gestul.

— Numele meu este Maria, dar presupun că deja știți acest lucru... murmur în barbă, privind tabla pe care numele profesorului este scris. Am optsprezece ani și vin din Everett.

— Everett? Frumos oraș! încuviințează bătrânelul. Ce te aduce aici, Maria?

— Am venit pe jos, încerc o glumă proastă, care obține câteva chicoteli. Nu cred că viața mea personală este atât de importantă, domnule Fitzgerald. Unele lucruri ar trebui să rămână în intimitatea familiei, îi zâmbesc politicos. Acum, dacă mă scuzați, voi lua loc. Mulțumesc!

— Ok, trecem mai departe! spune el, reaşezându-și ochelarii pe nasul cârn.

Aud rând pe rând vocile colegilor mei și chicotesc când Chase, ca de obicei, face o glumă pe seama cheliei profesorului. „*Se pare că nu mai avem nevoie de neoane, oricum e prea multă lumină aici!*”, spune el atunci când Fitzgerald îl roagă să se prezinte. Urmează Chad, care vorbește despre el minute în și chiar mă aștept să ne spună în detaliu care sunt filmele pentru adulți pe care le preferă, întrucât, prezentarea lui a început cam așa: „*Salutare, eu sunt Chad, și nu știu dacă ar trebui să spun asta, însă filmele mele preferate de acțiune sunt cele xxx. Iar iubita mea, cu siguranță, este Sunny.*” A continuat împărtășindu-ne mărimea sa la haine și faptul că nu se îmbracă de la second-hand, că blondele sunt preferatele lui, întrucât brunetele îi aduc amintiri neplăcute și roșcat deja este el. După ce rostește asta, îmi face cu ochiul într-un mod jucăuș. Îi spune profesorului că, atunci când va împlini și el optzeci

de ani, își va lăsa o mustață asemănătoare cu a lui. În acel moment, pur și simplu, întreaga clasă izbucnește, cu excepția lui Hades, care pare să mediteze. Are o privire profundă și o încruntătură crâncenă pe chip.

Sheryl pur și simplu devine atracția clasei, în momentul în care prezentarea sa are loc. Se ridică în picioare și, unduindu-și șoldurile, începe să fredoneze un cântec indecent. Mi se pare anormal ce se întâmplă, întrucât profesorul rânjește pe sub mustață fără a sesiza lucrurile din jurul său. Sau, pur și simplu, fundul lui Sheryl i se pare într-atât de atrăgător, încât nu merită să pună punct distracției. Însă, prefer să dau vina pe vârstă și să cred că a adormit preț de câteva minute, cât a durat prestația prietenei mele.

În clipa-n care Fitzgerald rostește numele lui Hades, întreaga lume se oprește în loc și pare că toți își țin respirația, așteptând ca vocea sa demonic de atrăgătoare să răsună în încăperea, precum oftatul colegelor mele. Nici măcar nu se sinchisește să se ridice de pe scaunul său, aparent, confortabil. Iar eu nu îmi găsesc curajul necesar pentru a-l privi. Mă uit pe geam, dar urechile îmi sunt ciulite, căutând cu orice preț acea sursă de energie pe care glasul său puternic mi-o oferă din plin. Își drege vocea și simt cum o parte a trupului meu se prelinge pe podea, atunci când începe să vorbească.

— Numele meu este Hades Conrad, am nouăsprezece ani și, din păcate, sunt nevoit să împart aerul cu voi!

Linște, asta e tot ce plutește în jur, iar în acel moment, corpul meu are parte de o izbucnire total neașteptată. Râsul meu răsună cu ecou în sala tăcută și îi văd chipul întorcându-se înspre al meu, căutând sursa cutremurului. Încerc să îi evit privirea și, în același timp, să opresc această acțiune a corpului meu care, în acest moment, mi se pare vitală. Dacă încetez să râd, apocalipsa ne va lovi. Un unicorn roz călare pe un măgar înfometat va sparge zidul din spatele clasei și Hades îmi va jura iubire veșnică. Cel puțin, mintea-mi bolnavă alege să se hrănească cu aceste iluzii, până când prietenii mei se alătură distracției, începând, la rândul lor, să râdă.

Mă întorc înspre el, remarcând faptul că ochii săi îmi cercetează fiecare părticică a corpului și, involuntar, îi fac cu ochiul. Mă simt ca un supererou. De parcă tocmai i-am salvat viața, când, de fapt, probabil mă afișez într-o postură ingrată. Ne privim amândoi. Simt o conexiune străină și un val de căldură care pornește de la vârful degetelor picioarelor, până în creștetul capului meu, iar apoi se prelinge în jos, până la torace, și îl invadează, îmbrățișându-mi inima.

Nu îmi răspunde gestului. E imposibil să o facă. Ca și cum ar fi imun în fața faptelor mele. Nu îmi zâmbeste, nu îmi vorbește și, rareori, îmi oferă privilegiul de a-i privi ochii albaștri.

Pare că își dorește să mă țină la distanță. Să îmi inducă în minte faptul că locul meu nu este aici. Lângă el.

Nu mai este! A trecut prea mult timp de la ultimul "te iubesc" spus unul altuia. Prea mult timp de la ultima dată când mâinile noastre s-au atins, strângându-se cu gingășie. Îmi repet că nu mă recunoaște. Că, dacă ar face-o, nu m-ar ține la distanță cu indiferență. Poate că ar avea întrebări pentru mine, iar eu răspunsuri pentru el. Aș putea să-i povestesc despre cum a decurs viața mea fără el și cum am ajuns în punctul din care am plecat. Dar, au trecut atât de mulți ani, încât timpul i-ar fi putut șterge din memorie reminiscențele chipului meu. M-am schimbat, nu mai sunt acea fetiță blândă, iar privirea mea a încetat de mult să mai fie caldă și senină. Este tulbure, lipsită de sentiment și de viață. Exact ca mine. Atât de vie la suprafață și atât de moartă la interior.

Nici măcar nu știu de ce îmi doresc trecutul în prezent sau în viitor. De ce vreau cu orice preț să îi atrag atenția, când nimic nu mai poate fi cum era? Am crescut. Amândoi ne-am maturizat și am înflorit în locuri diferite. Petalele vieții noastre sunt acum separate de ierburi dese și uscate. Îmi seamănă în foarte multe privințe și, totuși, îl simt la poli opuși. Nu mai regăsesc acel copil firav de odinioară, iar el, cu siguranță, nu are certitudinea că eu sunt acea fetiță neajutorată care se plângea din cauza nasului păpușii ei confecționate din cârpe vechi și prăfuite.

Suntem doi străini care au împărțit cândva desertul. Acum, împărțim doar câteva amintiri de mult trecute și rana unui abandon în suflet. El este bărbat, însă eu sunt departe de a fi femeie. Un copil, o adolescentă fără vise, fără planuri de viitor. O adolescentă care nu visează la prințul ei pe cal alb, ci își dorește pastilute colorate și plante ilegale pe post de consolare.

Mă întreb, fără a aștepta neapărat un răspuns, dacă el îmi împărtășește acest viciu. Dacă frecventează petreceri doar pentru a pune mâna pe o marfă bună. Și dacă Dolores este singura persoană din viața

lui. Nu îmi doresc să fie! La naiba, sunt egoistă și dată naibii, însă nu îmi doresc ca el să îmi aparțină ei întru totul.

Nu eu sunt intrusa, ci ea! Ea se bucură acum de ceea ce, cândva, mi-a aparținut mie! De ceea ce, cel mai probabil, încă îmi doresc să îmi aparțină...

Încă mă simt mică în fața sa. Fără putere sau curaj. Încă simt ca el este singurul care mă poate salva, adăpostindu-mă la trupul său. Când trecutul revine și te lovește din plin, uiți pe ce lume te afli. Asta se întâmplă și în cazul meu. Aș putea să-i țip adevărul în față, dar cu ce m-ar ajuta? Mă tem de faptul că, în adâncul inimii sale, știe cine sunt și mă reneagă. Hades al meu nu ar fi făcut-o, însă, bărbatul din fața mea nu-i mai seamănă câtuși de puțin. De dimineață, m-am trezit cu două ore înainte de timpul obișnuit pentru a-mi căuta o ținută provocatoare, sperând să îl zăresc. Nici în ruptul capului nu îmi trecuse prin gând faptul că vom împărți sala de curs. Că vom petrece atât de multe ore împreună, evitându-ne reciproc, timp de un an întreg.

Iar apoi, în minte îmi apar cuvintele lui Dolores:

„— *Ba da, sigur că o face! Doar că este prima zi, nu avea ce face aici!*”

Aici.

În acest loc.

Atât de aproape de mine!

Sunt așa o idioată! Am fost prea orbită de strălucirea ei pentru a înțelege sensul cuvintelor sale. Prea furioasă și cuprinsă de gelozie pentru a analiza informația pe care mi-a servit-o pe tavă. Trebuia să îmi dau seama. Trebuia să știu că el nu ar fi lăsat-o singură în primul său an de liceu. Că va fi aici, să o ocrotească și să o ferească de gurile rele care pot apărea odată cu aflarea locului din care vine. Dolores este întruchiparea perfecțiunii, pe când eu sunt întruparea tuturor defectelor. Viața nu a fost ușoară cu nici una dintre noi. Dar ea a avut curajul să o înfrunte și să își păstreze bucuria.

Nu mă ridic în clipa-n care se sună de ieșire. Rămân pe loc, privind în gol. Meditând la tot ceea ce el stârnește în mine fără să își dea seama. În prezența lui, mă simt dezarmată. Nu mă pot proteja de stările paradoxale mie, de acea căldură care mă învăluie când mă privește și de cubul de gheață care mi se prelinge pe șira spinării în momentul în care îmi aruncă o încruntătură severă. Mă atrage precum un magnet. Sprâncenele aproape unite, cutele expresive și modul în care mușchiul maxilarului i se zbat din cauza presiunii. El este fantezie pură! Genul de băiat la care orice adolescentă visează. Îmi impun să cred că, deși nu știe cine sunt, se simte atras de mine. De trupul meu. Într-un mod ciudat, sper ca, atunci când ochii lui îmi măsoară trupul să se gândească: „La naiba, vreau să i-o trag!”. Acest mod de a gândi este mult prea mult chiar și pentru mine, însă nu îmi pasă câtuși de puțin! Vreau să îl fac să mă dorească cu ardoare, să fie trup și suflet pentru mine, iar când se va întâmpla asta, eu să fiu într-atât de puternică încât să îl servesc cu un refuz, cu fundiță roz în vârf cu tot!

— Hei! îmi atrage Chase atenția. Mergem să fumăm, vii și tu?

— Sigur, răspund, ridicându-mă de pe scaun.

— Te simți bine? Ești cam pierdută zilele astea.

Într-adevăr sunt.

— Încă mă obișnuiesc cu orașul. Școală nouă. Nu îmi plac schimbările.

Chase își trece mâna prin părul brunet.

— Uneori, o schimbare este exact ce ai nevoie.

Arunc o otheadă peste umăr, în timp ce ne îndreptăm spre ușa către ieșire.

— Poate că ai dreptate. Dar, dacă schimbarea aia nu te face să te simți mai bine? Dacă te face să îți pui întrebări cu „cum ar fi fost dacă...”?

— În cazul ăsta, ar trebui să afli răspunsul. Viața este mai simplă decât ne impunem noi să credem, Maria. Dacă vrei un lucru, luptă pentru el.

— Și dacă vrei răspunsuri, întreabă, continui eu.

— Exact!

Conversația noastră se încheie odată ce ajungem în dreptul celorlalți. Țigara îmi arde buzele, iar fumul gros îmi îneacă plămâni. Trag cu putere din acest viciu, simțind cum viața mea se transformă în scrum odată cu ea. Îmi simt capul vâjâind și, în ciuda insistențelor prietenilor mei, continui să rămân tăcută. Sheryl nu îmi vorbește, afișându-și orgoliul în toată splendoarea lui și crezând că, astfel, îi voi povesti despre stările care mă învăluie. Însă ce aș putea să îi spun? Ce putea face, când tot ce îmi doresc este să îmi ascund capul sub plapuma groasă a patului meu moale și cald?

— Încă ești supărată, iubito? simt glasul lui Yarris lovindu-mi-se de gât și mă întorc înspre el, aruncându-i o privire muștrătoare.

— Tu ce crezi? Toată ziua ai salivat privind acel dovleac umblător și acum ce? Crezi că te voi scuti de pedeapsă?

Rânjetul său pervers îmi indică faptul că percepe cuvintele mele într-un mod cu totul greșit.

— Îți vine iubita, îl anunț, privind-o pe Dolores, care își flutură coama roșie dintr-o parte într-alta, în drum spre noi.

Ne aruncă același zâmbet prietenos care deja-mi face stomacul să se strângă și îi cere așa zisului meu iubit o țigară. Probabil că îngerașul nu este atât de inofensiv, gândesc eu, privind cum suflă fumul înecăcios al țigării în cerculețe diforme. Își întoarce privirea spre mine și îmi surâde languros. Apoi, îi privește pe Sheryl și pe Chase, după care se întoarce spre Chad, aruncându-i o privire îmbufnată și o fluturare inofensivă a genelor.

— Și, zici că nu îți plac roșcatele, ha? îl întrebă pe un ton subțire, iar sângele începe să îmi clocotească în vene.

Atât de prefăcută!

— De ce, ai o pasiune ascunsă pentru roșcovani? o întrebă el, trecându-și mâna prin păr. Vezi tu, cam toți băieții din acest grup au o slăbiciune pentru această domniță blondă, îi șoptește el.

Îmi simt orgoliul urlând de fericire și, în acest moment, îmi doresc să îl sărut pe roșcovanul meu pus pe șotii. Dolores mă privește, măsurându-mă din cap până-n picioare, și îmi îndrept spatele, scoțându-mi în evidență sânii plini. Ochii ei se plimbă pe trupul meu, iar eu surâd, mândră de modul în care fusta mea scurtă mi se lipește de piele. Îmi ridic sprâncenele în mijlocul frunții și, precum o divă a momentului, îmi dau părul pe spate.

— Ce pot să zic? murmură ea. Aveți gusturi bune!

Nu știu dacă să râd sau să plâng, întrucât acele cuvinte nu au sunat precum un compliment, ci ca un reproș adus propriei mele persoane. Îmi înghit forțat saliva și mimez un zâmbet strâmb.

— Ce face Hades? nu mă pot abține să nu îi dau peste nas, iar ea își ridică degetul arătător, țintindu-l undeva în spatele meu.

Sângele îmi îngheață în vene privindu-l din nou, stând atât de aproape de mine. Mă simt înconjurată de un înger negru și de zeul infernului. Ea îi zâmbește, el îi întoarce acțiunea și simt cum picioarele îmi cedează odată cu acel gest mic în colțul gurii și afișarea gropiței obrazului său stâng. În jur, se lasă o liniște profundă sau simțurile mele auditive s-au oprit deja din funcție. Yarris îi întinde mâna și îl bate pe spate, spunându-i câteva cuvinte care îmi fac inima să explodeze în mii de bucățele mărunte.

— Bun venit în grup, Hades! Iar apoi se întoarce spre Dolores și îi zâmbește. Și ție, frumoaso!

Îi știu numele, iar asta lasă clar loc la întrebări și interpretări. Ea își dă după ureche o șuviță subțire de păr ce i s-a desprins din coadă, ceea ce îmi oferă certitudinea că el mi-a auzit întrebarea. Privirile ni se intersectează și cute adânci îi brăzdează chipul. Pare că mă judecă pentru ceea ce am devenit.

Bănuielile îmi sunt confirmate odată cu integrarea lui între noi, integrarea lor. Dolores nu este nicidecum Sfântă, așa cum o credeam. Este diavolul care pretinde a fi înger.

Privirea mea furioasă se intersectează cu cea a lui Yarris, făcându-l să își dea seama de greșeala lui.

Tocmai i-a făcut un compliment fetei din cauza căreia nervii mei explodaseră mai devreme. Văd rugămintea de a-l ierta în ochii săi negri, însă aleg să o ignor. Nu suntem un cuplu în adevăratul sens al cuvântului, dar dacă el vrea exclusivitate, mă aștept să primesc același lucru. Toți se lansează în conversații diferite, iar eu mă retrag într-un colț al clădirii, fumându-mi țigara de una singură. Îmi pun căștile în urechi, dând drumul muzicii la maximum.

Greșelile fac parte din mine, din noi. Un întreg colosal. Ofticată, îmi ronțai, ca de obicei, buza inferioară. Prin minte caut rezolvări, însă niciuna nu se potrivește situației. Iar atunci când în gând îmi apare o posibilă crimă, îmi scutur capul, contrariată. Eu nu sunt așa. Nu doresc răul celor din jur, întrucât al meu îmi este suficient și, poate, chiar prea mult. Nu îmi doresc ca el să sufere. Ca ea să sufere. Nu mai vreau să aud cuvântul suferință sau derivatele lui.

Îmi doresc liniște. O liniște profundă, în care chiar și propriile-mi gânduri să tacă. Versurile lui Eminem îmi răcnesc în timpane, iar bass-ul muzicii îmi face tâmplele să zvâcnească într-o durere temporară. Pentru prima oară, aștept cu sufletul la gură ca soneria să se facă auzită, iar eu să îmi concentrez atenția asupra altui lucru, unul total insignifiant.

Văd din nou acel păr roșu venind înspre mine și oftez înfrântă când se așază în dreptul meu. Trage, pentru ultima dată, din țigară, lăsând fumul să îi părăsească lent plămâni, și strivește chiștocul sub săndăluțele ei albe și sclipitoare.

— Încă încerc să îmi dau seama de ce nu mă placi, îmi spune, scoțându-mi una dintre căști din urechi.

— Nu știi ce parte din mine ți-a lăsat această impresie, Dolores! Nu o lua personal, pur și simplu, nu îmi plac oamenii noi.

Și nu mint deloc. Cu siguranța, compania unui nou venit mi se pare inutilă. Nu îmi doresc alți prieteni, deja am suficienți și chiar mai mulți decât mi-aș fi propus. Și poate că problema mea cu ea este puțin personală, atât de personală încât nu i-o pot împărtăși și ei. Știu, cu siguranță, că dacă Hades nu ar fi existat, m-aș fi înțeles bine cu ea, întrucât, în persoana sa, regăsesc puțin din ceea ce am fost eu odată. Aceași față populară, cuminte și deșteaptă, cum a părut să fie la prima impresie. Dar, dacă eu sunt îngerașul care pozează în demon, ea este contrariul.

— Sau poate că este din cauza lui? mi-l indică cu bărbia pe Hades.

— Fii serioasă, Dolores! Iubitul tău nu are nimic care să mă intereseze.

— De ce crezi că este iubitul meu?

Nu răspund. Nu am de gând să-i hrănesc și mai mult orgoliul. Întrebarea ei mă rănește, iar ea o știe.

Este convinsă că ura mea față de ea are legătură cu el. Este convinsă de faptul că, aducându-l în discuție, îmi fură armele și le manevrează după bunul ei plac. Mă ridic de jos și pornesc spre dulăpioare, pentru a-mi lua lucrurile necesare orei de franceză.

Ajunsă în clasă, mă așez cuminte la locul meu, deschizând același caiet de ora trecută și continuându-mi desenul, o combinație între un craniu și Dolores. O adevărată operă de artă! Unde ai mai văzut un cap de mort cu păr roșcat?

În jur, se așterne o tăcere mormântală și, instinctiv, îmi strâng mâinile în poală. Mă simt exact ca în desenele animate când Cruella intră într-o încăpere și în jur se așterne o liniște nefirească, ce nu prevestește nimic bun. Privirea sa acră ne măsoară din cap până în picioare, pufnind mai apoi a dezgust. Poartă o pereche de pantaloni largi, care nu o avantajează deloc, căci nu scot deloc în evidență silueta altfel existentă. Părul tuns scurt, de un negru albăstrui, strălucește cu putere, luminându-i parcă fața într-un fel care te înspăimântă, iar bluza strânsă pe corp scoate prea tare în evidență sânii plini și te distrage de la ceea ce vorbește.

— Deschideți cărțile la prima pagină! ne poruncește pe un ton obosit, iar Chad se ridică în picioare, frecându-și ceafa.

— Nu ne prezentăm, domnișoara Wetherby?

— Te cunosc deja mult prea bine, Raymond! Dar, totuși, dacă știi să te prezinți în franceză, mi-ar face mare plăcere să te ascult!

— Știți, cred că aveți dreptate! Eu vă știu numele, dumneavoastră îmi știți numele, ce poate fi mai frumos? Sunt sigur că sfârșitul lumii a încetat odată cu această revelație despre viață și modul în care noi, copiii, ne dezvoltăm...

— Tu cred că te-ai dezvoltat prost, i-o retează profesoara, țâfnoasă.

— Măcar părțile corpului meu s-au dezvoltat corespunzător.

— Vrei să repeți ce ai spus, domnule Raymond?

— Nu, nu prea cred! Își scutură el umerii, lăsându-și posteriorul să ia contact cu lemnul scaunului.

Ochii profesoarei caută urme de amuzament pe chipurile noastre și mă chinui din greu să îmi păstrez expresia serioasă. Scuturându-și capul, doamna Wetherby începe să vorbească despre importanța limbii franceze pentru umanitate. De parcă o să plecăm cu toții în Franța, iar oamenii de acolo ar fi incapabili să înțeleagă limba engleză.

Desenul meu avansează, iar în locul vorbelor pe care profesoara le rostește, creierul meu fredonează versurile unei melodii necunoscute. Încerc să îmi mut gândurile de la persoana pe care nu o doresc deloc alături de mine, pe care prefer să mă prefac că nu o văd. Dolores. Are o atitudine de prințesă și un chip angelic care îi determină pe toți cei din jurul meu să roiască în jurul ei. Mi-aș dori să nu îi acord deloc atenție, însă, adevărul este că nu prea îmi reușește. Tocmai de aceea, trasez fiecare linie de pe caietul meu mai cu putere, pentru a nu urla de neputință.

Hades și Dolores au ales spaniola în locul francezei și, pentru prima dată, mă bucur de această oră complet plictisitoare, căci inima mea are timp să se refacă și creierul să ia o pauză. O pauză bine

meritată, merită să îmi ștergă din memorie planurile malefice. Oare cu câți ani de închisoare se plătește uciderea unui dovleac umblător?

Îmi scot telefonul din buzunar, dornică să aflu modul în care cei doi nou veniți s-au infiltrat în grup și, fără a sta pe gânduri, îi scriu celui care știu că îmi va răspunde.

„Care a fost faza cu Dolores și Hades? Chiar vor face parte din grupul nostru?”

„Te deranjează?”, mă întrebă Chad și îi arunc o privire urâtă.

„Poate!”, mai mult decât îți poți imagina, adaug mental. *„Nu mi se pare că se potrivesc în grupul nostru. Parcă venim din două lumi complet diferite.”*

„Nu eu sunt cel care îi dorește alături de noi. Nici măcar nu i-am adus în ecuația asta.”

„Atunci cine? Yarris?”

„Cine altul? Nu știu ce vrea iubițelul tău drag să facă, îmi tastează acesta rapid. Am căzut de acord ca tu să rămâi singura nou venită din grup. Crede-mă, nici mie nu îmi face plăcere să avem doi necunoscuți pe cap!”

Pun telefonul pe masă, fiind sigură că discuția s-a încheiat, când acesta vibrează din nou.

„Fundul tău arată divin în pantalonii ăia!”

„Mitocane!”

„Hei! Sunt doar sincer. Mă faci să mă întreb cum arăți fără ei!”

„Tu cum crezi că arăt?”

„Incredibil, îmi răspunde. Apetisantă.”

Mesajele continuă să curgă întreaga oră. Chad pare să fie, ca și mine, cu gândul la dinamica grupului. Printre mesaje indecente care au ca subiect modul în care formele mele sunt scoase în evidență de hainele pe care le port astăzi, își exprimă nemulțumirea. În momentul în care clopoțelul anunță finalul cursului, îmi îndes telefonul în buzunar și oftez. Yarris a luat această decizie de unul singur, ceea ce înseamnă că are un interes legat de cei doi sau doar de unul dintre ei, iar eu pot desluși cu ușurință ceea ce îmi dorește micul monstruleț. Vrea să treacă granițele chiloților nu-prea-Sfintei Dolores.

Ziua trece incredibil de greu, având îngerul și diavolul în permanență alături de mine. Pielea mă mănâncă din cauza sevrăului, iar trupul îmi devine moale și fragil.

Petrecerea din această seară o să aducă cu sine uitarea. Am de gând să mă cufund în alcool și să îmi introduc substanța interzisă în vene până ce nu va mai rămâne nimic din durerea prezentă. Vreau să uit totul. Să fiu din nou eu, cea din trecut.

Rochia scurtă, de un negru mat, mi se mulează pe fiecare părticică a trupului, conturându-mi sânii și scoțându-i în evidență. Încalț o pereche de bocanci cu toc gros și îmi ondulez părul, lăsându-l să îmi cadă în bucle rebele pe umeri, până la jumătatea spatelui.

Jacheta de piele, îmbrăcată peste rochie, îmi oferă un aer de rebeliune, iar machiajul strident îmi scoate cenușiul ochilor în evidență. Buzele date cu o nuanță de roșu închis îmi par mai voluminoase și aproape apetisante. Îmi privesc încă o dată reflecția în oglinda mare a dulapului și zâmbetul îmi apare instant pe chip. Nu sunt frumoasă, însă dorința vie de a petrece mi se citește pe fiecare trăsătură a chipului meu palid.

Sheryl poartă o pereche de pantaloni scurți, care-i lasă posteriorul bombat la vedere, și un tricou roz, asemeni părului său, scurt, până sub sâni. Se pare că i-a trecut supărarea, văzând că nu mă poate determina să ciripesc. Îmi zâmbește de la marginea patului și își prinde părul într-un coc dezordonat în vârful capului, oferind astfel o priveliște amănunțită asupra părții rase a capului său.

— Îți amintești procedura de data trecută? mă întrebă și chicotesc aprobând.

Nu mai merg timid pe vărfuri și nu nu o mai las pe Sheryl înaintea mea ca până acum. Nu mai stau în umbra nimănui. Îmi doresc să fiu rebelă și așa trebuie să rămân până la capăt. Aceasta e imaginea pe care mi-am creat-o în noul grup. Tocmai de aceea, pășesc degajat înspre ușă, mimând calmul, cu toate că mintea îmi este plină de fel de fel de scenarii despre cum va decurge seara aceasta. Sheryl mi-a mărturisit că a auzit o discuție între băieți și se pare că Dolores va avea inițierea. Și nu oricum. Și nu cu oricine. Ci alături de Yarris.

Eu nu am avut parte de una, dar îmi pot imagina cu ușurință ceea ce presupune. Deși nu simt nimic pentru el, acest lucru mă deranjează. Înăuntrul meu are loc o bătălie aprigă, vizualizându-i împreună. Am impresia că, cu fiecare pas făcut, fata cu păr roșcat îmi fură bucăți din viață. Îl are pe Hades, iar

acum îl va avea și pe Yarris. Singurul, în afară de cel dintâi, care îmi știe povestea, singurul care mă face să mai uit un pic de toată suferința ce are loc în sufletul meu, de toate viforele pe care viața le-a trimis asupra mea fără milă.

Chad și Chase ne așteaptă în aceeași mașină de data trecută și le plasez un sărut scurt pe obraz, așezându-mă mai comod pe bancheta din spate a automobilului. Alături de ei, mă simt în siguranță, căci mă acceptă așa cum sunt, fără a fi nevoie să le spun prea multe despre mine. Nu îmi cunosc trecutul, dar nici nu îmi cer asta. Îmi permit să fiu eu și e bine să știu că am pe cine să mă bazez în caz de orice. Ei au devenit stâlpul meu de susținere și le voi fi mereu recunoscătoare pentru că m-au primit cu brațele deschise. Că mi-au permis să mă alătur lor întru totul, să fiu parte integrantă. În aer plutește mirosul marijuanei amestecat cu colonie de bărbat. Inspir adânc, eliberând aerul printre dinții încleștați. Am inima strânsă în torace și, oricât aș încerca, nu o pot elibera. Îmi este teamă că, la finalul zilei, voi pierde tot ce mi-a mai rămas.

— Ce părere aveți despre Dolores și Hades? întrebă Chad, reluând discuția pe care am avut-o înainte cu câteva ore.

— Nu îmi place de tipul ăla, Hades, pufnește Sheryl. Mereu atât de tăcut și misterios, chiar se crede zeul infernului.

— Mie nu îmi place de dovlecel, adaug pe un ton scăzut. Cu părul ei roșu și zâmbetul ăla larg. „Bună, eu sunt Dolores, întruchiparea frumuseții!”, vocea mi se subțiază, în încercarea de a-i imita glasul. Am deja un roșcat preferat, nu am nevoie și de ea!

— Dovlecel, repetă Chad râzând. Îmi place cum sună!

— Ești afemeiatul meu preferat! Măcar tu ai gusturi bune!

— Pentru că ți-aș trage-o ție și nu ei? întrebă pe un ton serios și chicotesc.

— Da, chiar așa!

Drumul este încărcat de râsete, întrucât gemenii mei preferați și singurii pe care îi cunosc de altfel, continuă să facă glume în legătură cu cei doi intruși. Și, chiar dacă eu sunt dispusă să îmi împart grupul de prieteni cu Hades... Chad și Sheryl nu sunt de aceeași părere. Se pare că ei ar prefera ca dovleacul umblător să rămână printre noi, cel puțin până găsim un plan bun pentru a o expedia în străfundul Iadului.

Parcăm în fața casei și nu îmi pot opri un surâs malițios în momentul în care Chad mă trage alături de el, înconjurându-mi mijlocul cu brațul. Știu că gestul său va fi tortură pentru Yarris, căci îi cunosc prea bine slăbiciunile și fricile. Una dintre cele mai mari temeri ale sale este aceea că eu i-aș putea aparține unui alt bărbat. Am de gând să mă folosesc de acest fapt și să întorc totul în favoarea mea, astfel încât iubitul meu să știe că sunt la curent cu ceea ce urmează să facă în această seară și să realizeze greșeala pe care este pe cale să o comită, profitând de situație și culcându-se cu Dolores.

Privirea mea îl găsește pe Yarris încă de la primul pas făcut înăuntrul incintei. Ochii noștri se întâlnesc, iar în ai săi reușesc să citesc nedumerirea, uimirea și gelozia. Toate la un loc. Mă întorc spre bărbatul de lângă mine și-i fac cu ochiul, după care, fără avertisment, îmi lipesc zgomotos gura de a sa.

Chad susură surprins de gestul meu și, deși bănuiește ceea ce se petrece, mă trage mai aproape de el, adâncindu-și limba printre buzele mele. Îmi răscolește fiecare colțișor al gurii, presându-și palmele peste porțiunea de piele lăsată la vedere de hainele pe care le port.

Suntem atât de aproape unul de celălalt, încât nici măcar aerul nu poate pătrunde printre noi. Sărutul său nu este brutal sau dur, cum a fost primul pe care l-am împărtășit, ci lent. Pasional. Pare că încearcă să se bucure de fiecare moment în care limbile noastre se întâlnesc.

— Îmi voi cere scuze pentru asta mai târziu! îi șoptesc peste buze, iar el neagă vehement.

— Nu trebuie să te scuzi pentru un lucru care îmi provoacă plăcere, murmură pe un ton jos, care-mi înfioră întregul trup, și îmi prinde mâna într-a lui.

Înaintăm spre același covor alb, pătat de băuturile alcoolice, și le zâmbesc adolescenților cunoscuți, înainte de a mă așeza între Chad și Chase. Au tendința de a mă urma îndeaproape, ca și cum aș fi cel mai valoros bun al lor. Inexplicabil, nu mă deranjează acest lucru, ba, din contră, îmi face plăcere să mă simt protejată de gemenii psihopați – așa cum îi numește lumea.

Frustrată, îmi dau ochii peste cap, în clipa în care Dolores, îmbrăcată într-o rochiță înflorată, ni se alătură. Păstrându-și expresia inocentă, se poziționează între bărbații care reprezintă trecutul și prezentul meu. Yarris și Hades. Mâna sa micuță se odihnește în palma mare și tatuată a lui Hades.

Înghit cu dificultate, privindu-l fix, din dorința de a-i atrage atenția. *Haide, îl îndemn. Oferă-mi un semn*

că nu îți sunt indiferentă! Însă ochii mei nu au puterea de a-l determina să îmi vorbească sau să facă indiferența să dispară de pe chipul său. Dacă odinioară reușeam să ne citim gândurile unul altuia, acum pare că suntem la mii de kilometri distanță.

Parcă i-ar fi interzis să se uite la mine, să îmi zâmbescă, să îmi acorde chiar și cea mai mică atenție. Refuză să se apropie în vreun fel de persoana mea și să îmi arate vreun semn că i-ar păsa. E deja integrat în grupul nostru, discută cu oricare membru al grupului, mai puțin cu mine, și ia parte la toate jocurile noastre adolescente. Însă mă exclude în mod voit din raza sa de interes. Nu pot să îmi rețin un zâmbet în colțul gurii când realizez că, în sfârșit, va trebui să îmi vorbească în scurt timp. Jocul îl obligă și voi face să conteze fiecare cuvânt pe care mi-l va adresa. Mă bucur de asta cu o plăcere nebună și ignor faptul că el pare desprins din altă lume, iar provocările sale sunt seci, lipsite de amuzament și întrebările deloc distractive. Totul este anost, însă, curând, voi schimba totul și voi presăra puțină sare și piper, revitalizând jocul.

Yarris o provoacă pe Dolores să îl sărute, ignorând expresia mea. Și, chiar dacă mă aștept ca Hades să protesteze, nu o face, iar ea nu-i cere permisiunea. Palmele ei cuprind obrajii blondului și gura sa o înhață pe a lui. Privesc cum limbile lor se ating ușor, senzual, încărcat de excitație. Îmi întorc ocheada spre băiatul cu ochi albaștri și-l găsesc cu maxilarul încleștat. Degetele sale bat ritmic în podea, exprimându-și astfel nemulțumirea. Și îl înțeleg, căci, în acest moment, văzând cum Yarris îi cuprinde ceafa și o trage mai aproape, îmi înjunghie inima. Se devorează în fața noastră, a tuturor.

Sheryl și Chase au parte de primul sărut, care durează mai mult decât ne-am fi așteptat. Trupurile lor par să își cerșească atingerea, în timp ce buzele se ating cu ardoare.

— Ajunge, rostește Chad indignat. Nu vreau să am o erecție privindu-mi fratele, la dracu'!

Cei doi se îndepărtează. Obrajii lui Sheryl sunt roșii precum focul, iar în privire are o licărire de fericire. Sunt sigură că, dacă Chad nu ar fi intervenit, cei doi ar fi dus lucrurile la extrem, fără inhibiții sau rețineri.

— Și acum, își linge Chad buzele. Hillary, ce ar fi să îmi dansezi în poală? Mi-ar plăcea să îți ating fundul mare!

— Du-te naibii, Chad!

După rânjetul său, îmi dau seama că geamănul malefic tocmai a primit ceea ce și-a dorit. Se ridică de jos, întinzându-și brațul în direcția fetei cu forme. Hillary refuză să îl atingă și, îmbufnată, pășește înaintea acestuia pe scări. Chad se întoarce spre noi, șoptind:

— Revenim după ce rezolv erecția asta!

— Parcă spuneai că nu ai una, îi șoptesc înapoi.

— Nu aveam, până în clipa-n care mi-am imaginat posteriorul ei în poala mea!

Îmi face cu ochiul și fără a aștepta un răspuns, dispăre pe urmele fetei.

Încerc să îmi rețin amuzamentul atunci când este rândul meu să le ofer provocări celor din jur. Atenția mea se focalizează asupra unui singur om. Deși mi-am propus să stau departe de el, îmi este imposibil. Dorința ca el să îmi vorbească, este mai puternică decât nevoia de a păstra distanța. Hades devine ușor zeul infernului meu și nu știu cum să scap din mrejele în care m-a legat fedeleș.

Pielea mă furnică din cauza privirii sale intense și cu greu îmi mențin neuronii în funcțiune.

Respirația îmi devine greoaie și aerul fierbinte al încăperii îmi sufocă plămâni. Privesc adânc în ochii roșcatei și, cu un zâmbet discret pe chip, îi întind sticla de vodcă, provocând-o ca nici măcar o picătură să nu rămână pe fundul acesteia. Inevitabil, acceptă, și ridic victorios din sprâncene, știind că Yarris nu se va bucura de trupul ei inconștient.

Ignor cererile lui de a ieși pentru a beneficia de o discuție în doi și, provocând-o pe Sheryl să îl mențină ocupat, mă bucur într-un tot de prezența tăcută a băiatului al cărui trecut îmi aparține. Îi zâmbesc, dar el se încruntă. Mă strâmb, el se încruntă. Vorbesc, iar el, din nou, se încruntă. Îmi mușcă limba încercând să păstrez cuvintele muștrătoare în interiorul meu și, în schimb, pe un ton aparent calm, îi șoptesc:

— Știi că, încruntându-te, faci riduri? Doar zic și eu!

Nu îmi răspunde. Nici nu mă așteptam să o facă, când orgoliul îi este armură. Mă simt amețită datorită alcoolului și a parfumului său bărbătesc, care parcă împânzește întreg spațiul. Inima îmi bate nebunește în timp ce mă gândesc la o provocare demnă de el. Iar dacă planul va funcționa, în această seară, pentru prima oară după mulți ani vom discuta între patru ochi. Între patru pereți. Iar atunci, fiind fără de scăpare, mă va asculta în amănunt.

Nu pricep de unde provine obsesia mea pentru acest bărbat și de ce apar toate aceste senzații străine în întreg corpul meu, în momentele-n care mă aflu în preajma lui. Aș vrea să pun totul pe seama trecutului nostru comun și al băuturilor consumate în exces în această seară. Dar, adevărul este că sentimentele mele par mult mai profunde de atât. Necunoscute. Într-atât de puternice încât îmi provoacă fiori reci pe șira spinării numai când mă privește.

Seară de seară îmi promit că este ultima oară când adorm cu el în minte și, inevitabil, este tot acolo când mă trezesc. Poate tocmai din această cauză mă doare comportamentul lui indiferent față de mine. Însă, astăzi, sunt hotărâtă să îmi iau revanșa!

Mă uit în direcția sa și-i ofer o încruntătură pe măsură celor pe care el mi le-a oferit. Îmi strâng brațele la piept în încercarea de a stopa toate emoțiile care mă încearcă în acest moment. Când suntem într-atât de aproape încât până și respirațiile ni se intersectează. Îmi înghit nodul persistent din gât și întreb pe un ton ce se vrea curajos:

— Adevăr sau provocare?

Întrebarea mea este luată în derâdere, întrucât Hades pufnește în reproș și își ridică două degete în aer, încercând să îmi spună fără vorbe alegerea sa. Nu știu cu certitudine dacă lipsa de cuvinte mă deranjează sau faptul că are această atitudine doar față de mine. Nu sunt sigură dacă tăcerea este ceea ce își dorește sau doar încearcă să mă pedepsească pentru absența mea îndelungată.

Un singur lucru știu:

În această seară, vei plăti pentru tăcerea ta, Hades!

— Sărută-mă!

— Să facă ce?! izbucnește Yarris

— Tu nu ai dreptul să îmi ceri explicații, îl țintesc cu degetul arătător, muștrându-l. Știm amândoi prea bine ce aveai de gând să faci astăzi, Yarris! Vrei să ți-o tragi cu alta? Foarte bine! Asta am de gând să fac și eu!

Ignor uimirea care se citește pe chipul lui Hades. Practic, tocmai i-am spus „iubitului meu” că vreau să mi-o trag cu el.

— Maria, mârâie spre mine.

— Yarris, mârâi înapoi.

— Putem vorbi o clipă?

— Nu vezi că sunt ocupată? îi fac un semn de lehamite cu mâna. Deci, cum facem, Hades?

Încerc cu ardoare să îl scot din starea asta care mă intrigă la culme. Îmi doresc să îl fac, cumva, să rupă tăcerea aceasta apăsătoare și dureroasă care plutește între noi. Să îl provoc. Aș prefera să țipe, să mă certe în schimbul acestei indiferențe care mă face să mă simt ca nedemnă de el, ca ultimul om de pe fața Pământului. Dar, nu! Hades nu scoate niciun sunet, cu toate că simt că ar avea multe de spus, că vorbele sunt acolo, în gât, gata să îmi fie aruncate în față. Însă, în schimb, preferă să ridice din umeri cu o falsă nepăsare și să nege totul cu mișcări ușoare ale capului. Pare că nu merit efortul de a rosti ceva în fața mea.

— Ei bine, atunci nu ai decât să îți petreci noaptea într-o cameră cu mine. Singuri!

Se ridică furtunos de pe covor, oferindu-mi în mod voit impresia unui gest de lașitate, însă, în schimb, se sprijină de balustrada de lemn a scârilor și, ridicând o sprânceană în mijlocul frunții, îmi face semn cu capul către etaj. Presimt că urmează o noapte liniștită și foarte tăcută, întrucât, cu siguranță, patru pereți amărâți nu îl vor determina să mi se adreseze.

— Trebuie să vorbim despre asta, încearcă Yarris din nou.

— Nu a mai rămas nimic de vorbit, dragule! Succes cu frumoasa adormită de pe canapea, i-o indic pe Dolores cu bărbia. Se pare că nu știe să bea cu măsură!

Hades o ia înaintea mea spre etaj, cu flăcări ieșind din ochii lui de safir. Nu se uită înapoi și sunt nevoită să merg cu viteză pe scări în sus după el. O grămadă de emoții mă încearcă pe măsură ce urc după el și nu mai sunt așa de sigură că ideea mea a fost cea mai strălucită. El intră în prima cameră goală ce îi iese în cale și lasă ușa întredeschisă în urma lui. Mă opresc o clipă în fața ei înainte de a trece pragul și de a pătrunde în camera întunecată. Trag cu putere aer în piept și îmi fac curaj pentru nebunia asta frumoasă. Pot să o fac! Sunt eu, Maria Blaise, iar dincolo de această barieră se află băiatul cu care am împărtășit atât de multe dureri trecute. Intru înainte de a îmi pieri tot curajul și îmi țin respirația când aud ușa închizându-se în spatele meu.

Îi simt prezența în spatele meu. Respirația lui mi se lovește de creștet, zbârlindu-mi pielea și oferindu-mi pulsații infernale în zone interzise. Nu îmi doresc ca el să aprindă lumina și, gândindu-se parcă la același lucru, trece pe lângă mine, întinzându-se de-a lungul patului, oferindu-mi privilegiul de a-l privi în toată splendoarea lui.

Lumina obscură oferită de micuțul geam al camerei îl scaldă într-un contrast demn de cărțile cu basme.

Tatuajele sale îi întunecă trupul și nu mică îmi e mirarea văzând cum se extind de pe gât, pe ceafă până la jumătatea inferioară a craniului. Câteva forme difuze ale cernelii se zăresc prin părul său tuns scurt deasupra urechilor.

Întregul trup îi este împânzit de desene demne să mascheze cicatricile unei copilării sumbre, încărcate de suferință. Sunt curioasă dacă Dolores știe întregul chin prin care a trecut el, dacă l-a cunoscut atunci când pielea-i era curată și rănila adânci îi erau imprimate pe trup. Mă întreb mental când a decis să își păteze frumusețea. Înainte sau după maturitate?

Tresar când Hades își drege glasul, făcându-mă să realizez că am rămas nemișcată timp de aproximativ cinci minute și, clătînându-mă pe picioare, mă așez pe marginea patului. Îi simt fiecare mișcare, de parcă s-ar afla sub mine, iar acest lucru îmi strânge stomacul ghem și-mi face inima să alerge de nebună în torace. Coastele mă dor, într-atât de tare se zbate nemernica în interiorul meu. Absența cuvintelor între noi este oarecum dureroasă și ca un ghimpe în sufletul meu, care pare să îi geamă numele. Atmosfera din cameră devine deja sufocantă. Aș vrea să îmi vorbească, să îmi mărturisească ce simte, să îmi spună că își amintește trecutul la fel de bine ca mine. Sunt atâtea tăceri între noi, adunate în atâția ani de separare, și aș vrea ca acest lucru să înceteze, să avem amândoi puterea de a rosti tot ceea ce ochii noștri o fac deja. Deși știu că e posibil să stric totul, nu mă pot abține și îl întreb pe un ton șoptit, sperând să ajung mai degrabă la sufletul lui:

— Ai de gând să rămâi tăcut întreaga noapte? E mult timp la mijloc, Hades, iar eu vreau să putem discuta amândoi. Nu mai suntem copii, am crescut între timp!

În locul vorbelor atât de mult așteptate, din partea lui se aude doar un oftat puternic, urmat de o privire atât de intensă încât mă pătrunde până în adâncul ființei mele, stârnind și mai tare focul ce mă mistuie. Apoi, își lasă capul să cadă din nou în moliciunea patului și îl surprind închizându-și ochii. E tot ce am nevoie pentru a profita din plin de imaginea care se derulează în fața mea, atât de frumoasă încât pare ireală. Admir trupul bine făcut și mă holbez la fiecare tatuaj în parte. Vreau să îmi întipăresc în memorie fiecare trăsătură a sa.

În acest moment, privind o altă versiune a băiețelului de altădată, realizez că numele îi fusese destinat. El este un zeu. Zeul infernului meu. Sunt incapabilă să îmi explic lipsa de curaj pe care el o stârnește în fiecare os și por al corpului meu. Îmi doresc să mă impun, să strig tare și clar cine sunt. Însă, nici măcar un cuvânt nu mi se desprinde de buze.

— Dacă mă sărutai, nu erai nevoit să petreci o întreagă noapte în prezența mea, oftezi, iar el deschide un ochi, parcă asigurându-se că vorbele mele nu sunt rodul imaginației sale.

Timpul trece, iar cu fiecare secundă, realizez că planul meu a fost un eșec total. Stând atât de aproape de el, mă pedepsesc de una singură pentru absența mea din toți acești ani. Prin minte, o mulțime de întrebări mi se plimbă debusolate, mărindu-mi gaura neagră din piept.

Mi-ai simțit lipsa, Hades? Câte nopți nu ai putut dormi, gândindu-te la mine? Eu nu am degete să îți număr nopțile în care așteptam ca tu să mă salvezi. Speram din adânc sufletul că minunile se pot întâmpla și naivitatea mea de copil mă obliga să te aștept în fiecare zi. Nu erai lângă mine, dar îți vorbeam în fiecare secundă. Aveam doar o poză, una pe care am păstrat-o de-a lungul anilor și pe care o port chiar și acum cu mine. Probabil din acest motiv nu mi te pot scoate din minte, din inimă, din mine. Deoarece, cândva, tu erai totul. Iar acum... aș vrea să regăsesc acel motiv de fericire în tine. Nu visez la iubire. Dragostea îi este interzisă unei persoane care reușește să distrugă fiecare om drag. Nu îmi doresc să te distrug, Hades! Dar recunosc că sunt momente în care aș vrea ca brațele tale puternice să le înlocuiască pe cele fragile ale copilului din trecut. Inevitabil, gândul mă poartă spre tine, chiar și atunci când ești atât de aproape. Te-aș putea atinge! Dar nu am curajul sau puterea. Dacă ești rodul imaginației mele și la o mică atingere te vei prefăce în praf și pulbere?! Dacă răceala ta îmi va îngheța întregul trup și nu voi putea evada din cubul de gheață?

Îmi scutur capul, în încercarea de a alunga gândurile prostești din mintea-mi obosită și, fără să realizez greșeala imensă pe care urmează să o comit, mă întind pe partea liberă a patului, alături de el. Căldura trupului său reușește cumva să ajungă la mine, anihilându-mi orice urmă de rațiune. Privesc tavanul alb numărând în gând, sperând că, astfel, îl voi elibera din gândurile mele. Că îmi voi putea axa atenția pe micuțele beculețe care împânzesc întregul tavan. Oare câte amestecături de culori s-ar produce, aprinzând toate aceste mini-neoane? Ar arăta precum Universul înfrumusețat de culorile galaxiilor? Ar fi... La naiba, Hades! Ce îmi faci?!

— Chiar nu îți amintești de mine?

Se întoarce către mine. Respirația sa fierbinte mi se lovește de chip, obligându-mă să închid ochii preț de câteva secunde și să mă bucur de apropierea noastră. În ciuda consumului de alcool, respirația sa miroase divin. A mentă, tutun și cireșe. Chipul să este într-atât de aproape încât uit să respir. Dacă aş ridica bărbia, l-aş putea săruta. Inima mi se suprasolicită la simplul gând al buzelor noastre unite. Nu îmi răspunde nici de această dată, așa cum ar trebui să o facă, ci ridică din umeri, apoi neagă cu mișcări debusolate ale capului. Oftez, oftează și el, după care mă privează de chipul său, întorcându-se cu spatele la mine. Acest spate lat, care parcă mă îndeamnă să îmi lipesc sânii de el și să îl înfășor cu brațele tremurânde.

Și o fac. Fără avertisment sau rețineri, îmi lipesc trupul de al său, strângându-l strâns la piept. Nu mă alungă, însă nici nu îmi răspunde îmbrățișării. Buzele mele încep să presare sărutări mărunte pe umerii săi și mai sus, pe gât. Îl simt înfiorându-se sub gura-mi păcătoasă. Nodul dinăuntrul meu se strânge tot mai mult. Tot mai puternic. Îmi strecor palmele pe sub bluza sa de cașmir, bucurându-mă de căldura abdomenului său. Dumnezeule! Corpul meu pulsează și se strânge înnebunit de senzații.

— Am vorbit serios la parter, Hades! Chiar te doresc!

Îmi lipesc obrazul de spatele său, ascultându-i inima. Bătăile sale sunt muzică pentru urechile mele. Nu mai aștept ca el să îmi răspundă. Știu că nu o va face. Însă faptul că îmi permite să îl ating îmi este mai mult decât suficient.

Respirația sa devine mai rară și profundă cu fiecare minut care trece și cu fiecare oră petrecută în liniște, iar atunci când privesc ceasul telefonului, observ că acesta indică nici mai mult, nici mai puțin, decât cinci dimineața. Îmi schimb poziția și, înainte să mă retrag, se întoarce cu fața în direcția mea, făcându-mă să tresar, ușor speriată. Un colț al buzelor mi se ridică atunci când el își încrețește nasul și îmi feresc, în mod inconștient, părul, care s-a întins pe chipul său. Îmi las degetele să îi atingă din nou pielea fină. Gura îi este întredeschisă, iar capul cufundat pe jumătate în penele moi ale pernei.

— Poate că, într-adevăr, nu îți amintești de mine, Hades, dar eu nu am putut nici măcar pentru o clipă să te uit, să uit ceea ce ai însemnat cândva pentru mine. Ceea ce, poate că încă însemni!

Respirația mi-o ia la goană când murmură ceva indescifrabil, cuprinzându-mi trupul într-o îmbrățișare strânsă. Brațul său îmi strivește coastele, însă nu îmi doresc să mă descotorosesc de acest sentiment care îmi înflorește în întreg trupul odată cu atingerea sa. Nu sunt capabilă să respir de o bună bucată de vreme, inima încă mi se suprasolicită în piept și golul din stomac pare că vrea să o tragă într-acolo.

Tremurând, încep să îi trasez conturul tatuajelor cu ajutorul degetelor. Chicotesc când își lipește nasul de părul meu și îmi inspiră parfumul, suspinând mai apoi asemeni unui copil naiv și îndrăgostit. Mă cuibăresc confortabil în acele brațe, care, încă de la prima atingere, au darul de a îmi provoca dependență și îmi mușc buza din nou, realizând că, doar cu câteva ore în urmă, visam să îi simt atingerea pe corp. Îmbătată de after-shave-ul său atât de puternic, îi așez cu mișcări lente brațul între noi și îmi trag rochia peste cap, poziționându-mă, mai apoi, din nou în brațele sale. O căldură stranie îmi invadează interiorul, simțindu-i palma strângându-mi inconștient șoldul și determinându-mă să îmi așez capul pe pieptul său plin.

Mângâindu-mi trupul, îi ghidez mâna de la sânii acoperiți de materialul subțire al sutienului până la coapsele goale. Respirația mi se întretaie și milioane de fiori electrice îmi circulă prin vene. Simt totul la o intensitate nouă, de nedescris. Pieptul său se lipește complet de spatele meu gol, aidoma modului în care am făcut-o eu mai devreme. Suspin.

Ceva se întâmplă în mine și nu îmi pot explica ce este. Hades e capabil să stârnească înăuntrul meu ceea ce nici un bărbat nu a mai reușit până în prezent. Mă întorc în brațele sale. Gura sa încă este întredeschisă când îi cuprind buza inferioară între ale mele, sărutându-l blând. Închid ochii, lăsându-mă furată de sentimente. De el. De noi doi, împreună.

Îmi doresc să se trezească cu câteva ore înaintea mea și să îmi admire fiecare formă a corpului. Să își treacă buricele degetelor peste pielea mea înflăcărată și să îmi depună sărutări umede de-a lungul gâtului.

Vreau ca el să mă dorească, să tânjească după fiecare părticică din mine, după fiecare cuvânt, mișcare, după fiecare privire pe care urmează i-o arunc pe furie. Dar, partea conștientă a creierului meu știe că, pentru el, această atingere nu înseamnă nimic, ci doar își imaginează că se află în patul iubitei sale și că trupul care i se află acum în brațe îi aparține ei, nu mie.

Eu sunt trecutul, pe când ea reprezintă prezentul.

Prezentul lui.

— Nu îmi vine să cred că ai făcut asta, Maria! mă ceartă Chad, stând pe jumătatea liberă de pat. Îmi strâng mai bine cearșaful de-a lungul trupului meu aproape gol și oftez.

Nu știu când sau cum a plecat Hades, însă a făcut-o înainte să mă trezesc. Nu am simțit momentu-n care căldura brațelor sale mi-a părăsit trupul, deși mi-aș fi dorit. Aș fi vrut să pot trage cu ochiul și să îi remarc privirea prin întunericul difuz al camerei. Îmi doresc să cred că m-a privit, atins și sărutat, chiar dacă, cel mai probabil, nu a făcut-o. În schimb, m-am ales doar cu un Chad muștrător. Își țuguie buzele, bate din picior stresat, iar degetele i se strâng cu putere în pumn.

— A profitat de tine? se interesează el, mârâind. Spune-mi, Maria, și îți jur că îi decapitez ambele capete!

— Nimeni nu mi-a făcut nimic, Chad! Calmează-te, îmi dau ochii peste cap, plictisită.

— Ah, da?! Și cine te-a dezbrăcat de rochie? Zâna măseluță?!

— Zâna măseluță? repet în șoaptă. Treaba e simplă, Chad. Aveam o stare profundă de ebrietate, mi s-a făcut cald și am scăpat de material.

— De față cu un străin? Știi câtor pericole te-ai expus? continuă el să mă certe precum un tată protector, stârnindu-mi un hohot de râs.

— Momentan, tu ești singurul pericol! La cum te manifesti, ori ești gelos, ori prost. Cine naiba s-ar fi atins de mine?

— Nimeni! răspunde el repede, iar eu mă încrunt. Crezi că am dormit cu Yarris la ușă degeaba?

— Ce ați făcut?! pufnesc neîncrezătoare. Toată noaptea? întreb mirată, iar el aprobă, arătându-mi dantura lipsită de imperfecțiuni. Și, cam pe la ce oră a plecat Hades?

— De ce ți-ar păsa? mârâie roșcovanul cu păr ciufulit. Spune-mi că te-ai îndrăgostit de el și îmi iau cheile să mergem!

— Unde să mergem, Chad? Este atât de devreme!

— La spital! Să ți se facă un control la creier!

După câteva priviri acide din partea lui Chad și doar la insistențele lui, Yarris dezleagă misterul și îmi mărturisește că Hades a plecat dimineața târziu, când soarele era deja sus pe cer. Nu știu cât au auzit din ceea ce s-a întâmplat aseară între mine și Hades, dar cuvintele lor încărcate de ură la adresa lui vorbesc de la sine. Maxilarul lui Chad se încleștează atunci când numele lui Hades se aude printre noi și dinții îi scrâșnesc în cavitatea bucală. Privirea de psihopat îi ia forma ochilor, lăsându-mi impresia că, dacă-mi ciulesc urechile, pot auzi râsul malefic care răsună din interiorul său. Sau pot zări, în reflexia ochilor săi, în câte moduri nebănuite îmi pot găsi sfârșitul!

Îmi aduc la cunoștință că abia când acesta a părăsit camera și-au permis și ei să se elibereze de meseria de paznic ocazionali pe care și-au atribuit-o și să se împrăștie într-o cameră goală, găsită cu greu, pentru a își dezmorți trupurile și a se odihni un pic. Mă tot muștră că i-am privat de un somn lung și odihnitor prin faptele mele nesăbuite, însă, dacă ar fi să mă întrebe pe mine, predicile lor sunt mult prea lungi și obositoare pentru mintea mea îmbătată de aburii difuzi ai clipelor petrecute alături de băiatul cu ochi de safir care îmi bântuie mintea. Nu răspund în fața reproșurilor pe care mi le adresează, pentru că sunt încă pierdută în amintirea a ceea ce tocmai am trăit. A fost magic, iar magia continuă să plutească în cameră chiar și acum, când el a plecat deja.

Niciunul dintre noi nu a mai mers la școală astăzi, însă prietenii mei nu par deranjați de absențele acumulate încă din prima săptămână. Tocmai de aceea, profit de acest scurt răgaz să îmi odihnesc

puțin ochii roșiatici și să îmi trag sufletul după caruselul de emoții simțite noaptea trecută. Poate că și acum tot în pat m-aș fi aflat, puternic cufundată în lumea viselor, dacă geamănul ce m-a bântuit încă de la prima oră nu ar fi insistat să mă trezească. Îmi trag hainele de seara trecută pe mine și-mi trec mâna prin părul încă răvășit. Cobor cu viteza melcului scările și ies afară, închizând ușa în urma mea. Pe când intru în mașina în care prietenii mei mă așteaptă deja, o tăcere apăsătoare se lasă. Chad este nervos și sunt conștientă că eu sunt de vină pentru starea lui. Nu zice nimic, dar privirea sa încărcată de reproș vorbește de la sine. Pare pe cale să explodeze și să îmi țină încă o predică moralizatoare din moment în moment.

Yarris mă tratează oarecum cu indiferență. Nu îmi vorbește dacă nu este cazul și nici măcar nu mă privește. Știu că acest lucru este cauzat fie de sărutul meu cu Chad, fie de faptul că am ales să îmi petrec o întreagă noapte alături de altcineva. Mă simt învingătoare și pierzătoare în același timp. Îmi impun să cred că șah matul îmi aparține, când abia am mutat prima piesă.

Oprim în fața unei cafenele micuțe și cochete, iar mirosul divin de cafea proaspăt făcută îmi răsfăță imediat nările. Îl inspir cu putere, bucurându-mi sufletul cu mireasma ce creează o feerie de senzații. Am nevoie de ea ca de aer. Intrăm cu toții și ne așezăm în aceeași liniște mormântală care ne-a bântuit toată dimineața la una dintre mese. Nu pierd timpul și îmi comand lichidul magic. Imediat ce îmi este adus, sorb cu nesaț și îmi bucur papilele gustative.

Abia acum pot privi în jurul meu și observa cu ce activități se ocupă prietenii mei. Sheryl mestecă cu zgomot o gumă și se uită cu o privire languroasă la Chase. Yarris butonează de zor telefonul și un zâmbet larg îi îmbracă fața. Nu știu cu cine conversează, dar mă rog din tot sufletul ca sursa fericirii sale să nu fie Dolores. Chad bate cu putere în blatul mesei, părând să formeze ritmul unei melodii știute doar de el, iar Chase, săracul, nu face nimic, ci doar stă și ne privește pe fiecare dintre noi și nu e sigur ce să facă, ce să discute astfel încât să ne scoată pe toți din starea melancolică în care am picat. Își drege glasul, șoptește numele fratelui său într-un mod senzual și mă atinge pe coapsă, în speranța unei reacții. Fiecare suntem prinși în propriile gânduri, Chad uneori mă mai muștră cu privirea, încercând parcă să mă facă să regret alegerea făcută. Îi zâmbesc, dar zâmbetul meu nu pare să îl înduplece. Și, dacă mă aștept ca Yarris să își ceară iertare pentru greșeala sa, se pare că am de așteptat mult și bine, pentru că nici măcar nu îl deranjează într-atât de tare încât să îmi vorbească.

— E numai vina ta! glasul lui Chad mă face să tresar involuntar.

— Ce naiba am făcut? întrebă Yarris, aparent calm.

— Ce dracului nu ai făcut? Trebuia să rămâi în Everett, nu să vii aici după aproximativ patru ani și să îmi iei locul, ca și cum mi l-ai fi oferit cu împrumut. Cine te crezi, Yarris? Cum ai putut să hotărăști de unul singur includerea în grup a dovleacului și caietului umblător?

Pot auzi răsuflarea sa vijelioasă în liniștea care s-a lăsat peste noi. Îmi strâng ochii în momentul în care Yarris se ridică furtunos. Degetele sale lungi și osoase prind tricoul lui Chad, ridicându-l de jos cu o smucitură. Îmi duc mâinile la gură, încercând să îmi înfrânez surprinderea.

— Chad, nu mă provoca să îți asortez nuanța chipului cu cea a părului!

Amenințarea lui Yarris nu pare să îl sperie. Râde, în timp ce-i alungă mâinile și-și îndreaptă materialul boțit al tricoului.

Știu că, în mod normal, eu sunt vinovată pentru această ceartă copilărească și ar trebui să intervin, dar nu mă pot mișca. Picioarele îmi par pietrificate, iar glasul îmi piere la auzul râsului nervos a lui Chad. În această ipostază, cu părul căzându-i leneș peste ochiul drept, cu chipul negru de furie și ochii mai sclipitori decât i-am văzut vreodată, pare mai mult decât nebun. Mușchii brațelor îi zvâcnesc pe sub geaca de piele și icnesc slab când își împinge trupul în Yarris, până când îl lipește de peretele opus. Maxilarul așa zisului meu iubit se zbate puternic, în încercarea de a-și păstra calmul.

Știu de ce este în stare și puterea care mocnește în el, însă Chad nu pare să se lase înduplecat de acest lucru. Ochii negri ai lui Yarris devin aproape insesizabili. Își ține degetele în pumni, pregătit de atac, respirând ca și când ar fi alergat la un maraton.

— Crezi că încă sunt acel copil neajutorat din trecut? îl întrebă, ștergându-și zâmbetul de pe chip.

Chiar ai impresia că încă mă tem de tine, Yarris? Nu mai ai niciun gram de putere sau influență asupra mea, câine nenoro...

— Gata! țipă Chase, poziționându-se între cei doi. Ce aveți, băi, ați luat-o razna? Nu știu ce naiba v-a picat rău la stomac, dar eu sugerez să ne calmăm și să rezolvăm situația pe cale amiabilă!

Privirile umbrite de ură îi cercetează chipul și, când cred că al treilea va câștiga un pumn, cei doi se îndepărtează unul de altul. Chad se așază în dreapta mea, iar Yarris în stânga. Inima îmi bubuie în piept și nu știu dacă acest fapt i se datorează emoției sau fricii de a pica la mijloc într-o încăierare. Încă le simt căldura provenită parcă din străfundurile Iadului, arzându-mi pielea.

Mâna lui Chad îmi strânge coapsa și imediat sunt trasă în brațe de către Yarris. Sunt în mijlocul unui duel de atingeri. Fiecare se luptă să mă tragă mai aproape de el, în încercarea de a-și dovedi masculinitatea. Parcă aș fi o marionetă legată cu niște ațe invizibile de cei doi. Se luptă între ei și eu par să devin invizibilă în fața lor. Le lovesc mâinile cu palmele, uitându-mă urât în direcția lor, pentru a le atrage atenția că sunt prezentă, că de mine este vorba în ecuație.

— Vreți, vă rog, să încetați cu toată această mascaradă? Nu sunt trofeul nimănui! Nu mai mă trageți de la unul la altul! Nu am de ce să ofer explicații nimănui pentru ceea ce fac sau pentru modul în care îmi petrec timpul!

Apoi, îmi îndrept atenția către Chad.

— Yarris nu are nimic de-a face cu decizia mea de a petrece noaptea cu Hades. E treaba mea ce fac cu viața mea! Sunt sentimentele mele, emoțiile mele, corpul meu. Nu văd de ce v-aș spune cu cine împart patul sau în brațele cui adorm! Încetați să vă mai comportați ca doi copii!

— Deci recunoști! mă apostrofează băiatul cu păr blond.

Îmi dau ochii peste cap a exasperare și sunt pe punctul de a îi da o replică acidă prietenului meu, când Sheryl mă apucă de braț și rostește pe un ton ferm:

— Hai să plecăm, Maria! Nu trebuie să mai rămânem aici! Nu facem nimic altceva decât să le alimentăm orgoliul!

Este impulsul de care am nevoie pentru a mă ridica de pe canapea și a ieși din cercul vicios în care singură mă băgasem. Cei doi băieți sunt ca niște animale sălbatice pregătite să mă sfâșie și să mă transforme în bucăți în orice moment. Sunt atât de nervoasă încât simt că voi exploda în orice moment dacă mai stau aici. Fără a le mai arunca nici măcar o privire celor doi băieți și o urmez cu toată forța de care sunt în stare pe Sheryl. Ieșim afară, în soarele care strălucește cu putere, și simt nevoia să stau un pic în loc, pentru că, în ciuda căldurii exterioare, tremur toată, iar capul îmi vâjâie de durere.

Sheryl sporovăiește de zor, aducându-le injurii băieților și punându-mi întrebări despre seara mea alături de Hades. Ridic adeseori din umeri, neștiind ce răspunsuri să-i ofer. A fost minunat? Cu siguranță! Dar nu am de gând să împărtășesc asta cu ea. Suntem prietene, însă, și-a exprimat destul de clar părerea. La fel ca și ceilalți, nu-l dorește printre noi. Evit să ofer detalii și mă limitez la a-i spune că nu s-a întâmplat nimic interesant. Pare mulțumită de răspunsul meu, căci îmi cuprinde mâna strâns într-a ei în timp ce înaintăm împreună pe stradă.

Mă crispez în clipa-n care Sheryl mă invită să îmi petrec ziua alături de ea. Ideea de a-i cunoaște mama nu mă încântă, ci mă sperie. Am auzit suficiente povești despre ea cât să îmi formez o părere. Mi se pare că e o femeie lipsită de moralitate, de conștiință și de scrupule, dar, în același timp, e tot ceea ce are prietena mea și asta mă face să am sentimente contradictorii față de aceasta. O iubesc și o urăsc în același timp. O iubesc pentru că fiica ei o face și o urăsc pentru toate viciile pe care i le-a transmis mai departe acesteia, pentru lipsa de grijă și pentru modul degajat în care percepe orice lucru. Din ceea ce știu despre ea, am impresia că nu a reușit să se maturizeze deloc. Că este încă o adolescentă, care nu știe ce vrea de la viață și testează tot ceea ce poate, pentru a compensa la vârsta a doua tot ce nu a avut în tinerețe.

Sheryl îmi propune să stăm toate trei la povești, bând câte un pahar de ceva mai tare, care să ne aducă în simțiri după tot greul îndurat în această dimineață. Sau poate o sticlă de vin fiecare, căci nimeni nu ne va mustra pentru asta. În casa ei, putem face tot ce ne trece prin cap și ne putem pierde în orice substanță altfel interzisă. În același timp, țin să îmi aducă la cunoștință că sunt singura prietenă pe care o aduce acasă, întrucât situația mamei sale nu o pune în cea mai favorabilă lumină și preferă să nu le dezvăluie situația ei tuturor. Simte că asta ar face-o vulnerabilă și i-ar știrbi imaginea de fată dură pe care și-a creat-o. Nu pot să nu chicotesc în fața mărturisirilor sale, pentru că se comportă de parcă zici că urmează să îmi ceară mâna.

Îmi mușc buza de jos cu putere în momentul în care deschide larg ușa casei, invitându-mă să intru. Nu mă pot abține să nu îmi rotesc privirea de jur împrejur. Curiozitatea mea trebuie satisfăcută. Camera din fața mea nu arată tocmai exemplar, căci haine, sticle de alcool și seringi folosite sunt împrăștiate peste tot. Pare că este o casă nelocuită, iar asta mă face, fără să vreau, să înghit în sec și să îmi frec

mâinile între ele. Atenția îmi este distrasă rapid de o femeie cu o față zâmbitoare, ce își face apariția dintr-o cameră alăturată.

Părul ei roșu este tuns scurt, obrajii îi sunt rozalii și buzele voluptoase. Un corp ca de zeiță, sculptat parcă de cea mai iscusită mână, și picioare lungi, de-a dreptul interminabile. Ochii ei căprui strălucesc în lumina slabă a becului și zâmbesc când își trece o mână prin păr, rugând-o pe Sheryl să-i încheie capsele sutienului.

— Tu trebuie să fii Maria!

— Așa este. Încântată să vă cunosc, ăă...

— Spune-mi Nirvana!

— Precum trupa rock?

Îmi face șmecherește cu ochiul și îi zâmbesc, întinzându-i mâna. Aceasta o fixează cu scepticism și, scuturând din cap, mă trage într-o îmbrățișare strânsă. Mirosul spiritos, de whisky ieftin, îmi pătrunde imediat în căile nazale.

— În sfârșit o cunosc pe cea care i-a furat mințile fiicei mele! îmi spune ea zâmbind.

Privirea mea încruntată o caută pe Sheryl. Își țuguie buzele și ridică din umeri, aparent neinteresată.

Expresia Nirvanei se schimbă, părând că tocmai își regretă cuvintele. Mă mut de pe un picior pe altul, neștiind ce se petrece și, pe un ton influențat de stânjeneală, rostesc:

— Să știți că era la fel și înainte să apar eu!

Femeia râde și, punându-și o mână deasupra umerilor mei, mă trage spre dormitorul său. Haine sumare sunt agățate de ușile deschise ale șifonierului și mă strâmb fără să vreau atunci când bocancii mei cu toc iau contact cu un sutien aruncat la întâmplare. Încerc să îmi mențin zâmbetul pe buze și înot prin dezordine, ajungând cu greu la pat. Răsufu aproape ușurată atunci când posteriorul meu atinge suprafața moale. Nirvana scoate câteva foițe, alături de ingredientul magic, și rulează un joint cu iscusință și fără rușine. „Te deranjează?”, pare că mă întreabă din priviri și mă grăbesc să neg, cu mișcări debusolate ale capului.

Îmi sunt adresate o serie de întrebări care conțin numele tatălui meu în ele sau despre viața mea de zi cu zi. Răspunsurile mele se limitează doar la nu; da și habar nu am. Trag adânc fumul parfumat în piept, atunci când țigara îmi este înmănată și încerc să îl țin înlănțuit cât mai mult timp în plămâni, ca efectul său să fie mai puternic. Atât de puternic încât să îmi tulbure mintea. Întrebările se schimbă și, brusc, ajung subiectul principal al discuției. Sheryl nu pare interesată de conversația mea cu mama sa. Stă retrasă într-un colț al camerei, jucându-se cu o bustieră confecționată din pietricele colorate. Îmi mușc buza când Nirvana mă întreabă dacă există vreun băiat în viața mea, iar eu, ca o fată cuminte, îi spun că nu, pentru că, într-adevăr, în viața mea nu există un singur băiat, ci trei catări încăpățânați. Însă următoarea sa întrebare îmi provoacă mâncărimi pe esofag:

— Ce orientare sexuală ai?

Sheryl se încruntă mai mult decât ar fi cazul și chiar mimează o tuse falsă, încercând să îi transmită mamei sale că întreține măsura.

— Ador masculinitatea, asta pot să o afirm cu tărie! Fetele nu mă poartă pe tărâmul pasiunii. Cel puțin, așa era ultima oară când am verificat.

Încerc să fiu serioasă atunci când îi răspund întrebării sale extrem de personale, însă un zâmbet încărcat de amuzament îmi apare la colțul gurii. Nu pot spune același lucru despre Nirvana, pentru că, imediat ce îmi aude cuvintele, se închide în sine și o umbră abia perceptibilă îi trece peste chip. Își îndreaptă întreaga atenție spre fata cu păr roz și pare că poartă o discuție telepatică extrem de profundă cu aceasta. Însă, în ciuda faptului că încearcă să păstreze aparențele, tensiunea dintre ele se poate simți în aer. Clar relația lor nu este asemănătoare cu cea avută de mine cu mama mea. Este rece și încărcată de reproșuri. Eu măcar am avut pe cineva alături, un umăr pe care să plâng pentru o bună bucată de vreme. Ea nu are. Nu se poate baza pe cea care i-a dat viață și nici nu îi poate împărtăși adevăruri dureroase despre viața ei. Observ cum comunică la nivel telepatic, certându-se prin gesturi pe un subiect ce pare extrem de sensibil și greu de acceptat de către femeia cu comportament neadecvat. Nirvana ridică ușor dintr-o sprânceană, iar prietena mea din umeri. Nirvana neagă ceva ce parcă plutește în aer, iar Sheryl pare străbătută de un fior. Este mult mai rău decât mă așteptam. Par să se îndepărteze din ce în ce mai mult cu fiecare minut care trece.

Îmi mut atenția de la cele două, iar gândurile mă acaparează din nou, chiar dacă întregul trup îmi este relaxat în urma drogului. Mușchii picioarelor îmi zvâcnesc adeseori, speriați de liniștea sumbră care îi

învăluie întru totul, iar eu profit de fiecare reflex al lor pentru a scăpa un hohot de râs. Stăm într-o liniște profundă, o liniște perfectă care mă poartă spre necunoscut. La el, ea, prietenii mei. La ceea ce s-a întâmplat azi și la faptul că, până acum, nu am acordat o mare importanță lucrurilor nu de mult trecute.

Am adormit în brațele lui doar cu o seară în urmă, însă pare că a trecut atât de mult timp de când nu i-am mai simțit căldura traversându-mi corpul. Și, cel mai rău, este că îmi doresc să o simt din nou, mai mult decât orice pe lume. Inima mea nu mai bate ca nebuna, așa cum ar trebui când mă gândesc la el. Se cuibărește liniștită la interior și refuză să se lase acaparată de șirul gândurilor mele. Știu că este o stare temporară, oferită de aceste țigări magice, care îți împlântă beatitudinea în vene.

Îmi trec limba peste buza inferioară, umezind-o, dar adevărul este că îmi simt întreaga gură uscată. Un gust amar ca fierea se poate simți la interior și pleoapele parcă au plumb în ele. Îmi par mai grele ca niciodată. Cred că, de data asta, am exagerat cu cantitatea de drog consumată. Parcă plămânii mei se golesc și trebuie, de multe ori, să trag aer în piept cu putere. Fereastra deschisă lasă să intre prospețimea nopții și acest lucru mă ajută să rămân pe linia de plutire, să nu mă pierd de tot în lumea himerelor creată de mintea mea amorțită. Simt o arsură puternică pe esofag, care urcă spre suprafață, amenințând să explodeze într-o puternică stare de rău. Însă, încerc să nu bag de seamă toate acestea și să mă concentrez doar pe sentimentele intense care mocnesc ca o flamă înăuntrul meu. Da, recunosc, sunt un amalgam de emoții, care se împletesc în sufletul meu, dar pot face asta doar atunci când mă aflu într-o stare de pierdere totală de sine, ca acum. Din acest motiv și folosesc substanța interzisă, pentru că mă lasă să explorez adânc în interiorul meu și să descopăr tot ceea ce, în mod normal, prefer să păstrez ascuns.

Vibrez și la propriu, și la figurat, imaginându-mi acele degețele fine și lungi plimbându-mi-se pe coapse. Sunt o perversă însetată de atingerea lui. Atingerea unui om atât de interzis mie. Ca un fruct interzis mi-a fost pus în cale, iar eu, precum o păcătoasă, nu pot sta departe de el. În schimb, îmi doresc cu ardoare să mă bucur de gustul său dulce-amăru.

Dacă trecutul mi l-a luat, de ce prezentul mi l-a adus în cale? Să îmi tulbure mintea? Să mă prindă în mrejele lui și să mă nimicească? Poate că sunt eu mult prea slabă ca să realizez toate aceste lucruri. Sau poate că nu îmi doresc asta. Toate aceste cuvinte spuse cu voce tare doar m-ar ruina. Pe mine, cea reală, pe mine, cea din trecut, și pe mine, cea de astăzi.

Nu sunt atentă la discuția mamă-fiică din încăpere, căci sunt sigură că nu pot îndura durerea sufletească pe care aceasta mi-ar pricinui-o. Aud vocile celor două cu un ecou indescifrabil în timpane, suficient de perceptibil încât să îmi imaginez vocea mamei în locul acestei străine. Mama lui Sheryl pare a fi o femeie minunată, însă cu probleme de încredere în sine.

Se simte singură. La doar șaisprezece ani, a aflat că Sheryl crește înăuntrul său și, în ciuda părinților care i-au cerut să renunțe la copil, l-a păstrat. Recunoaște că, încă de pe atunci, comportamentul său se asemena cu al nostru și, din această cauză a ajuns la o sarcină mult prea devreme și un adolescent care nu și-a asumat actul dintre ei și nici rolul de tată.

A crescut într-un centru pentru mame singure, iar apoi, pe când Sheryl a împlinit doi ani, a fost nevoită să părăsească instituția. Nu a avut alt loc de refugiu în afara casei mamei sale, cu toate că nu s-a dovedit a fi cea mai bună soluție, pentru că părintele său nu făcea nimic altceva decât să îi mărească golul și suferința din suflet. Nu contenea din a îi aduce injurii, din a-i spune cât de incompetentă este și ce rea va fi ca mamă, fapt care o va face să piardă copilul. Însă, toate aceste lucruri au fost și bune pentru ea, căci s-a ambiționat. Și-a găsit un loc de muncă, și-a cumpărat această casă în rate și a început o nouă relație. Însă, chiar când totul părea a merge pe făgașul cel bun, trecutul a prins-o din urmă și a produs dezastru.

Noul bărbat din viața ei a fugit mâncând pământul odată cu aflarea adevărului. Nu voia un copil. Era mult prea devreme la cei douăzeci și patru de ani ai săi, iar ea a rămas din nou singură. A plâns zile la rând, luni, ani, nici măcar ea nu mai știa. Nu a avut curajul să-i împărtășească fiicei sale adevărul: că s-a născut în urma unei beții și a unei greșeli de adolescentă. A preferat să o mintă. Prietena mea a trăit în minciună. Se hrănește și în prezent din amintirea falsă a unui tată iubitor, care a decedat înainte ca ea să se nască.

Realizez acum cât de mult se înșală Sheryl în privința mamei sale. Susține sus și tare că aceasta nu dă doi bani pe ea, când, de fapt, pur și simplu, a cedat. Viața i-a oferit atât de multe lovituri încât nu mai are puterea să se ridice din nou pentru a nu știu câta oară și să lupte.

A căzut răpusă în genunchi. Inima a încetat să îi mai bată și, totuși, își iubește fiica cu tot sufletul. Îi oferă libertatea pe care ea nu a avut-o vreodată, chiar dacă poate greșește, oferindu-i un exemplu greșit. Este doar o mamă cu răni adânci în piept. A fost un copil fragil, care a adus pe lume un alt copil. Lucrurile pot degenera atunci când nu ești pregătit, iar ea știa asta. Era sigură de acest fapt, dar inima nu i-a permis să sacrifice un suflet nevinovat.

O admir! Pentru forța de a lupta de una singură cu viața, chiar dacă, la un moment dat, a cedat. Pentru puterea de a crește singură un copil, de a merge mai departe, chiar și atunci când totul în jur e praf și pulbere. A călcat pe cioburi, a mers pe cărbuni încinși și și-a găsit refugiul în droguri, căci nu a apucat să se bucure de viață și copilărie la momentul potrivit. Știi criza vârstei a doua? Se întâmplă atunci când te maturizezi prea devreme, atunci când nu te bucuri de libertate. Uneori, chiar și acel păhărel de alcool băut împreună cu prietenii, la colțul străzii, contează.

Neoferind libertate unui copil, nu îl aduci pe calea cea bună, ci îi crești interesul față de lumea de afară. Atunci când lanțurile se vor rupe va fi vai și-amar. Atunci când alcoolul îi va invada pentru prima dată papilele gustative, va căuta să îl simtă cât mai mult. Atunci când primul fum îi va pătrunde în plămâni, riscul cancerului nu va mai conta nici măcar puțin.

Ținând un copil în lanțuri, doar îi împiedici aripile să se deschidă la timpul potrivit. Nu îndrăznesc să mă gândesc că este bine ceea ce adolescenți din zilele noastre fac, dar majoritatea dintre noi suntem însetați de cunoaștere. Vrem să simțim, să gustăm și să trăim! Pentru că, uneori, nu ni se permite să zburăm și să mușcăm din viață atunci când e timpul. O facem mult prea târziu, alteori mult prea devreme. Libertatea e importantă. Nu libertatea totală, ci una limitată, care să ne permită să trăim. Măcar puțin!

— Știi că atunci când te gândești, te încrunți profund? mă întrebă Sheryl chicotind și deschid un ochi, privind-o amuzată.

— Poate că dormeam! îi spun, dar ea neagă vehement, cu mișcări lente ale capului.

Odată cu plecarea Nirvanei din cameră, Sheryl se lungește alături de mine și își sprijină capul de umărul meu. Degetele sale încep să îmi deseneze cerculețe imaginare peste materialul fin al rochiei. Îmi cobor privirea spre ea și-i zâmbesc, îmbătată de euforie. Indexul îi urcă până la pieptul meu și se adâncește în linia fină dintre sâni.

— Ce ai făcut aseară? Știi tu, cu Hades! mă lămurește, iar eu ridic din umeri.

— Nimic, Sheryl! Și dacă mi-aș fi dorit, tot nu s-ar fi întâmplat nimic. Ți-am mai spus.

— Ți-ai fi dorit? mă întrebă ea, apropiindu-se mai mult de mine.

Respirația ei se izbește în vapori calzi de chipul meu și, fără să vreau, închid ochii.

— Ți-ai fi dorit să te atingă? Să te mângâie, să îți șoptească cuvinte liniștitoare? continuă ea și gem involuntar. Ți-ai fi dorit ca buzele sale să te sărute în acest fel, Maria?

— În ce fel?

Și o face! Gura sa se lovește de a mea. Îmi cuprinde buza inferioară între dinții lacomi, determinându-mă să-i fac loc înăuntru. Limba sa umedă o atinge pe a mea, înlănțuind-o într-un dans al erotismului. Se ridică într-un cot, poziționându-și coapsa între picioarele mele și adâncind sărutul. O mână i se strecoară în părul meu, trăgându-mi capul pe spate, în timp ce, cealaltă, îmi cuprinde ferm sânul. Nu mă gândesc la consecințele acțiunilor noastre. Primesc totul, exact în felul în care mi se oferă.

— Nu ai idee cât de tare te vreau, Maria!

Capitolul V

Îmi amintesc vag întâmplările nopții trecute. Sosirea lui Yarris în miez de noapte. Camera mult prea colorată a lui Sheryl și ce s-a întâmplat mai apoi între noi trei. Simpla amintire a faptelor mele îmi mărește gaura neagră din stomac și îmi colorează obrajii mai mult decât ar fi cazul. Am testat un lucru cu totul nou. Un lucru atât de interzis și, totuși, în acea stare de ebrietate, l-aș fi repetat. Încă simt buzele lui Yarris pe întreg trupul meu gol, acompaniat de mâinile lui Sheryl. M-am lăsat atinsă în locuri sacre de către două persoane atât de importante pentru mine. Simt rușinea hrănindu-se din propria-mi persoană, precum un prădător din propria sa pradă ușoară.

Sărutul pasional al prietenei mele, alimentat de câteva vorbe nelalocul lor și de drogurile consumate obsesiv au hrănit partea sadică și perversă din mine. Iar, înainte să îmi dau seama, deja ne-am descotorosit de haine și am rămas goi în moliciunea patului. Nu vreau să mă gândesc la fapta mea ca la un păcat, deoarece eu nu dau crezare acestor lucruri.

Îmi mușc buza înainte de a pătrunde printre porțile din fier masiv abia deschise. Îmi simt gâtul uscat, iar întâmplările zilei precedente mi se învârt nestingherite în minte. Pot recunoaște acel păr roz, fluturând în graba de a ajunge la mine și, instinctiv, îmi așez gluga hanoracului negru pe cap, mărind pasul.

Nu am curaj să îi cer socoteală pentru fapta consumată, singura mea dorință în acest moment este să păstreze distanța. Încă îi simt buzele moi atingându-le pe ale mele. Încă simt fierbințeala limbii sale, în încercarea de a-mi pătrunde în cavitatea bucală, și încă simt acel gol imens din stomac, care mă anunță că lucrurile nu decurg așa cum ar trebui.

Sheryl m-a sărutat. Fără a-mi cere permisiunea, fără a se gândi dacă eu îmi doresc același lucru. S-a folosit de amintirea lui Hades pentru a ajunge la mine, iar eu, precum o fetiță naivă, mi-am lăsat trupul să cedeze în fața vorbelor sale. Mi-am imaginat mâinile lui pe trupul meu și buzele sale atingându-le pe ale mele. Mi l-am imaginat pe el deasupra mea, sub și lângă mine.

M-am descotorosit de realitate și am plonjat într-un tărâm creat de mine însămi. I-am permis celei mai bune prietene să se joace cu creierul meu și să mă atingă așa cum îi este interzis să o facă. Și poate că nu sărutul a fost adevărata problemă, însă încerc cu înverșunare să alung celălalt eveniment din mintea-mi deja obosită.

— Maria!

Răsuflu ușurată la auzul vocii lui Chad, dar, de îndată ce mă întorc spre el, realizez faptul că a știut adevărul în tot acest timp și mi-a ascuns asta.

— Ce e?!

— Unde fugi așa? mă întreabă el muștrător și ridic din umeri, incapabilă să rostesc o minciună credibilă. Te simți bine?

— Zbor de fericire! îi răspund ironică, iar el se încruntă.

Fac un semn de lehamite când buzele sale se strâng între ele. Privirea intensă care-mi cercetează chipul aproape că mă face să mi-l fi dorit pe el, acolo, în locul lui Yarris.

— Vrei să vorbești despre...

— De ce nu mi-ați spus despre înclinațiile sexuale ale lui Sheryl? îl întrerup supărată, zărindu-i copia în spatele său. Ce așteptați voi doi, gemeni malefici? Să descopăr singură? Era nevoie de mai mult decât un sărut ca să mă trezesc la realitate...

— Mai mult decât un sărut? Adică tu și Sheryl ați...? Nu îmi vine să cred! Naiba să mă ia, spune-mi că ai filmat momentul!

— Întreabă-l pe Yarris. Poate că el a făcut-o! îi tai eu elanul, pe un ton încărcat de nervozitate.

— Yarris? A fost și el acolo? Adică toți trei? continuă să întrebe, fără a se opri măcar pentru a lua o gură de aer. Maria! mă muștră cu o privire rece. Cum ai putut face asta fără mine?!

— Știți ceva? Îi țintuiesc cu degetul. Ar fi bine să păstrați distanța față de mine zilele astea! Egoismul vostru a atins cote maxime! Puteați să mă atenționați! Măcar atât! Perversilor!

Tonul meu urcă spre final în ciuda tuturor adolescenților adunați în jurul nostru, care privesc totul ca pe o reprezentație de circ ce se desfășoară gratis în fața lor. Privirea mea e atât de aspră încât le închid gura tuturor și îi fac pe curioși să se risipească care încotro.

Fac cale întoarsă și intru în încăpere cu mâinile cufundate în buzunarele hanoracului și lacrimile în colțul ochilor. Îmi strâng degetele într-atât de tare în pumn încât le pot auzi trosnind chiar și prin

zarva care persistă în jur. Nasul mă înțeapă, iar, de această dată, nu este din cauza unei substanțe inhalate.

Simt că toți se întorc împotriva mea, că pierd singura busolă pe care, în sfârșit, credeam că am reușit să o am aici. În plus, sufletul meu tânjește după el și nu sunt sigură că mai avem o șansă amândoi. Mi se pare că, astfel, sunt singură împotriva tuturor. Nu cred că va fi prezent azi, am impresia că, de data asta, am reușit să îl îndepărtiez pentru totdeauna, iar pierderea lui pentru a doua oară doare infinit mai tare decât prima dată. Nu mai am chef de ore, nu vreau să mai respir aerul ăsta impregnat de parfumuri ce îmi amintesc de el. Nu stau să fiu arătată cu degetul de toți ceilalți după criza avută, așa că, fără a-mi lua cărțile sau măcar un pix, năvălesc în clasă. Nu mă așteptam la imaginea mirifică din fața mea. Bătăile inimii mele devin abia perceptibile, pare că inima s-a oprit în loc. Respirația la fel și sunt extrem de sigură că nici picioarele nu mă mai ajută și că au uitat cum să mă mențină pe linia de plutire. Este acolo, la locul lui. Singur! Cu privirea pierdută în gol și cu albastrul ochilor reflectându-se în imensitatea cerului ce se profilează pe fereastra deschisă. Nu mă observă, așa că îl pot admira în voie. Îl pot măsura din cap până în picioare, bucurându-mă de trupul lui magnific. Deodată, aerul din jur devine extrem de fierbinte și simt că iau foc la interior. Ceva mic se află în mâna lui, iar eu înlemnesc. Elasticul roz cu fluturaș. Accesoriul meu din copilărie lăsat lui drept amintire. L-a păstrat! La naiba, vrea să pară dur și indiferent, dar, în tot acest timp, el a păstrat imaginea mea vie în mintea sa! Încep să nu mai mă îndoiesc de iubirea pe care mi-o poartă.

— Hades... șoptesc când lacrimile îmi cad în șiroaie pe obraji reci, iar el își îngroapă mâinile în buzunare, ascunzând trecutul odată cu ele.

Neagă cu mișcări debusolate. Nu vrea să îi vorbesc. Nu își dorește ca eu să îl fi găsit în asemenea circumstanțe. Vrea ca totul să fie rodul minții sale, iar atunci când își strânge cu putere ochii, pașii mei lenți pornesc înspre el. Se ridică furtunos, aruncându-mi o privire rece, care îmi zguduie orizontul și inima, lăsând picături mari de sânge să se prelingă în interiorul meu.

Pentru prima dată, oceanul din ochii săi se întâlnește cu furtuna din privirea mea și simt cum îmi pierd cumpătul. Mai mult ca niciodată, îmi doresc să îl strâng în brațe, dar nu am curajul să mă mișc, să-i vorbesc sau să-l ating, așa cum îmi doresc să o fac. Îmi întind palma în față, cerându-i tăcut să îmi înmâneze, pentru câteva clipe, obiectul care ne-a legat atât de mult timp.

Lacrimile mi se uscă pe obraji, însă le simt căzând în picături abundente în inimă. Îmi ridic sprâncenele în mijlocul frunții atunci când el nu mișcă nici măcar un deget și, pătrunsă de evenimentele petrecute, mai fac un pas în direcția lui. Și încă unul. Până când parfumul său îmi invadează nările. Este puternic și masculin, cu o ușoară tentă exotică. Miroase a regăsire. Libertate. Speranță. Iubire. Trăire. Trecut. Prezent și viitor. Miroase a divinitate. A masculinitate. Miroase a el. Atât de perfect, încât toate literele alfabetului nu m-ar putea ajuta să descriu acel miros himeric care mi se strecoară în plămâni. Mă hrănesc din el precum un om flămând care nu a mâncat de zile întregi. Precum un câine al străzii. Mă hrănesc cu putere, tărie și curaj, îmbătându-mă laolaltă. Mâinile îmi sunt transpirate și tremurânde. Genunchii îmi zvâcnesc într-o încercare continuă de a mă pune îngenunchea în fața trecutului. Pulsul îmi depășește viteza normală, iar inima... Săraca mea inimă! Bate atât de tare, încât tâmplele îmi pulsează într-o durere plăcută.

*Îmbrățișează-mă, Hades,
Așa cum ai îmbrățișa trecutul,
Privindu-mi ochii cenușii!
Pierde-te în acea culoare
Care cândva era pură!
Lasă-te pradă impurității sale!
Lasă-te pradă sentimentelor
Care îți învăluie trupul în acest moment!
Simte-mă, Hades!
Simte-mă bătându-ți în piept,
Pulsându-ți în vene
Și dansându-ți în minte!*

Mă regăsești în inima ta? Pe mine, cea din trecut? Cea naivă, credulă și cu sufletul întreg? Habar nu ai în cât de multe feluri s-a frânt! În cât de multe feluri posibile și imposibile mă doare! Mă dor plămânii, atunci când mă avânt în oceanul ochilor tăi fără a-mi ține respirația! Mă doare conștiința, gândindu-mă la buzele tale în miez de noapte! Mă doare în capul pieptului, privindu-ți încruntarea de pe chip De ce nu îmi zâmbești, bunul meu prieten? De ce îmi răpești, tu, cel care promite să îmi dăruiască, chiar și ultima fărâmă de fericire? Aș vrea să pătrund în sufletul tău și să răscolesc prin trecut.

M-aș privi prin acei ochi albaștri, încercând să deslușesc ceea ce îți inspir. Regret? Durere? Nepăsare? Repulsie? Prietenie? Iubire? Nimic? Aș prefera să mă urăști, decât să nu simți nimic. Se spune că ura este cel mai apropiat sentiment de iubire. Urăște-mă, Hades! Urăște-mă azi, urăște-mă mâine, urăște-mă până când vei fi capabil să mă ierți! Până când eu voi fi capabilă să mă iert!

Nu te voi strânge la pieptul meu! Nu voi plânge și nici nu te voi atinge, oricât mi-aș dori să o fac! Nu îți voi șopti cuvinte pe care tu nu îți dorești să le auzi! Nu mă voi lăsa pradă bătăilor alarmante ale inimii! Nu voi ceda! Voi încerca să fiu puternică, așa cum m-ai învățat cândva! Îți voi zâmbi în fiecare zi, așteptând să primesc din partea ta aceeași încruntare!

Îți voi vorbi în fiecare zi, îmbrățișând tăcerea pe care mi-o oferi! Nu voi mai pleca, Hades! Nu voi pleca azi, nici mâine și nici peste un an! Nimeni nu îmi mai poate răpi ceea ce încă nu am.

Dacă iubirea nu există, de ce mă gândesc la toate aceste lucruri, în timp ce privirea îmi poposește pe buzele tale cărnoase?

De ce caut cu disperare să îți deslușesc tatuajele aflate la vedere, sperând să regăsesc ceva care să se lege de mine? De ce îmi pun atâtea întrebări fără de răspuns? Și, cel mai important, de ce simt această nevoie absurdă de a-mi contopi buzele cu ale tale? Simți ce simt și eu, Hades?

Simți că ți-ai putea pierde veșnicia în brațele mele, fără a regreta măcar o secundă? Și, dacă o simți, de ce nu mă strângi în brațele tale puternice? De ce nu mă hrănești cu căldura trupului tău? De ce nu îmi lipești inima cu iubirea ta? Ar trebui să plec, pentru a ne facilita existența. Nu pentru totdeauna, ci pentru un moment. Însă, nu o voi face. Știi de ce?

Pentru că vei dispărea înainte să îmi dau seama. Înainte să pot realiza, măcar, că ai fost aici. Atât de aproape de mine și, totuși, mai departe decât ai fost vreodată.

Îi privesc chipul dur, încercând să mă leg de o speranță, oricât de mică ar fi ea. Încerc să îi deslușesc sentimentele, însă expresia sa nulă nu îmi permite să îi pătrund în suflet. Degetele îi sunt strânse în pumn, iar respirația lui accelerată mi se lovește cu putere de frunte. Dinții îi scrâșnesc în cavitatea bucală, iar ochii săi, de un albastru senin, au devenit acum împânziți de nori negri care prevestesc furtuna.

Tremur. Simt acei fiori electricizanti, care credeam că nu sunt nimic altceva decât un mit. O minciună gogonată care te îndeamnă să crezi în iubire. Plămânii mi se strâng, nepermițând aerului să pătrundă în interior. Buzele mi se usucă, iar eu sunt incapabilă să îmi trec limba umedă deasupra lor. Privirea lui nu îmi permite să mă mișc. Sunt împietrită și terifiată de lucrurile care mi se strecoară pe sub piele. În vene, torace, stomac și inimă.

Respirația mea fierbinte îmi arde nările, lăsând în urmă o usturime insuportabilă. Ochii mă înțepă din cauza efortului de a nu clipi, și fiecare os din corp îmi pare pe cale să cedeze. Nu îmi doresc să clilesc. Nu vreau să risc ca imaginea lui să îmi dispară din fața ochilor.

Nu îmi doresc ca, într-un moment de neatenție, el să se îndepărteze de mine, căci îi pot simți căldura emisă prin pori, chiar și de la distanță. Buzele sale cărnoase și rozalii sunt strânse într-o linie dreaptă, lipsită de expresie. Brațele îi sunt strânse la piept în mod protectiv și atunci, o întrebare mă străfulgeră în moalele capului:

Vrei să stai departe de mine, Hades?

Îl întreb în gând, fără a aștepta un răspuns. Pentru cât timp? Căci nu vreau să mă gândesc că ai putea petrece o eternitate protejându-te de trecut. Cum te poți proteja de un lucru care s-a întâmplat cu atât de mult timp în urmă? De ce vrei să mă dai uitării, Hades? De ce ai vrea să uiți singura persoană care îți oferea zâmbete în loc de lacrimi, căldură în loc de răutate? De ce ai vrea să renunți la acea fetiță care fusese gata să îți ofere întreaga ei viață? Da, Hades! Ți-aș fi oferit viața mea. Fără ca măcar să clilesc! Ți-aș fi oferit o zi, încă una, și încă una, până la sfârșitul lor.

Aș vrea să am curajul să îți spun toate aceste lucruri fără a mă sfii. Fără a-mi fi teamă de reacția ta!

Nu aş fi plecat. Nu atunci şi niciodată. Dar, spune-mi tu, ce aş fi putut face? Eram doar un copil. Unul a cărui inimă a rămas alături de tine. Ți-am oferit un lucru care să îți amintească de mine în zilele ploioase și să îți readucă zâmbetul pe chip, atunci când, în naivitatea ta, aveai să te simți singur.

Tu nu mi-ai oferit nimic în schimb. Nici măcar o amintire!

Nu ai idee de câte ori ți-am căutat mirosul! Pe vremea aceea, habar nu aveai ce înseamnă after-shave-ul sau parfumul. Aveai mireasma ta proprie. Atât de plăcută, încât aş fi vrut să îmi rămână impregnată în nări pentru totdeauna. Nu îmi pot explica asta! Aceste cuvinte care mi se scurg în minte fără a-mi oferi răgazul necesar pentru a le înțelege. Aceste sentimente care mă învăluie până în vârful degetelor de la picioare. Sunt inexplicabile și, dacă nu le-aș simți pe propria piele, aş spune că toate acestea sunt fabule. Fantezie pură.

Visez sau este un alt coșmar din care mă voi trezi părăsită? Știi, am învățat un lucru important de-a lungul anilor, iar acesta e singurul pe care nu mi-aș dori să îl uit: oamenii mereu pleacă! Oamenii nu sunt făcuți să rămână, ci să părăsească. Sunt persoane a căror lipsă îți lasă o durere în suflet și pete de noroi pe inimă. Și sunt acele persoane a căror absență ești incapabil să o simți. Am pierdut persoane! Am pierdut atât de multe persoane, încât le-am pierdut șirul. Pe multe le-am dat uitării, iar pe altele... Ei bine, sunt amintiri care ne vor lega pentru întreaga viață.

Ai trecut vreodată prin această durere cruntă? Nimic nu doare mai tare decât să îți pierzi esența vieții. Acea persoană care reușea să te motiveze. Să îți aducă zâmbetul pe buze, chiar și atunci când privirea îți era inundată de lacrimi. Nu îți merită durerea! Nici ea și nici altcineva! O persoană care te iubește nu pleacă, pur și simplu, când are de ales. O persoană care te iubește ar renunța la binele său, doar pentru râsul tău colorat. Sunt sigură că, dacă mi-ai putea citi gândurile pe tot parcursul lor, un singur nume ți s-ar fi învățat în minte. Aș vrea să știi, Hades...

E numele meu? Eu sunt acea persoană care pentru tine nu mai merită nici măcar un gram de afecțiune? Eu sunt cea care ți-a lăsat urme de noroi în suflet și pete de cenușă în inimă? Aș vrea să cred că nu! Mi-aș dori să am puterea de a nega. Dar, ai dreptate! Ai dreptate atunci când vrei să fugi cât mai departe de o persoană distructivă. Câte urme de tuș ți-ar mai împânzi pielea, dacă eu te-aș răni din nou? Câte încruntări îmi vei mai arunca? Cât de mult vei putea păstra tăcerea, Hades?

Pentru totdeauna e atât de mult timp!

Are rost să îl irosim, fugind unul de altul? Are rost să ne ascundem în spatele zidului de beton al inimilor noastre? Am crezut că în jurul inimii mele un zid imens tronează. Incapabil de pătruns. Însă, cumva, prin absurd, doar dintr-o săritură, ai reușit să parcurgi drumul de dincolo de el. Ai spart lacătul ușii și, înainte să realizez, deja te aflai acolo. Așteptând să mă distrugi. Așteptând să te distrug!

Fă un singur pas înspre mine și îți promit că eu îi voi face pe următorii o mie! Dă-mi un singur impuls de a mă arunca în brațele tale în acest moment! Nu voi îngenunchea în fața ta, însă îți voi întinde palmele mele, ținând deasupra lor tot ce a mai rămas din mine. M-aș încredința ție fără părere de rău, întrucât nimeni nu mi-ar putea oferi siguranța pe care tu ai reușit să mi-o inspiri încă de la o vârstă mult prea fragedă. Nimeni nu mi-ar putea săruta creștetul capului așa cum tu o făceai cândva.

Nimeni nu ar putea să îmi sufle aer rece peste rana inimii, până când sângele s-ar închega, așa cum îmi vindecai tu rănilor din genunchi. Și, totuși, nimeni nu îmi va da toate aceste lucruri înapoi.

Nu ne putem întoarce în trecut, oricât de mult am vrea! Viața continuă, dar asta nu înseamnă că ar fi trebuit să te uit. Că ar fi trebuit să mă uiți! Din contră, mă bucur că am reușit să păstrez reminiscentele amintirii tale vii în suflet, deoarece, în acest moment de cumpănă, ele mă motivează să îți privesc pupilele dilatate, fără a mă simți intimidată de privirea ta profundă și rece ca și gheața.

Mă trec fiori doar privindu-te. Mă trec fiori la simplul gând al atingerii tale.

— Hades... Șoptesc din nou, fără a fi capabilă să îmi controlez cuvintele și tonul gătit care îmi lasă o văpaie de foc în urma sa.

Ochii lui mă privesc rugători, își dorește să încetez. Să fac cale îtoarsă și să dispar, exact așa cum am apărut. Își dorește să îmi vadă inima sfărâmată, în schimbul zâmbetului clădit pe nefericirea sa. Iar eu nu am dorința de a renunța. Așa că, mai fac un pas. Până când sânii mei se pliază pe pieptul său fierbinte. Se mișca rapid și puternic.

Îi simt mușchii zvâcnind sub materialul subțire al tricoului, dar, ca prin absurd, reușesc să îi susțin privirea. Îl privesc încruntată, chiar dacă poate că îmi doresc să îi arunc cel mai lunguros zâmbet.

Îmi simt inima galopând în piept în încercarea de a se contopi cu al său. Însă, mâinile lui arzânde îmi prind cu putere încheieturile, determinându-mă să mă îndepărtez înainte de a mă bucura de sentimentul apropierii.

— Nu, Maria! îmi țipă în față, pe un ton nervos. Tu nu mai ești fata de altădată, nici măcar nu mai pot vedea sclipirea din ochii tăi. Droguri, băutură? Îți place viața pe care o trăiești? De la tine aveam cele mai multe așteptări. Când ai venit aici... credeam că voi găsi aceeași Mya blândă, cu o inimă de copil. O fată inocentă. Însă tu nu ești ea! Ești opusul ei! Dacă la ea iubeam, cândva, totul, în acest moment, nici măcar puterea de a te urî nu o am!

Îmi vorbește pentru prima dată. Îmi vorbește atât de dur, încât îmi simt picioarele dezechilibrându-se și inima făcându-se infimă în torace. Coastele mă dor. Nasul mă înțepă și pupilele îmi arde irisurile. Îl privesc absentă, încercând să deslușesc sensul cuvintelor sale, întrucât vorbește într-atât de repede, încât îmi pierd suflarea, cumpătul și vitalitatea.

— Suntem la fel! șoptesc la rândul meu, agățându-mi degetele de materialul alb al tricoului său, ca de speranța unei noi vieți.

Încalc una dintre promisiuni. Atunci când lacrimile mi se desprind fără permisiune, de gene, tocmai îngenunchez sub privirea sa glacială. Nu le șterg. Pentru prima dată, le permit să se prelingă până sub bărbie. În drumul lor zdruncinat, îmi ating buzele uscate, lăsând în urmă o senzație usturătoare. Acel foc care îmi traversează pielea fină, crăpată de vânt, nu se poate compara cu văpaia din interiorul toracelui meu.

— Am fost la fel, Maria! Și m-am întors sperând să te regăsesc, să mă regăsesc pe mine. Știi ce am găsit în schimb? O persoană fără scrupule, care își petrece timpul cu niște denaturați. Poate că ne învățăm în același grup de prieteni, dar nu uita... Eu mă pot desprinde oricând de ei, dar tu? Vei putea, Maria?

— Asta înseamnă eu pentru tine, Hades? Asta a mai rămas din ce am fost cândva?

— Nu însemni nimic pentru mine, stai naibii departe de viața mea!

— Fericirea mea nu înseamnă nimic pentru tine?! mă trezesc urlând în urma lui, determinându-l să se întoarcă fulgerător înspre mine.

— E mai bine să fii fericită în ignoranța ta, fericită în falsitatea ta, într-o lume inexistentă, pe care subconștientul tău o creează, decât să guști fericirea în adevăratul sens al cuvântului?

Întrebarea lui este un mod de a mă testa. Vrea să vadă dacă încă sunt acel copil încăpățânat, care avea tendința să aibă întotdeauna ultimul cuvânt. Tăcere. Asta îi ofer. O tăcere asurzitoare, care îi permite inimii mele să răsune cu ecou. Văzând că nu răspund, pufnește în reproș și, pe un ton inexpresiv, șoptește:

— Dintr-o divinitate, ai ajuns să fii supusa diavolului!

— Măcar încă mă recunoști, îi răspund pe un ton gătit.

— Nu, îmi răspunde. Nu te mai recunosc!

Îmi șterg lacrimile, cuprinzându-i palma într-a mea. O poziționez deasupra toracelui, apăsând-o cu putere. Simpla sa atingere îmi face sufletul să urce pe culmi înalte, nemaîntâlnite. Simpla sa atingere ameliorează întreaga durere din inima mea.

— Aici, încă sunt aceeași persoană dintotdeauna.

Își privește palma care se odihnește peste pieptul meu. Își scutură capul, în timp ce se retrage.

— Nu. Nu cred că mai ești.

Și fără alt cuvânt, dispare din încăpere, luându-mi și inima odată cu el.

Capitolul VI

În ciuda tuturor celor întâmplate și a promisiunilor făcute, am ales să mă alătur din nou prietenilor mei. Vreau să stau departe de ei ca să mă regăsesc pe mine, cea adevărată, fără influențe exterioare, însă, adevărul este că, în acest moment, mi-ar fi extrem de greu să fac asta. Să mă îndepărtez nu este deloc o opțiune pentru mine. Mi-ar zdruncina întreg universul interior și m-ar da cu totul peste cap, căci simt că nu pot răzbi singură prin viața de zi cu zi. Doare mult prea tare să încerc să mă analizez, să îmi accept căderile și suferințele, așa că revin mereu și mereu la grupul meu, la oamenii atât de apropiați sufletului meu, la plăcerea de a uita de toate, cufundându-mă în vicii fel de fel, astfel încât realitate de zi cu zi să fie mai ușor de suportat. Este mai ușor să te înconjori de oameni decât să te lași pradă singurătății, cu toate că, uneori, am tendința să mă pierd printre gândurile mele. Ca și acum, când nu sunt conștientă de nimic din jurul meu până când vocea lui Chad mă trezește din visare:

— Maria, mai ești printre noi? Da? Pentru că tocmai îți spuneam că am de gând să îți ofer un vibrator roz de Crăciun și se pare că nu ai nimic de obiectat, mă informează el și ridic din umeri indiferentă. Trupul încă îmi este încărcat de convulsii nervoase. Lacrimile se încăpățânează să îmi inunde ochii fără voie, însă nu am de gând să le permit să se prelingă pe chipul meu. Îmi simt pleoapele grele și abia-mi mențin irisurile la vedere. Buzele încă-mi ard din cauza lacrimilor vărsate cu câteva ore în urmă și degetele îmi sunt strânse în pumn. Stăm retrași ca de fiecare dată la barul din colțul străzii. Un bar în care muzica rock este singura care răsună. Un bărbat bine făcut, cu barbă deasă, fumează lejer un joint după teighea, aranjându-și adeseori firele rebele ale părului lung în cocul din vârful capului. Chad și Chase pariază timpul pe care Hades și Dolores îl vor petrece printre noi. Chase se încăpățânează să creadă că ne vor fi alături până la sfârșitul anului școlar, pe când Chad bagă mâna în foc că nu vor ajunge la jumătate. Sheryl tastează pe telefon fără a se uita la mine sau a-mi adresa vreun cuvânt. Îi citesc vinovăția în privire ori de câte ori ochii ni se intersectează, dar nu am puterea să o iert. M-a manipulat. A profitat de o cădere a mea în favoarea ei și, dacă asta înseamnă prietenie, prefer să mă lipsesc de acest sentiment.

Yarris fumează liniștit o țigară, aruncându-mi zâmbete șirete, iar eu bănuiesc căruia fapt se datorează rânjelul lui încărcat de satisfacție. Îmi șoptește numele, îmi strânge coapsele între degete și mă sărută pe gât, fără a scoate nici chiar cea mai mică reacție din partea mea. Pielea nu mi se înfioară, dorința nu crește în interiorul meu și nici stomacul nu mi se strânge ghem în urma atingerii sale.

— Ce s-a întâmplat? îmi șoptește Chad, răsfirându-mi șuvițele rebele ale părului cu ajutorul respirației sale fierbinți.

Îmi doresc să îi răspund, chiar dacă, probabil, o să îi ofer o minciună în locul adevărului. Atunci când gura mea se întredeschide, cuvintele lui Yarris îmi taie respirația și orice urmă de luciditate. Îl privesc printre genele lungi și dese, cu sprâncenele aproape unite pe frunte și dorința de a-i adresa câteva injurii, când, pe un ton inexpressiv, rostește:

— Dolores și prietenul ei ni se vor alătura în curând.

Prietenul ei. Atât de lipsit de importanță este pentru ceilalți încât nici măcar nu s-au străduit să îi rețină numele. Și, dacă au făcut-o, e un chin prea mare să îl rostească. Așa că, adunându-mi întreg curajul din trup, flutur din gene și, lăsând un suspin să mi se desprindă de buze, șoptesc:

— Numele lui este Hades!

— Poftim? întrebă Yarris, iar Chad se încruntă în dreapta mea.

— Îl cheamă Hades, ce e așa de greu de reținut? Are un nume, la naiba, nu e doar umbra lui Dolores! Sau, ce, el nu prezintă la fel de mult interes ca iubițica lui și atunci nu merită să capete o identitate? Dacă tu ți-o dorești cu ardoare pe Dolores, căci ochii îți fug după ea de fiecare dată când intră în cameră, restul nu mai există în fața ta? De când au sosit, continui să te porți diferit cu ei, să îi acorzi nou venitei toată atenția ta, ba chiar îi arunci ocheade cât cuprinde și îi zâmbești languros, dar lui Hades îi întorci spatele. Este și el parte din grup. M-am saturat de atitudinea ta de rahat, Yarris! De obrăznicia și nepăsarea ta! Suntem un tot unitar, nu-i așa? Avem și noi dreptul să luăm decizii în ceea ce privește componența lui. Sau mă înșel cumva?

— Normal că...

— Las-o baltă! Nu îmi servi aceeași minciună iar și iar. Pentru tine suntem doar umplutura, iar tu ești blatul tortului. Știi care e faza? Fără noi ai fi lipsit de gust. Până la urmă, din acest motiv ai plecat din Everett, nu-i așa? Ai rămas singur. Toți te-au abandonat!

Maxilarele prietenilor mei ating podeaua, iar în acel moment îmi duc ambele mâini la gură, în încercarea de a-mi lua cuvintele înapoi. Mi-am descărcat frustrarea, ura și gelozia pe cel care îmi poate alunga gândurile, care a renunțat la tot pentru mine. M-a protejat și luat în brațe. M-a sărutat și și-a sprijinit fruntea de a mea atunci când plămâni mi s-au oprit din funcție.

— Yarris, îmi pare atât de rău... reușesc să șoptesc, smucindu-i trupul într-o îmbrățișare.

Cu toate că, în sinea mea, am impresia că mă va refuza, își încolăcește brațele în jurul trupului meu și îmi sărută fruntea într-un mod liniștitor. Respirația sa accelerată mi se lovește de creștet, este nervos, poate mai nervos decât a fost vreodată, dar, cu toate acestea, continuă să mă protejeze în brațele sale puternice. Îi sărut bărbia și îmi sprijin capul greu de umărul său, murmurând alte scuze.

Sinceră să fiu, nu îmi pare rău deloc. Cum aș putea regreta un adevăr rostit într-o clipă de mânie?

Cum aș putea retrage cuvintele rostite, chiar dacă ele îmi bântuie mintea în fiecare secundă? Cum aș putea să plec de lângă el, când... el este aproape tot ceea ce am? Singurul care mă înțelege! Singurul care mă cunoaște așa cum sunt și singurul care îmi permite să mă transform în preajma lui. Două voci cunoscute se aud apropiindu-se și nu este nevoie să privesc într-acolo, pentru a recunoaște acel glas masculin. Atât de puternic și totuși atât de calm! Răgușeala specifică pe care tonul vocii sale o are în permanență reușește să îmi transforme cuvintele într-o șoaptă puternică, una care îți poate zbârli pielea și scufunda inima în cele mai adânci tenebre.

Nu mă mișc nici măcar un centimetru, stau în continuare cu chipul ascuns în scobitura gâtului prietenului meu, protejându-mă astfel de privirea lui, de mâncărimea palmelor ce încep să mă furnice, privindu-i împreună. Să văd cum îi zâmbeste în colțul gurii și totuși își păstrează acea expresie nepăsătoare pe chip. Hades însuși este păcatul suprem. Păcatul meu. Deoarece, atunci când îl privesc, păcătuiesc. Cu gândul, cu trupul, cu sufletul și cu inima.

Păcatele nu îmi sunt străine, cu toate că mama a încercat să mă țină departe de ele. M-a instruit și învățat să am frică de Dumnezeu. Să mă feresc de păcat și să caut binele în oameni. Mereu încercam să văd lumina în întuneric. Curatul în mizerie. Iubirea în ură. Curajul în frică. Puritatea într-un suflet pătat. Zâmbetul în tristețe. Cuvintele frumoase din spatele celor spuse la nervi.

Acum însă sunt chiar eu unul dintre păcătoși. Unul dintre supușii diavolului, așa cum Hades a spus. Probabil că are dreptate, întrucât nici măcar el nu mai poate găsi lumina în sufletul meu și nici frumusețea în spatele urâtului. Sunt o carcasă goală, care, cu timpul, și-a pierdut orice urmă de farmec și sclipire.

Nu cred în forțele divine, nu mai am puterea să cred. Atâtea lucruri rele li se întâmplă oamenilor buni și, cu ce scop? Să îi aducă la pierzanie? Să se răzvrătească împotriva a tot ce cred? Să alunge credința și să se scufunde în necredință? Dacă această forță divină există acolo, undeva, de ce trebuie să înfruntăm furtuna? De ce nu ne putem bucura de soare? De ce nu putem să inspirăm fericirea în plămâni intoxicați de tristețe?

Îmi doresc să mai am încrederea de altădată. Să cred că soarele se află în spatele oricărui nor și ca el va răsări din nou, la fel de puternic, după orice furtună, urmat de un curcubeu al speranțelor. Aveam credința că viața întreagă este asemeni unei dimineți de vară: caldă, încărcată de culoare, frumusețe și prospețime, de dorința de a găsi frumosul chiar și în urât. Obişnuiam să aștept toate acestea de la trecerea mea prin lume, urmăream să deschid larg fereastra sufletului pentru mai bine, pentru acel nou răsărit, pentru lumina ițită cu putere de după întunericul cel mai adânc. Însă, odată cu moartea mamei, toate acestea mi-au fost răpite. Nu mai pot spera și nu mai pot considera că universul din jur este plin de strălucire și de frumusețe. Trăiesc la nesfârșit un coșmar din care aș vrea să mă pot trezi.

— Băi, de ce tatuajele atrag atât de multe gagici? îl întreabă Chase pe Hades, al cărui chip nu am curajul să îl privesc.

El nu răspunde, dar, chiar și așa, îmi pot imagina modul în care își dă ochii peste cap și aud tare și clar reproșul din pufnitura lui. Nu îi place să i se adreseze întrebări, să vorbească cu necunoscuții și, totuși, încearcă să se integreze într-un grup de oameni străini.

— Nu le-am făcut ca să atrag gagici, rostește el și simt cum inima îmi este mistuită de flăcări puternice. Fiecare înseamnă ceva. O parte din trecut, o parte din prezent. Toate mă reprezintă.

Stau lipită de pieptul lui Yarris, însă gândul îmi zboară la sensul cuvintelor lui Hades. Mă bucură să știu că încă îl cunosc, că bănuielele mele legate de tatuajele sale se adevăresc. Eram sigură că fiecare tatuaj în parte are o poveste proprie. Că rănilor din suflet s-au transferat în desenele colorate de pe

trupul său. Îmi fac curaj să mă uit în direcția lui și sângele îmi îngheață în vene când îi observ privirea insistentă căutându-mă. Se uită direct în ochii mei și rostește pe un ton ferm:

— Oamenii se schimbă, începe el din nou și îmi țin respirația. Schimbarea e inevitabilă la o specie atât de josnică. Pur și simplu, cred că, menținându-mi amintirile vii de-a lungul corpului, reușesc să îi păstrez exact cum erau. În trecut.

— De ce ai vrea asta? pufnește Chad într-un hohot de râs. Crezi că desenându-ți întregul corp reușești să îi păstrezi intacti? E o prostie! Nimic nu îți aduce persoanele din trecut înapoi. Nici tușul imprimat pe piele, nici amintirile care te leagă de ele. Știi ce se întâmplă când o persoană se schimbă? Ai pierdut-o! Definitiv! Fără cale de mijloc, fără o portiță de scăpare. Pur și simplu, „puff”, a dispărut.

— Ne maturizăm, mă trezesc vorbind și privirile tuturor se întorc înspre mine, însă eu privesc doar acei doi ochi albaștri, hipnotizanți. Nu putem rămâne aceeași copii din trecut, oricât ne-am dori acest lucru. Viața ne schimbă! Persoanele dragi pe care, chiar dacă nu ne dorim, suntem nevoiți să le lăsăm în urmă, ne rănesc, conștientizând sau nu acest lucru. Iar atunci când ne întoarcem, găsim opusul a tot ce erau cândva. Nu ne mai privesc cu blândețe. Nu ne mai zâmbesc și nici nu ne mai strâng la pieptul lor atunci când lacrimile ne dansează în privire. Ba chiar ne cer să stăm departe de viața lor. Viața din care am făcut, cândva, parte. Da, schimbarea e inevitabilă, dar vreau să cred că în noi mereu va rămâne puțin din trecut. Și în sufletul nostru – îmi duc mâna la inimă, mușcându-mi buza pentru a reține lacrimile care îmi blurează privirea plină de regret, în sufletul nostru, amintirile nu vor muri, nici măcar pentru o secundă. Oricât ne-am chinui să le dăm foc. Vreți un exemplu? Cu câteva minute în urmă făceam glume pe tema unui vibrator roz, iar acum, pur și simplu, vorbim despre necunoscut. Schimbăm! Ne schimbăm înfățișarea, ne schimbăm visele, ne schimbăm modul de trăi, schimbăm subiectele. Suntem făcuți pentru a schimba, întrucât monotonia ar fi plictisitoare.

— Poate că monotonia este plictisitoare, mi se adresează Hades, continuând să îmi susțină privirea, dar, uneori, dacă lucrurile nu rămân la fel ca în trecut, nu are rost să se întoarcă în prezent. Într-atât de simplu este!

— Când a fost viața simplă, Hades? Când ai putut trece peste o etapă a vieții tale cu simplitate? Nu înțelegi un lucru, dificultatea va fi întotdeauna mai puternică decât simplitatea. Până la urmă, răul învinge binele, nu-i așa?

Nu mai purtăm o discuție cu toți ceilalți, ci discutăm unul cu altul codat. Despre trecut, despre viață, despre noi. Și, Doamne, ce nu aș da în acest moment ca toți să se spulbere și să îmi aștern sufletul meu în fața ochilor, înainte să îmi pierd curajul! Dar toți rămân la locul lor, privindu-ne nedumeriți și oarecum amuzați. Pentru ei, acest subiect este hilar. Poate că și pentru mine ar fi fost la fel, dacă în fața mea nu ar sta însăși trecutul.

Cum te poți elibera de trecut când el te urmărește cu cei mai frumoși ochi albaștri văzuți vreodată?

Cum mă pot elibera de tine, Hades, când ești pretutindeni? Îți dorești să mă alungi, să stau departe de tine, de prezentul și viitorul tău, dar, cu toate acestea, continui să îmi apari în cale. Să îmi vorbești ca și cum nu m-ai trata cu indiferență. Iar apoi, când întrebarea decisivă este pusă, să îți întorci privirea și să eviți răspunsul. Este ușor să fugi! Uneori, aș vrea să pot fugi de tine. De noi. De tot ce însemnai cândva. Și, totuși, viața mă ține pe loc.

Ce simți acum, când mâna ei este strânsă în căușul palmei tale? O iubești? Te iubește? Îi zâmbesci plin de dragoste atunci când sunteți doar voi doi? Îi oferi acel zâmbet pur, pe care mi-l ofereai mie cândva? O alinți, așa cum mă alintai pe mine? Poate că nu mai sunt „Mya”, până la urmă, niciodată nu am fost. Până la urmă, totul este o minciună. O iluzie care se spulberă înainte să îți dai seama.

— Cândva, cunoșteam o persoană atât de puternică, încât a reușit să mă convingă că binele învinge răul, îmi răspunde după scurt timp, evitându-mi privirea. Cândva, cunoșteam o persoană pentru care răutatea era un mit, chiar dacă nu avusese niciodată parte de iubire. Nu sunt un romantic. Nu știu să iubesc, nu am știut niciodată și vreau să mă țin la distanță de acest sentiment. Cred, doar că... Uneori, aș vrea ca acea persoană să se întoarcă și să mă învețe să cred.

— Să crezi în ce? îl întreabă Chad, neputând să se stăpânească și spărgând liniștea apăsătoare lăsată în urma cuvintelor lui Hades.

— Să cred în ea!

Cum poți crede într-un lucru pe care nu îl vezi cu propriii tăi ochi? Cum poți crede, când ai puterea de a cădea în necredință? De ce să lupți să ieși la suprafață, știind că nu faci decât să te scufunzi mai adânc în nisipul mișcător?

Iubirea. Ce înseamnă iubirea pentru tine? Ți-ai pus vreodată această întrebare? Poți răspunde în atât de multe feluri, dar cum știi care e cel corect? Cum știi că ai nimerit răspunsul?

Eu cred... Eu cred că iubirea este suferință, iar suferința este tristețe. Dacă nu am iubi, nu am suferi. Dacă nu am suferi, nu am fi triști. Iar dacă nu am fi triști, nu am putea fi fericiți. Fără tristețe, nu am realiza cât de norocoși suntem fiind fericiți. Nu realizăm acea pată de culoare care se extinde pe întreg teritoriul negru al vieții noastre.

Eu nu vreau culori! Nu când mă pot ascunde în spatele draperiilor trase. Nu când mă pot scufunda în întuneric. În gânduri. În trecut. Și, poate că, în sentimente. Nu vreau culori, când în spatele pleoapele închise încă revăd acel copil de care Hades vorbește! Am știut încă de la început că se referă la mine. La ceea ce am însemnat odată pentru el. Habar nu are cât de mult a hrănit acea gaură neagră din sufletul meu aruncând aceste vorbe! Ca și cum acea persoană ar fi dispărut definitiv, ca și cum acea persoană zace între scânduri, sub pământul rece și umed.

Nu mai am curajul necesar să-i arunc o replică usturătoare, ci mă retrag de la pieptul lui Yarris și îi fac semn chelnerului, cerându-i o sticlă de vodcă și câteva felii de lămâie proaspătă. Golesc pahar după pahar, stingând flăcările mistuitoare cu răcoarea oferită de fructul acru. Îmi aud prietenii cu ecou, undeva, în depărtare, chiar dacă se află în dreptul meu.

Încă nu sunt suficient de inconștientă, căci sentimentele nu dispar și nici nu lasă loc fericirii provizorii. Hades nu bea. Nici măcar nu se atinge de paharul lui, încă plin de câteva minute bune, ci ne privește cu scepticism, parcă încercând să ne judece faptele. Pare atât de nepotrivit între noi și, totuși, mai potrivit decât oricine.

„E mai bine să fii fericită în ignoranța ta? Fericită în falsitatea ta? Într-o lume inexistentă, pe care subconștientul tău o creează, decât să guști fericirea în adevăratul sens al cuvântului?”

— Da! murmur înainte să îmi dau seama, răspunzând întrebării care mi se plimbă nestingherită prin minte. Prefer fericirea provizorie în locul nefericirii absolute!

Tace. Iar tăcerea lui îmi zgândăre rănille cele mai profunde, pe care chiar le credeam deja vindecate. Ies la suprafață odată cu absența cuvintelor lui. Cu lipsa oricărei priviri din partea sa. Îmi doresc să simt din nou apropierea dintre noi, să pară din nou că îi pasă. De mine. De trecutul nostru comun. De tot ceea ce am trăit cândva împreună. Ba chiar aș vrea să mă certe și să îmi spună cât de mult greșesc cu tot acest comportament atât de nefiresc pentru Maria, cea din trecut. Însă, nici vorbă de așa ceva. Nu mai vorbește cu mine. Nu mai aduce în discuție amintirile noastre comune. Și nu îl pot determina să se deschidă din nou, cu toate că, printre mormăieli neinteligibile, încruntături și râsete false, am încercat din răputeri să abordez din nou subiectul.

Mă pierd printre gânduri și toate încercările ratate mi se întipăresc profund pe piele și în suflet. Sunt pe cale să cedez, când, deodată, simt două mâini în jurul meu, care se strâng puternic peste talia mea. Mă întorc pregătită să ripostez sau să alung persoana care vrea să mă ducă departe de cel care îmi bântuie deja mintea. Însă, când observ că, cel care se luptă cu mine, pentru a mă scoate afară din bar și a mă duce departe de obiectul obsesiei mele, este nimeni altul decât Chad, înțeleg că bătălia e din start pierdută. Nu am nici măcar o șansă să mă opun dorinței roșcovanului, căci pasiunea lui pentru mine îl face să fie extrem de determinat în momentu-n care vrea să mă ferească de pericol. Chiar și când acesta vine din partea mea.

Oricum, nu am tăria să ripostez în vreun fel. Odată ajunși afară, palmele lui se poziționează gingaș pe obrazii mei, iar ochii săi de jad privesc direct în ai mei, plonjând adânc în interiorul meu. Aerul rece al nopții mă trezește puțin din starea de melancolie și beatitudine în care am picat, la fel și glasul lui Chad:

— Poate că sunt un idiot în cea mai mare parte a timpului, recunoaște, iar eu îl aprob tăcută. Poate că nu dau dovadă de maturitate, dar nu sunt orb, Maria! Am văzut modul în care îl privești. Modul în care te privește cu regret. Ca și cum ar fi pierdut un lucru important, iar tu beneficiezi de el în acest moment. Îți amintești ce ți-am zis la prima petrecere?

— Nu, recunosc. Nu îmi mai amintesc mare parte a nopții.

— Ți-am spus că ai ceva al tău, ceva care atrage oamenii precum un magnet, și te-am rugat să nu îl pierzi. Mi-aș dori să nu îl pierzi, Maria! Dar am impresia că el reușește să te eclipseze, când este în preajma ta. Să ascundă acea parte vioaie și să te scufunde în amintiri. Nu te voi întreba despre ce e vorba, dacă, bineînțeles, nu îți dorești să îmi povestești de bună voie. Poate că nici nu vreau să știu cum el a reușit să îți intre pe sub piele atât de repede, când eu mă chinui să... Ideea este... nu îl lăsa să te stingă, Maria! Nu îl lăsa să te scufunde în tristețe, precum s-a scufundat Titanicul lovit de ghețar. Ultima sa afirmație îmi stârnește un hohot de râs, iar Chad își așază mâinile pe șoldurile mele, în încercarea de a-mi susține greutatea.

— Nu știam că ești un fan al filmelor romantice.

— Trebuie să învăț cum să te cuceresc, nu-i așa?

Râd la pieptul lui, iar râsul său îmi învoldurează firele subțiri ale părului. Este ciudat cum, în brațele sale, mă simt pe deplin în siguranță. De parcă aș aparține acestui loc. În aceste brațe atât de străine și, totuși, atât de protectoare. Privindu-i ochii verzi, nu regăsesc acea foame intangibilă pe care ochii de tăciune ai lui Yarris o reflectă, ci duioșie. O duioșie inexplicabilă, care îmi face tălpile să ardă în flăcări. Ajung să cred că locul meu ar putea să fie lângă Chad. Că aș putea să rămân la nesfârșit în brațele sale. Mă pot vedea alături de el, căci, dincolo de masca aceasta de băiat mereu vesel, pus pe șotii și cu zâmbetul pe buze, se află un bărbat sensibil și capabil să ofere trăiri magice. Poate că e adeseori judecat greșit și neînțeles și poate nici chiar eu nu îl cunosc în totalitate, cu toate că s-a deschis adeseori în fața mea.

— Spune-mi o glumă, Chad! Vreau să râd! Îi cer când se așază, cu mine în brațe, pe bordura de ciment din fața micuțului club în stil rustic.

— Mi se pare ciudat că, atunci când tu îmi ceri asta, mintea îmi este lipsită de orice urmă de amuzament, râde el, sărutându-mi creștetul capului. Totuși, îți voi spune o poveste, bine? La final, poți judeca tu dacă este amuzantă sau nu.

— În regulă!

— Aveam paisprezece ani când, în sfârșit, începusem să arăt mai bine și fetele își doreau să mi-o tragă. După mult timp, aveam întâlnire cu o fată de care eram profund îndrăgostit. Mi-am îmbrăcat cele mai frumoase haine, mi-am făcut părul cu gel timp de patruzeci și cinci de minute în oglindă și am plecat înspre ea. Toate bune și frumoase. Stăteam în pat, încercând să ne uităm la un film. Dar numai filmul nu îl vedeam eu, când ea își etala decolteul imens în fața ochilor mei, iar eu habar nu aveam cum să îmi ascund erecția. O sărutam pe gât, pe sâni, pe picioare și, ghici ce mi-a spus? Era mai mare cu patru ani decât mine și, experimentată fiind, mi-a cerut să o sărut în acea zonă ferită de ochii lumii.

Pufnesc în râs fără să îmi dau seama, iar Chad trage aer adânc în piept, înainte de a-și continua povestea.

— Cum stăteam eu acolo, între genunchii fetei, privindu-i sexul deschis și încercând cu orice preț să nu salivez, sau să nu fac pe mine – pentru că, la naiba, stomacul mi se strânsese și aveam o nevoie disperată la baie – am încercat să îmi fac treaba. Îmi mișcam limba rotativ, stârnind gemete din partea ei și fiecare geamăt al său îmi făcea stomacul să se strângă tot mai mult. Ideea e că, în acea seară, am sfârșit stând pe toaletă câteva ore cu o erecție de zile mari și nesatisfăcut, sfârșește el râzând și îl acompaniez. Nici măcar acum nu știu ce naiba m-a apucat și cum am țâșnit de pe ea, pentru a alerga spre baie. Cred că Emelin nu m-a uitat nici măcar în ziua de azi. Niciun bărbat normal la cap nu renunță la sex pentru a-și face nevoile!

— Măcar ai reușit să i te întipărești în memorie, conchid, iar el aprobă, încă râzând.

— Partea bună e că mi-a oferit încă o șansă și am reușit să îmi pierd virginitatea, îmi declară mândru. Eram prea frumos ca să mă refuze, chiar și așa, cu diaree.

Râd din nou, strângându-mi mai tare brațele în jurul său. Deși Chad susține că eu dețin ceva special, singurul care beneficiază de așa ceva este el. Reușește să îmi ofere bucăți mici de fericire. Să îmi readucă zâmbetul cu o glumă spusă pe un ton serios. Are ceva aparte, care, chiar și în clipe de deznădejde, reușește să te ridice de la sol și să îți curbeze buzele într-un surâs plin. Dintre toți ceilalți, el este singurul pe care îl consider cu adevărat prieten în acest moment. M-a scos afară din bârlog, mi-a luat băutura de la gură și m-a ajutat să evaderez dintre gânduri. Încă o face. Căci, alături de el, nu mai simt frigul din suflet.

— Cu experiența de atunci mi-am dezvoltat un ritual, acela de a merge mereu la baie înainte de o partidă de sex, chiar dacă nu mai e cazul.

— Ți-e teamă că te vei emoționa și vei face pe tine?

— La modul în care arăți, tu ești singura care ar putea face pe ea în acest moment, îmi mărturisește mândru și mă strâmb involuntar.

— Oricum, sunt prea frumoasă și tot mi-ai trage-o, chiar și așa, cu diaree, îi întorc vorba și ridic din sprâncene, învingătoare, când el mă privește cu gingășie.

Mâinile îi sunt strânse în jurul trupului meu, atât de strâns încât coastele mă dor și, totuși, nu îmi doresc să mă eliberez din această tortură plăcută. Are darul de a mă transporta pe un alt tărâm, unul fără gânduri negativiste. Fără trecut, fără viitor și fără prezent. Discutăm banalități, el îmi mai povestește una-alta și, la fiecare poveste, sfârșim râzând amândoi. Mă întreb de trecut și, pentru prima oară, reușesc să îi spun pe un ton calm:

— Trecutul ar trebui să rămână în urmă. Nu văd rostul să îl menținem viu, vorbind despre el.

— Morții cu morții și viii cu viii, rostește el și aprob, amuzată.

După câteva minute de tăcere, îl întreb:

— Ai iubit vreodată, Chad?

— Mai mult decât îți închipui!

— Și ce s-a întâmplat cu ea?

— Mi-a frânt inima.

Contemplan câteva clipe la cuvintele sale.

— Crezi că și eu mă voi alege cu o inimă frântă?

— Doar dacă vei permite asta.

Buzele lui mi se lipesc de frunte, creștetul capului, pleoape, bărbie și obraji, însă niciodată de buze. Și recunosc că, într-un moment de slăbiciune, mi-aș fi dorit să mă sărute, întrucât, pentru prima dată, simt ceva mai mult în îmbrățișarea lui. Simt protecție și mă întreb dacă, sărutându-l, nu cumva voi ajunge să nutresc sentimente pentru el. În acest moment, mai mult ca niciodată, îmi doresc să o fac. Știu că Chad, mai bine decât oricine, mă poate îndepărta de tristețe.

Însă, nu merită să stric o prietenie pe baza unei relații care se va prăbuși înainte să încercăm s-o clădim.

— Poate că ar trebui să mergi acasă, Maria, îmi zice el în timp ce îmi îndepărtează șuvița rebelă din ochi. Sunt sigur că tatăl tău este îngrijorat cu privire la tine și încă sper să ne cunoaștem cândva, iar când o vom face, nu vreau să fiu cunoscut drept rebelul care te ține departe de casă.

— Poate te voi lăsa să îl cunoști cândva. Sunt sigură că te va plăcea tare, îi spun în timp ce mă apropii mai mult de el, înconjurându-i gâtul cu brațele.

Înghite în sec și mă privește într-un fel care spune multe și scoate la iveală sentimentele mele pentru el.

Îmi dau seama că, din exterior, nu părem a fi doar prieteni sau niște persoane cu atât de multe probleme, în ciuda vârstei fragede. Lumea ne percepe ca pe doi adolescenți îndrăgostiți, ieșiți la o plimbare obișnuită, bucurându-se de vremea toamnă. Și poate că numai gândul că, în alte condiții și în alte timpuri, chiar am fi putut forma un cuplu adevărat, extrem de unit, mă face să simt o căldură neobișnuită ce îmi cuprinde întreg trupul. Broboane de sudoare mi se adună pe frunte, iar eu îmi impun să cred că acestea sunt rodul vremii de afară sau alcoolul în exces consumat. Dar, adevărul este că este efectul lui Chad asupra mea. Simt ceva puternic pentru el, dar, din păcate, nu suficient de mult cât să mă facă să îl uit pe Hades.

Apoi, deodată, pe când stau în brațele prietenului meu, gândul îmi zboară la tata. La cuvintele lui Chad. Nu pot să cred că a trecut atât de mult timp de când nu m-am interesat de el, dar nici el nu a dat nici un semn de viață. Pe telefonul pe care îl verific în grabă, ca obsedată, nu am niciun apel, niciun mesaj, nimic. E un pic ciudat și, fără să vreau, gândul mă poartă în trecut, la momentul în care mama a dispărut în același fel, pentru a se întoarce într-un sicriu acasă mai apoi, iar fiori reci mi se pun pe șira spinării. Gura mi se strânge într-o grimasă și știu că poate gândul meu este exagerat, dar nu îmi pot abține un tremur. Sar ca arsă într-o parte și caut panicată din ochi un taxi. Am nevoie să ajung cât mai repede acasă, mai ales că tata nu îmi răspunde la telefon. Chad se uită speriat la mine, nu înțelege ce se întâmplă și care este cauza terorii ce mi-a apărut pe chip, dar nu am chef să îi explic, ci doar îl întreb pe un ton precipitat:

— Tu ai o mașină, nu-i așa?

— Da, îmi răspunde.

Aștept să continue, dar nu o face.

— Și unde e, idiotule?

— În parcare școlii.

Îmi dau ochii peste cap, frustrată.

— Trebuie să ajung acasă. Cam... Acum!

— Ușurel, războinică Xena! Îți chem un taxi!

— O duc eu! aud acea voce în spatele meu și respirația mi se oprește. Adică, am motorul aici și, dacă vrea, o pot duce eu.

Chad îmi aruncă priviri dezaprobatore, rugându-mă din priviri să refuz oferta noului nostru camarad. Inima mea se suprasolicită într-atât de tare, încât nici măcar propriile-mi gânduri nu mai au glas.

Genunchii îmi tremură și dinții încep să îmi clănțăne. Măselele mi se lovesc între ele. Inima mi se lovește de cutia toracică și plămânii mi se împing cu putere în coaste. Trag aerul limitat printre dinți și, înainte să îmi dau seama, aprob ușor. Chad îmi prinde mâna într-a sa, rugându-mă, pentru a mia oară, să îmi schimb decizia. Decizie pe care sufletul o ia înaintea minții.

— Haide, Maria! Revino-ți, uită-te la mine! îmi cere Chad, luându-mi chipul în palme. Ce am vorbit cu câteva minute în urmă?

— E în regulă, Chad! îl asigur, înainte să vorbească mai mult decât este necesar.

Îi sărut obraji prietenului meu și mă întorc spre Hades, aruncându-i aceeași încruntare pe care el mi-o oferă ori de câte ori are ocazia. Nu schițează nici măcar un gest, ci doar îmi indică cu degetul arătător monstrul uriaș. Un nod de mărimea unui măr mi se pune frumos în gât, oprindu-mă chiar și să îmi înghit propria salivă. Privesc în spatele meu, sperând ca Chad să se afle încă acolo și să mă salveze din ghearele morții, însă nu mai este, iar eu tocmai ce m-am condamnat la asta de una singură.

Îl privesc îngrozită pe Hades. Încalecă motorul și își ridică ironic o sprânceană în mijlocul frunții, întinzându-mi casca de un roșu aprins. Amuzamentul îi cuprinde întregul chip și, deși se străduiește cu greu să ascundă acest lucru, o încercare de zâmbet i se zbate în colțul gurii. Vreau să aud cum îi sună râsul. Dacă are puterea de a mă teleporta într-o altă lume. O lume pictată în culori deosebite. Culori rare și, totuși, cele mai frumoase din câte există. Am auzit atât de multe mituri legate de râsul unei persoane dragi. Am citit în atât de multe cărți că dovada clară a iubirii este atunci când persoana iubită râde, iar tu uiți să respiri. Pentru câteva momente, îți pierzi rațiunea și te axezi doar pe acel sunet magnific, care îți scufundă trupul în lapte și miere.

Însă, ca de obicei, zâmbetul mic, abia perceptibil de mai devreme, nu i se transformă în râs. Pare că Hades și-a interzis total acest lucru în preajma mea. De parcă acest fapt l-ar face cumva vulnerabil. L-ar face mult prea uman, iar asta l-ar purta din nou în timpurile de mult uitate, de când eram copii și fericiți, și pare-mi-se că nu își mai dorește asta. Că vrea să uite cu totul de ceea ce am trăit atunci. Așa că, în schimb, se încruntă cu putere, reluându-și vechiul obicei și redevenind noul Hades, cel care preferă să se prefacă în orice moment că nu ne cunoaștem, că sunt doar o cunoștință recent descoperită. Nu mă pot abține și mă încrunt și eu spre el, pentru a fi chit. Dacă așa vrea să ne comportăm unul cu altul, asta va primi. Buzele mi le strâng cu putere, pentru că sunt tentată să îl întreb, din nou, de ce se poartă astfel cu mine, de ce nu putem avea o relație normală, chiar dacă nu de prietenie, măcar una în care să nu ne temem să rostim orice fel de cuvânt unul în preajma celuilalt. Am impresia că ne jucăm de-a șoarecele cu pisica unul cu altul și mă doare. Al naibii de tare!

— Ce s-a întâmplat? mă întreabă la scurt timp. Frumoasei îi este frică de bestia pe două roți?

— Crezi că sunt frumoasă? contraatac, fluturând carismatic din genele încărcate de rimel.

— Taci și urcă, Maria! Sau jur că te las aici!

— Dar...

— Trei.

— Trei? Ce trei?

— Doi, rostește pe un ton ferm și nici nu apuc să fac vreun gest măcar că și pornește motorul.

Realizez că vorbește serios și nu mai stau pe gânduri, săltându-mă în cea mai mare viteză în spatele lui. Mă lipesc mai tare de el și îl strâng la piept cu putere, încolăcindu-mi brațele în jurul spatelui său. Tensiunea plutește în aer între noi, însă Hades se încapățânează să rămână tăcut. Își încleștează mai tare palmele pe coarnele motorului, dar nu se îndepărtează deloc de mine. Îmi aruncă o privire ce se dorește dură în oglinda retrovizoare și îmi întinde din nou casca roșie, însă mă încapățânez să nu o port. Vreau să mă simt liberă, iar acel obiect din mâinile lui nu m-ar ajuta deloc în acest sens. Mă lasă

În voia mea și, cu o privire ce nu prevestește nimic bun, pornește motorul și demarează în trombă. Deodată, aerul rece mă izbește peste chip. Roțile se învârt puternic pe asfalt, parcă zici că zboară. Frica îmi crește în suflet din ce în ce mai tare, fapt pentru care îmi strâng mai tare brațele în jurul trunchiului său. Încet, încet, nu mai simt frigul, căci o căldură bizară mi se infiltrază în vene. Sunt atât de aproape de Hades încât focul din interior arde și mă face să nu mai fiu conștientă de nimic altceva. Palmele îmi transpiră și mă abțin cu greu să nu le șterg de materialul tricoului său deschis la culoare. Pleoapele îmi cad peste irisuri și mă las în voia trăirilor de moment. Prind curaj și îmi reazem capul de spatele său solid. Bătăile inimii sale se întetesc, răsunându-mi cu putere în timpane și pot jura că aceasta este cea mai frumoasă melodie auzită vreodată. Mă hrănesc cu ea și toracele îmi este inundat de o beatitudine neașteptată.

Rațiunea îmi este anihilată, mă las cu totul pradă senzațiilor produse de trupul său lipit de al meu. Nu mă pot concentra la sunetul produs de motor, căci întreaga mea atenție se axează pe felul în care inima lui bate. Simțul meu auditiv se lasă pradă acestui bass, diferit de tot ceea ce am auzit până în prezent. Îi simt fiecare mușchi bine definit al abdomenului și, înainte să îmi dau seama, palmele mele încep să se plimbe peste pielea fină.

Se tensionează în brațele mele, respirația sa fierbinte îmi atinge palmele, transmițându-mi fiori reci în întreg trupul. Îl simt pe Hades vibrând. Fiecare mângâiere a mea îi face respirația să devină greoaie. Îmi urc palmele până la gâtul său, la umeri și mai jos, pe brațele puternice. Fiecare simț al meu este în flăcări! Întregul trup îmi pulsează și se strânge. Întregul trup îi cerșește atingerea. Îmi lipesc nasul de ceafa sa, inspirând adânc parfumul pur, bărbătesc. Miroase a iubire și speranță. A tot ce mi-am dorit vreodată.

Mă pierd printre toate aceste dorințe și trăiri și, în același timp, aș vrea să nu mai mă las pradă lor, să trăiesc momentul prezent la maximum fără a mai aduce în discuție sentimentul de iubire neîmpărtășită cu care mă lupt de când s-a întors Hades. Scutur capul în încercarea de a îmi scoate din minte gândurile mișelești, care mă fac să cred că putem forma un cuplu la un moment dat. Visele nu-și au locul în mintea-mi obosită. Așadar, fac ceva total neașteptat chiar și pentru mine, în încercarea de a mă desprinde din vârtejul de emoții: uit de orice fel de teamă și mă desprind dintr-odată de trupul său, întinzând mâinile în lateral. Deschid ochii pentru prima dată de când am pornit la drum, îndreptându-mi privirea spre mașinile printre care jonglăm cu ușurință. Jocurile de culori și lumini ce se desfășoară în fața mea îmi provoacă o bucurie fără margini și temerile mele se topesc cu repeziciune. Ele sunt înlocuite de adrenalină și de senzația aceasta de eliberare totală, pe care nici chiar alcoolul și substanțele interzise nu mi-o aduc.

Las vântul să îmi umble liber prin păr, involburându-mi-l. Luăm o curbă mai largă și, instantaneu, mâinile mi se sprijină în mod tandru de coapsele băiatului din fața mea. Este zeul meu. Zeul iadului meu personal. Câteva șuvițe mi se lipesc de frunte, căzându-mi peste ochi și, râzând în hohote, le alung în grabă. Îl privesc pe Hades în oglinda retrovizoare. Casca lasă la vedere doar ochii să mirifici, la fel și cutele care se formează de fiecare dată când continui să mă mișc frenetic în spatele lui. Îmi place grija aceasta pe care mi-o poartă. Îmi arată că nu îi sunt chiar atât de indiferentă pe cât lasă să se vadă. Este impulsul acela de care are nevoie inima mea pentru a fi fericită întru totul.

M-am întrebat de atâtea ori de ce continui să lupt pentru tine, Hades. Iar în acest moment, când mâinile mele se strâng în jurul trupului tău, scufundându-se în căldură, când zâmbetul mi se imprimă pe chip și sufletul îmi zboară printre nori, în sfârșit, știu răspunsul. Lângă tine, nu am nevoie de o glumă bună pentru a râde. Lângă tine, nu am nevoie de momente extravagante pentru a simți fericirea. Tu ești fericire! Fericire pură și curată. Lângă tine, pentru câteva minute, mă întorc în timp. Redevin ceea ce tu ai iubit, chiar dacă nu ai puterea de a vedea acest lucru.

Tu nu mă eclipsezi. O ascunzi pe Maria cea falsă, cea din prezent, și o readuci la viață pe acea Maria din trecut. Cea autentică, reală, fără niciun fel de disimulare.

Ăsta este scopul tău în viața mea? Scopul de a-mi permite să gust din adevărata fericire? M-ai întrebat dacă prefer fericirea construită pe baza unei substanțe injectate în vene. M-ai întrebat dacă prefer să fiu fericită în indiferența mea, decât să mușc din fericire. Iar răspunsul este... Nu!

Nu vreau să fiu fericită într-o lume a mea, ci vreau să fiu fericită într-o lume din care faci și tu parte. Vreau să zâmbesc cu adevărat. Să simt traiul în adevăratul sens al cuvântului. Să mă bucur de momentele frumoase ale vieții, precum acesta. Fă-mă fericită, Hades! Pentru câteva momente, învață-mă

să mă delectez cu bucurie, cu râsete și zâmbete, cu vorbe frumoase și nopți pierdute conversând despre lucruri banale!

Înainte să îmi dau seama, buzele mi se lipesc de materialul gecii sale de piele și îi inspir adânc mirosul, închizând încă o dată ochii. În sărutări mici, parcurg întreaga distanță până la urechea sa și îi pot simți pielea înfiorându-se sub buzele mele. Este într-atât de fierbinte, încât fiecare sărutare îmi topește câte puțin din piele, dar nu mă opresc, ci, cu ochii închiși, îi șoptesc:

— Nu vreau să merg acasă, Hades!

În momentul în care pleoapele le permit ochilor mei să îi privească chipul, observ că este mai încruntat decât a fost vreodată. Mai încruntat decât credeam că poate fi. Maxilarul îi este încordat și degetele îi devin vineții pe mânerul motorului. Nu am nevoie de un răspuns pentru a ști că îmi va refuza oferta, dar, totuși, simte nevoia să îmi răspundă cu o altă întrebare:

— Locuiești pe strada următoare, nu-i așa?

Nu îi răspund. Nu are nevoie de răspuns, întrucât știe, cu siguranță, unde locuiesc. Luminile orașului își pierd farmecul. Viteza motorului se diminuează și, într-o oarecare măsură, mă bucur, mințindu-mă că trage de timp pentru a rămâne în prezența mea câteva minute în plus.

Îmi doresc ca el să rămână lângă mine în această seară, chiar și cu riscul de a mă trezi singură a doua zi. Însă, nu am curajul să-i cer acest lucru. Mă bucur de ultimele clipe în prezența lui, chiar dacă refuzul subtil îmi mușcă din suflet.

Liniștea domnește între noi. Nu îi mai ascult inima, pentru că, ascultând-o pe a lui, o voi pierde pe a mea. Voi pierde orice legătură cu realitatea și buzele mele se vor lipi inconștient, din nou, de acea piele fierbinte. Tânjesc după asta cu o foame nebună. Mi-e foame de el, de noi, de tot ceea ce ar fi putut fi într-o altă viață. Mă agăț cu putere de imaginile pe care mintea mea le creează și, în același timp, încep încet, încet să mă îndepărtez de el, de trupul său atât de special, care îmi produce cele mai minunate senzații la atingere. Îmi sprijin mâinile din partea din spate a motorului, în încercarea mea palidă de a-mi recăpăta cumpătul și de a reveni în prezent, la universul în care el îmi este interzis.

Odată ce îi părăsesc trupul, frigul mă acaparează întru totul și un mic tremur pune stăpânire pe mine. Nu îi ofer privilegiul de a vedea cât de mult mă debusolează distanțarea noastră și, inspirând adânc, îmi las capul pe spate. Stelele par să fugă în urma noastră. Să fugă spre necunoscut. Spre fericire. Spre iubire. Spre adevăr. În timp ce eu rămân captivă într-o lume imaginară. Lume în care el încă se află acolo cu mine. Sufletește, nu trupește.

Nu mai scoate nici măcar un cuvânt și, cu fiecare metru parcurs, simt cum frigul îmi pătrunde până în măduva oaselor. Toate atingerile mele par a fi în zadar. Nu au niciun fel de ecou în sufletul lui. Rămâne tot nemișcat, de parcă trăirile de mai devreme ar fi fost doar rodul imaginației mele. Încerc să mă mențin puternică, să rămân pe o linie de plutire care să mă facă să par calmă în fața lui, cu toate că lacrimile amenință să îmi inunde ochii. Realitatea îmi apare fulgerător în fața ochilor și mă rănește. De când am ajuns în acest oraș, m-am transformat cu totul. Nu mai sunt fata aceea rebelă, încărcată de forță și de pasiune nemăsurată, ci mi se pare că am devenit extraordinar de fragilă. De slabă. Căci apariția lui m-a făcut să înțeleg că, alergând după lucruri ne semnificative, am pierdut tot ce conta cândva.

Parchează în fața casei mele, dar nu cobor. Nu îmi doresc să o fac și nu pentru că îmi va fi dor de el încă de la închiderea ușii, ci pentru că genunchii mi-ar ceda încă de la primul pas făcut. Îi respir în ceafă. Îi sunt un ghimpe în coaste și, cu toate astea, nu îmi cere să plec, ci așteaptă răbdător ca eu să îmi fac curajul de a-l abandona din nou.

Mi-ai zis să stau departe de tine. Mi-ai cerut să stau departe de viața ta, însă tu nu faci nimic pentru a te menține departe de mine. Ce ai avut de câștigat în această cursă, alături de mine? Ai crezut că îmi voi exprima sentimentele în fața ochilor tăi flămânzi și te vei hrăni din slăbiciunea mea? Ai crezut că te voi implora să rămâi? Te implor! La naiba, te implor într-un mod tăcut, însă tu nu îmi răspunzi. Nu ești capabil să observi rugămințile care mi se reflectă în privire. Ești atât de orb, Hades... Atât de orb!

— Ești bine?

Vocea lui mă face să tresar și nu pentru că modul în care vocea lui a spart liniștea îmi dă fiori de gheață pe șira spinării, ci pentru că, în sinea mea, încă nu conștientizez că glasul său mi se adresează

mie. A fost nevoie de o ceartă banală pentru a-l determina să îmi vorbească și, în acest moment, îmi doresc să nu îmi fi vorbit vreodată, întrucât, cu fiecare cuvânt, dezvolt o obsesie. Una care îmi macină fiecare organ vital al corpului.

Descaléc motorul cu mișcări lente și îl privesc cu indiferență, deși, în sinea mea, tânjesc după o ultimă atingere, după un ultim gest care să-mi promită că, într-o zi, va fi al meu!

— Noapte bună, Hades!

— Stai, mă oprește.

Îmi țin respirația în timp ce mă întorc spre el.

— Vreau să știi că asta – își plimbă degetele între noi – nu înseamnă nimic pentru mine.

Încuviințez, dar încăpățânarea nu îmi permite să plec. Îmi iau avânt spre el și-i cuprind obrajii în palme, apăsându-mi buzele de ale sale. Întregul meu corp se cutremură la contactul cu gustul său. Mă îndepărtez, de parcă gura sa m-ar fi curentat.

— Dar asta? Asta înseamnă ceva pentru tine?

Nu-i aștept răspunsul. Mă întorc pe călcâie și alerg pe alee.

Învață-mă cum să te uit, în timp ce te am în permanență în preajma mea, Hades! Învață-mă cum să uit momentele împreună! Învață-mă cum să uit trecutul! Mă mint mereu că nu am pierdut nimic, însă, în timp ce te privesc, simt că am pierdut totul. Învață-mă cum să nu te mai iubesc, căci se pare că tu ai reușit să uiți de noi. Nu îmi trebuie timp. Nu am nevoie de clipe alături de tine, pentru a mă obișnui cu prezența ta. Am nevoie ca tu să stai... Sau să pleci de tot.

— Deci, cum a fost? mă întreabă Chad, încă de când deschid portiera mașinii și îi arunc o privire urâtă, în loc de răspuns.

— Stai, stai! ne întrerupe Chase. Voi doi v-ați tras-o cumva? Dacă da, Maria, îmi pare rău pentru cele cinci minute irosite din viața ta. Să știi că gemenii nu se aseamănă chiar în tot!

— Ha, ha. Amuzant mai ești tu! îi replică Chad pe un ton ironic, înainte de a porni motorul automobilului. Din câte știu, nu eu sunt cel care plânge după o partidă de sex!

— Nu plângeam, Chad! Îmi intrase o suviță din părul ei în ochi!

— Da, și ce ți se prelingea pe obraji era doar apă sărată!

Chase se îmbufnează, strângându-și brațele la piept, și râsul meu umple în întregime pereții de tablă. Chad mă privește mândru și oarecum întrebător, iar, în schimb, îl asigur cu o privire că totul a decurs normal. Și probabil așa ar fi fost, dacă nu aș fi sfârșit sub plapumă, plângând de zor. Lacrimile mi-au curs neconținut pe obraji, fără a da semne că ar dori să se oprească, și cu greu am adormit, pe la patru dimineața.

În minte încă îmi răsună întrebarea sa. Voia să știe dacă sunt bine, doar pentru a avea satisfacția de a mă vedea sfâșiată. Sau poate doar pentru a-mi arunca în față că, ceea ce s-a întâmplat între noi, nu a însemnat nimic. În schimb, i-am oferit aceeași atitudine nepăsătoare pe care el o abordează, alături de un sărut care mă bântuie chiar și acum.

Îmi sprijin capul de geamul murdar de noroi la suprafață și mă las pradă glumelor dintre gemeni, dorindu-mi să scap de apăsarea din torace și văpaia de pe esofag. Însă, nu pot să mă concentrez la ceea ce se discută în jurul meu, căci gândul îmi zboară la ceea ce s-a întâmplat între noi, la Hades, băiatul inimii mele.

În preajma lui, parcă nu mai sunt eu. Timpul pare să stea în loc, oprindu-și curgerea firească. Trupul meu se transformă total, căpătând noi și noi înțelesuri. Se manifestă într-un mod necunoscut până la el, iar eu nu am cum să îmi explic asta. Inima mi-o ia la goană, bătând doar în ritmul nebunesc al sentimentelor puternice pe care le simt. Focul mocnește la interior, transformându-se într-o văpaie atât de puternică încât simt că respir un aer fierbinte, care mă pârlă și mă poartă pe cele mai înalte culmi. Mentea mea nu mai este rațională, își pierde cu totul cumpătul sau logica, iar genunchii mi se înmoaie, devenind gelatinoși. Nu mai sunt eu, ci doar o palidă umbră a mea.

— Știți cumva ce s-a întâmplat cu lesbi a noastră? A refuzat să o aduc la școală, ne informează Chad pe un ton serios, iar privirea lui mă ținut în permanență.

— Nu te uita așa la mine, Chad! E doar vina voastră, gemeni malefici, că nu ați fost în stare să mă informați în legătură cu orientarea ei sexuală. A profitat de mine!

- Te-a violat? Întrebarea debusolată a lui Chase mă face să pufnesc în râs.
- Nu, Chase! S-a folosit de alte trucuri pentru a ajunge la mine.
- Iar tu l-ai invitat și pe Yarris, în loc să mă chemi pe mine! mă acuză Chad, pe un ton supărăcios. Nu voiam neapărat să particip, ci doar să privesc. Dar nu! Tu l-ai chemat pe Yarris și l-ai băgat în mijlocul acțiunii!
- Chase, îl poți face să tacă?
- Sigur, rostește, după care palma sa se lipește puternic de ceafa fratelui său.

Odată ajunsă în curtea liceului, privirea mea îl caută și îl găsește. Își odihnește palmele tatuată pe talia lui Dolores. Îi observ gropița din obrazul stâng de la distanță și modul în care soarele se reflectă în dinții săi albi și perfecți. Ceva în mine fierbe și nu este vorba doar de sânge. Inima-mi fierbe în piept privind apropierea dintre ei. Sheryl și Yarris privesc tabloul din dreapta lor șușotind și zâmbind de zor. Par a fi la o întâlnire în patru, fericiți și lipsiți de griji, pe când eu rămân în mijlocul curții, cu gemenii pe de-o parte și alta.

— Îmi acorzi onoarea? mă întreabă Chad, întinzându-mi brațul său, și Chase îi urmează exemplul. Le zâmbesc fără a le oferi un răspuns și mă agăț de brațele lor puternice. Pielea gemenilor este lipsită de tatuaje, doar câteva semne mici din naștere se zăresc ici-colo. Ambii poartă mireasma marijuanei impregnată în haine, de parcă ar face parte din ei. Ca un întreg. Inspir adânc mirosul îmbătător și îmi fac curaj să pășesc mai departe. Încrederea mi se instalează în trup, iar rânjetul încrezut, pe care l-am exersat de nenumărate ori în oglindă, îmi preia controlul buzelor. Ignor privirile răutăcioase ce îmi sunt aruncate, ridicându-mi bărbia. Mă simt protejată și în siguranță. Norocoasă, pentru că am alături prieteni capabili să mă ridice într-un moment de decădere.

Îmi rețin cu greu oftatul când, ajunsă față în față cu trecutul și viitorul, zâmbetul lui Hades este înlocuit de acea privire sumbră. Acea privire încărcată de judecată, care îmi macină fiecare os în parte.

Îmi strâng brațele în jurul meu, prefăcându-mă neafectată, în momentu-n care gemenii mă eliberează din strânsoare.

Trag adânc aer în piept, cu speranța că, astfel, voi reuși să îmi domolesc bătăile inimii. La interior, mă perpelesc la foc mic. Exterior, încerc să păstrez aparențele de fată dură și mă grăbesc să șterg pielea pătată de ruj a gemenilor imediat ce Dolores le depune câte un sărut pe obraji. Nu vreau să mă arăt deranjată de gestul ei, iar amprenta lăsată în urmă e scuza perfectă pentru a elimina, de fapt, orice semn al atingerii sale de pe chipurile prietenilor mei.

Chase îmi zâmbește drept mulțumire, iar Chad îmi sărută grijuliu palma, înainte să îi eliberez obrazul dintre degetele mele. Gestul de tandrețe al prietenului meu, cât și detașarea mea, sunt remarcate și îmi ridic o sprânceană în mijlocul frunții când Yarris mă trage, revoltat, în brațele sale. Își lipește buzele de ale mele într-un sărut zgomotos, menit să demonstreze celor din jur că îi aparțin, și mă agăț de materialul tricoului său. Limba sa fierbinte și umedă îmi pătrunde printre buze, răscolindu-mă. Palmele mari se poziționează peste posteriorul meu, strângându-l cu fermitate. Îmi dau capul pe spate, eliberându-mă de gura-i lacomă și trag aerul rece printre dinți.

Dacă tăcerea mea a fost remarcată de ceilalți, cea a lui Hades îmi atrage mie atenția imediat. Nu a scos nici măcar un cuvânt, încă de la sosirea mea. Îmi evită privirea, iar acest lucru îmi indică un singur fapt: a revenit la absența oricărei forme de comunicare între noi. Nu îmi doresc să îi arăt cât de mult mă afectează acest lucru și, în ciuda văpăii din interiorul meu, reușesc să mențin rânjetul fals la suprafață.

— Putem vorbi? glasul lui Sheryl îmi răsună în timpane și încuviințez, fără a-i arunca nici măcar o privire.

Se oprește cu mine lângă micuțul dulăpior, de unde îmi iau cărțile, și parcurgem în liniște drumul spre clasa goală de biologie. Microscoapele sunt deja aranjate pe fiecare bancă în parte, iar băncile separate au fost unite două câte două. Într-o cutie din colț se observă câteva broscuțe nestingherite și încremenesc la gândul disecării lor. Stomacul mi se strânge ghem și îmi duc o mână la gură înainte ca sunetul de reproș să mi se desprindă de buze.

— Spune-mi, te rog, că nu vom fi nevoiți să ucidem micile făpturi! aproape am o implor pe Sheryl, pășind spre lădița transparentă.

Broaștele nu sunt nici pe departe preferatele mele, dar gândul de a lua o viață cu intenție, mă cutremură la propriu. Pielea mi se înfioară și îmi trec palmele peste brațe pentru a-mi liniști tremurul interior. Îmi întorc privirea înspre Sheryl când deschide capacul și ia unul dintre acei amfibieni verzi în palme.

— Dacă ai de gând să o săruți, o să vomit! o anunț pe un ton amuzat, iar ea cedează, chicotind.

— Cine știe, poate se transformă într-un prinț sau o prințesă, îmi dă replica, după care mă privește cu părere de rău. Am greșit, Maria! M-am folosit de tine fără să îmi dau seama. Pe moment, am crezut că îți dorești acel lucru la fel de mult ca mine. M-am înșelat și îmi pare rău! Ești cea mai bună prietenă a mea, nu mi-aș dori ca orientarea mea sexuală să ne separe. În plus, îmi plac și băieții. De fapt, îmi place un băiat de ceva timp, șoptește timid, și mă străduiesc cu greu să îmi mențin expresia nulă.

— Facem așa: dacă îmi spui cine este acest băiat misterios, te iert!

— Serios?! mă întreabă uimită și încuviințez. Juri să nu spui nimănui altcuiva? Jură, Maria!

Jurământul meu ține aproximativ două minute și îmi umplu plămâni cu aer, înainte ca Sheryl să arunce bomba.

— Chase!

Chase este băiatul de care ea este îndrăgostită. De aceea, glumele ei îi sunt adresate doar roșcovanului. Este într-atât de îndrăgostită, încât tupeul îi dispare în fața tipului brunet.

— De cât timp?

— Nu știi, îmi răspunde. Dintotdeauna?

— Totdeauna înseamnă foarte mult timp, Sheryl! De ce nu-i spui?

— Fii serioasă, Maria! Ai văzut după ce tipe umblă? Eu nu seamăn deloc cu ele!

— Nu, tu ești specială! Și sunt sigură că și Chase știe asta.

— Pot să îți spun ceva fără să râzi de mine?

— Întotdeauna! îi răspund, singură pe mine.

— Nu sunt îndrăgostită de tine, Maria. Niciodată nu am fost. Atrasă? Cu siguranță! Adică, uită-te la tine! Ești tot ce mi-am dorit vreodată să devin! Adevărul este că refuzul lui Chase m-a împins să... Să încerc să merg mai departe, presupun. Și nu am vrut să o fac alături de alt bărbat, pentru că, să fim serioase, majoritatea sunt de rahat. La petrecere, după ce ai plecat cu Hades, am urcat la etaj cu Chase. Nu știi de ce, Maria, dar i-am spus că nu vreau nimic serios. Că vreau doar sex, iar el nu a reacționat așa cum m-aș fi așteptat. Așadar... a doua zi când te-am văzut întinsă în patul meu, singurul meu gând a fost dorința de a uita. Și știam că doar cu tine voi fi capabilă să o fac. Deci da, sunt egoistă. Am profitat de tine, de relația noastră și habar nu ai cât de rău îmi pare!

— Am uitat totul deja! o liniștesc. Acum, spune-mi cum a început... Orice ar fi între tine și Chase.

— Nu știi cum a început. Mi-am dat seama într-o seară că el este singurul la care mă gândesc. Și știi ce am făcut?

— Ce?

— Mi-am tras-o cu fratele lui. Într-atât sunt de defectă!

Se lasă o clipă de tăcere, în care ea pare să își adune gândurile.

— Eram mai apropiată înainte. Cred că știa că îl plac și mă plăcea la rândul lui, dar, după ce m-a văzut ieșind ciufulită din camera fratelui său, totul a dispărut. Apropierea, prietenia... Încă suntem, însă departe de a fi ceea ce eram. El încă este aici când am nevoie și amândouă știm că asta înseamnă aproape mereu.

— Nu ai nimic de pierdut dacă încerci să vorbești cu el.

— Ba da, mă lămurește. Îl pot pierde de tot și nu sunt dispusă să îmi asum asta. Așadar, îl voi privi din umbră. Cum o faci tu cu Hades. O să îmi înghit inima de fiecare dată când se uită după fundul bine definit al altei fete. Și apoi? O să mi-o trag cu cine apuc, chiar dacă doar gândul că el va face la fel, mă va ține trează noaptea. În ziua în care m-am culcat cu Chad am săpat prăpastia, iar acum, sunt incapabilă să o urc la loc. Nu cred că există speranță pentru noi și dacă singurul fel în care îl pot avea aproape este să îl văd cu altcineva, o voi face.

Oftează, după care, pe un ton dramatic declară:

— Urăsc dragostea!

— Și eu. Dar, doar ca să știi, nu îmi pasă de Hades.

— Bineînțeles, răspunde. Cum nici mie nu îmi pasă de Chase.

— Ești așa o pacoste!

Realizez că, atunci când am apărut, în fața ei păream lipsită de apărare. Îmi găsise defectul și mă integrase în grupul ei de prieteni, pentru a se apropia de mine. Cu fiecare zi petrecută împreună, atracția sexuală creștea. Și deja era mult prea târziu să mă alunge din viața ei. O mică parte din vină îmi aparține, întrucât i-am oferit speranțe, chiar și fără să vreau. Aș fi putut să o alung încă din momentul în care m-a sărutat, însă am lăsat-o să mă atingă mai mult. I-am permis să își împlinească fanteziile și, în acea clipă, m-am bucurat de ele la fel cum a făcut-o ea.

— Dacă tot sunt pacoste, să știi că partida de sex cu tine a fost una dintre cele mai bune din viața mea!

— Nu mai spune niciodată asta cu voce tare, Sheryl! Se presupune că am uitat!

— Bine, atunci partida imaginară în care ai fost și tu implicată a fost...

— Cea mai tare din viața ta, am înțeles!

— Te iubesc, îmi declară. Dar, știi tu, nu în stilul în care ne-am iubit deja!

— Doamne, cât de mult te urăsc!

— Și de asta sunt prietena ta cea mai bună!

Clopoțelul răsună cu un sunet prelung la puțin timp după ce discuția noastră se încheie. Clasa, goală până acum, începe să fie împânzită de elevi, care se îndreaptă cu o lentoare demnă de filmele horror către băncile lor. În marea de persoane care intră în clasă, nu pot să nu îi remarc pe membrii grupului nostru: Dolores cea veșnic dornică să atingă perfecțiunea, gemenii Pic și Poc, Chad și Chase, care pășesc parcă în același ritm, Yarris, cu o privire care pare să spună că nimeni și nimic nu îl poate atinge, mimând forța interioară când știu că este la fel de căzut la pământ ca și mine și, nu în ultimul rând, Hades, visul meu cel mai tainic și rațiunea mea de a fi. Ne uităm unii la alții, dar nu scoatem un sunet. Nici nu aștept asta de la ei, ci am nevoie doar de un semn din partea celui pe care îl doresc, însă el întârzie să apară, așa cum m-am obișnuit deja. Sheryl e încă lângă mine, cu broșcuța în brațe. O pune ușor la locul ei, îmi oferă o îmbrățișare pe fugă, după care se așază la locul ei.

Privind fiecare loc în parte din exterior, inima îmi stă pe loc și respirația mi se oprește preț de câteva secunde. Zarva din clasă dispare, lăsându-i loc pulsului să îmi răsune în timpane și palmele îmi transpiră instant. Le șterg cu mișcări stângace de materialul negru al cardiganului meu și îmi las pleoapele să cadă peste cenușii obosit al irisurilor mele.

De fiecare dată când îmi doresc să mențin distanța, așa cum mi-a cerut, soarta mi-l scoate în cale. Când îmi promit să nu îi vorbesc, sunt obligată să o fac. Îmi promit să îl uit, dar îmi amintesc mai tare. Iar când îmi doresc să inspir aerul închis al încăperii, parfumul lui îmi afectează căile nazale.

O singură dată vreau să stau cât mai departe de el, iar în acel moment, îmi dau seama că trebuie să împărțim banca.

Îmi adun curajul și, trăgând aer în piept, mă îndrept spre scaunul meu. Îl privesc pe Hades ținând broșcuța în palme și privind-o încruntat. Pentru prima dată, acea privire dură nu mi se aplică mie și parcă încep să fiu geloasă pe acea făptură verde și slinoasă. O întinde pe micul platou de inox, cu picioarele în sus, și trasează o linie fină cu bisturiul pe abdomenul acesteia. Tăietura nu este adâncă, dar suficientă încât să îi provoace braștei o durere sfâșietoare și simt cum sângele îmi îngheață în vene, privindu-i neputința.

Ochii mi se strâng instinctiv când vârful bisturiului se împlântă, cu putere, în locul în care inima reptilei trebuia să fie. Picioarele inferioare i se relaxează și huruitul braștei încetează.

Îmi simt micul dejun făcând cale înapoi, însă încerc să ascund acest lucru când privirea albastră a criminalului se avântă asupra mea. Continuă să traseze liniuțe fine pe burta umflată și verde, privind lichidul scurgându-se din interiorul său.

Îi face o plăcere sadică să tortureze micuța viețuitoare. Ascultă cu atenție fiecare indicație a profesoarei și face întocmai. Când abdomenul braștei se desface, lăsând la iveală organele acesteia, simt cum gustul vomei îmi invadează cavitatea bucală și înghit în sec, pentru a-l alunga. Mănușile albastre ale lui Hades își pierd culoarea, iar pofta mea de mâncare dispare instant. Imaginea disecării îmi va rămâne implantată în minte precum rădăcinile unui copac vechi.

— Maria, separă organele! îmi spune el, privindu-mă serios. Aș face-o chiar eu, dar am degetele prea groase și nu vreau să le distrug! continuă pe un ton șoptit și, deși ceea ce îmi cere nu este nici măcar un pic sexy, îmi simt vârful urechilor în flăcări.

Îmi pun mănușile, trăgând de timp și lăsând elasticul să îmi lovească încheieturile cu un pocnet ușor.

— De ce nu ai folosit anestezicul? îl întreb. Sau așa te distrezi tu, provocând durere celorlalți?

Își dă ochii peste cap.

— Nu suntem aici să purtăm un dialog, Maria. Suntem aici să lucrăm. Poți face, te rog, ceea ce ți-am spus?

— Întotdeauna o prezență încântătoare! Îl mustru, însă nu îmi oferă replică.

Degetele mele ating încet moliciunea neînsuflețită și un fior de gheață îmi străbate întregul trup, până în vârful degetelor de la picioare. Și asta nu se datorează mortăciunii tăiate în jumătate care mi se înfățișează în fața ochilor în toată splendoarea, ci palmei fierbinți a lui Hades care se poziționează peste degetele mele, îndemnându-le să se scufunde în această scârboșenie.

Cu ochii pe jumătate închiși, buzele tremurânde și inima bătându-mi în gât, reușesc să sustrag organul vital al făpturii, fără a-l strivi între degete. Respirația mi se desprinde de plămâni, făcându-mă să realizez că s-a oprit din funcțiune și suspin într-un chicotit ușor. Degetele lui Hades continuă să îmi ghideze mișcările și pieptul lui, pliat de spatele meu, mă umple de căldură.

Scârba dispare, gustul vomei este înlocuit de un gust dulce acrișor, iar picioarele îmi tremură acum, din alt motiv. Tâmpile îmi pulsează și îmi simt sângele vâjâind în vene. Gâtul îmi este uscat, însă, nici măcar pentru o secundă nu îmi trece prin gând să mă îndepărtez de sursa interminabilă de căldură pură. Pieptul mi se umple cu aer, eliberându-l treptat în vapori fierbinți ce-mi încălzesc nările.

Am o vagă stare de leșin, întrucât capacitatea de a gândi de una singură a fost anihilată întru totul, iar vocea și mâna ușoară a băiatului cu ochi oceanici sunt singurele surse care mă ghidează.

Nici măcar nu privesc înspre broască. Nici măcar nu mă gândesc la ea sau la degetele mele care îi cotrobăie în interiorul cald încă. Sunt pierdută. Pe o altă lume, un alt tărâm, într-un vis fără de sfârșit. Îmi fac curaj să îmi rotesc privirea prin încăpere și surprind, pentru câteva secunde, privirea lui Yarris pironită asupra noastră. Apoi își scutură capul și își vede de treabă, alături de Dolores. Nici măcar nu realizasem că cei doi sunt parteneri. Nici măcar nu mă gândisem la asta și, aruncând o altă privire precaută, zâmbesc, găsind-o pe Sheryl lucrând cu Chase. Chad își împarte broasca cu Hillary, fata cu forme voluptoase care a rămas aproape goală la prima mea petrecere în acest oraș.

— Așază inima la microscop, mă îndrumă Hades și mă încrunt, privindu-mi pieptul.

— Poftim? Cum adică să îmi așez inima la microscop? Îl întreb nedumerită. Nu râde de mine, Hades! Îl ameninț, ațintindu-l cu degetul, când un mic și străin zâmbet îi apare în colțul gurii.

Apoi, totul stă în loc. Timpul se oprește. Inima mea nu mai bate. Respirația este aproape inexistentă. Chiar și genunchii mi se opresc din tremurat, iar ochii mei caută cu disperare acel zâmbet pe buzele lui. Acel zâmbet atât de frumos, dăruit pentru prima dată mie. Și, ca prin minune, un chicotit care îmi zguduie universul i se desprinde de buze. Un sunet angelic, care mă dezechilibrează și, instinctiv, fac doi pași în spate, defensiv. Încerc să mă apăr de amalgamul de sentimente care îmi năvălesc, de nicăieri, în suflet. Uit unde mă aflu. Cum mă cheamă. Ce trebuie să fac. Uit, efectiv, pe ce lume trăiesc. Întreaga mea atenție îi este dăruită lui. Buzelor sale curbate încă și gropiței din obraz.

Îmi umplu plămâni cu aerul fierbinte, lăsându-i să fiarbă în voie, până când priveliștea frumoasă este înlocuită de norii negri ai nepăsării. Inspiră și expiră lent. Ca și cum regretă ceea ce tocmai a făcut. Ca și cum își dorește să se reîntoarcă în timp și să îmi fure privilegiul de a-i privi râzătorul și de a asculta acel chicotit îngeresc. Ca și cum starea deplorabilă în care m-a adus afișându-și dinții nu îi oferă satisfacție.

— Inima broaștei, aiurito! mi se adresează la scurt timp și, din nou, un zâmbet tâmp îmi ia conturul buzelor la auzul „alintului”.

Poate pentru el trebuia să fie o jignire, însă, pentru mine, acel cuvânt tocmai a devenit preferatul meu dintre toate cuvintele. Îmi trec limba peste buza inferioară, iar pentru câteva secunde, am impresia că ochii lui îmi urmăresc fiecare mișcare. Îmi scutur capul, pentru a-mi alunga gândurile nebunești, și, luând micuțul organ între degete, fac întocmai cum mi-a spus.

Hades privește prin ochiul microscopului, după care mă îndeamnă să îi urmez gestul. Deși nu înțeleg nimic din imaginea oferită de lentila groasă, aprob și îl las să vorbească în continuare despre globule, vene și artere. Habar nu am care e care sau măcar dacă observ un lucru străin, însă vocea lui este mult prea frumoasă ca să o întrerup. Precum o șoptă joasă, îmi inundă timpanele, întrucât chiar și țipătul lui îmi pare o șoptă puternică. Într-atât de frumos îi este glasul. Vorbește rar și încet, în încercarea de a mă face să înțeleg, iar tot ce pricep în acest moment este faptul că Hades nu este doar un chip frumos, ci și o minte scilpitoare. Chiar dacă a spintecat broasca cu sânge rece, a făcut-o cu măiestrie și pricepere.

Suspîn și oftez în același timp, realizând că este momentul să ne separăm, odată cu terminarea orei. Pieptul lui cald se dezlipește de spatele meu, lăsând loc răcelii. Palma sa caldă îmi eliberează mâna din căușul său și, în momentul în care se îndepărtează, după o oră întregă, reușesc să respir cum trebuie. Inima își ia cursul firesc și, privindu-mi mâinile murdare de măruntaie și sânge, alerg până la coșul de gunoi, eliberând cele două îmbucături de clătită mâncate de dimineață. Cu mișcări stângace și sunete dezaprobatore, îmi sustrag mâinile din mănuși și mă cutremur din nou, aruncând o ultimă privire spre rămășițele broaștei.

Două brațe reci îmi cuprind talia și un icnet de surprindere mi se desprinde de buze înainte de a remarca cunoscutele tatuaje colorate care se extind pe pielea albă și fină a lui Yarris. Mă relaxez în brațele lui, atunci când buzele sale încep să îmi caute, nerăbdătoare, urechea și un susur de surprindere mi se pierde în gâtleej, în timp ce dinții lui se adâncesc în lobul moale.

— Mi s-a părut mi, sau vă distrați? îmi șoptește în păr, trezindu-mi fiori de gheață în trup.

— Ei bine, nu cred că eram singurii! replic artăgoasă, amintindu-mi de coechipiera lui și obsesia pe care o are pentru roșcată.

— Despre ce vorbești?! mă întreabă aparent nervos. Te-am privit întreaga oră! îmi aduce la cunoștință, cu un mârâit gutural. Desigur că ai fi observat, dacă nu ai fi fost atât de prinsă în brațele tatuatului.

— Unu: și tu ai tatuaje, deci excludem acest lucru din discuție. Doi: nu eram prinsă în brațele lui, ci încercam să îmi fac treaba așa cum trebuie.

— De când îți pasă de școală? De când vrei să faci ceva cum trebuie?

— Nu îmi pasă, bine?! Pur și simplu, eram curioasă să văd interiorul creaturii. Chiar dacă stomacul meu nu a fost de-acord! replic pe un ton mieros, chicotind.

Îmi lipesc buzele de pieptul lui urcând, în sărutări mici, până la gură. Îi prind buza inferioară captivă și o molfăi între dinți, sperând ca șarmul meu să mă ajute să evaderez din această discuție stânjenitoare. Yarris îmi ferește părul de pe frunte, adâncind sărutul. Îmi cuprinde spatele, trăgându-mă mai aproape și își lipește fruntea de a mea.

— Sper să fie așa, frumoaso! Pentru că nu am de gând să te împart. Nici cu Chad, nici cu Hides, ăla.

— Hades! șoptesc pe un ton muștrător.

— Ai zis ceva?

— Haide, am zis haide, pentru că ceilalți cu siguranță ne așteaptă!

Și, luându-mi mâna într-a lui, parcurgem, în pași mici, distanța până în curtea școlii. El este acolo, parcă așteptându-mă cu aceeași expresie dezinteresată. Simt cum aerul mi se blochează în căile respiratorii. Ochii lui albaștri mă privesc, făcându-mă să pășesc clătinat. Îmi prind interiorul obrazului între dinți în clipa-n care ne oprim în dreptul lor și, cu mișcări stângace, mă eliberez de mâna transpirată a lui Yarris. Mă privește dezorientat, însă nu zice nimic. Mă distanțez de el, așezându-mă între cei doi gemeni, și ridic, nevinovată, din umeri, când privirile lor se întorc spre mine.

Chad îmi zâmbește cu aceeași căldură ca de fiecare dată, topindu-mă la interior și exterior. Ochii lui verzi îmi tăie respirația, dar nu în modul în care Hades o face. Este ceva diferit, ceva ciudat. Un lucru pe care nu pot să îl deslușesc, un lucru pe care, chiar dacă nu mi-l doresc, mă acaparează întru totul. Dolores își agață brațele subțiri de gâtul băiatului meu și inima mi se oprește. Greața îmi revine, însă, de această dată, nu se datorează broaștei, ci reptilei cu păr roșu. Dovlecelului, așa cum eu și prietenii mei o alintăm. Văzându-mi stupoarea, Chad își trece un braț pe deasupra umerilor mei și își lipește, în mod protectiv, buzele de obrazul meu. Văd gelozia ieșind în văpăi de foc prin ochii negri ai lui Yarris, însă, de această dată, părerea lui îmi este indiferentă.

Mă simt bine cu acest braț fierbinte pe deasupra umerilor, cu aceste buze moi, lipite de obrazul meu și cu zâmbetul ștrengăresc din colțul gurii, care îmi este dedicat doar mie. Surprind privirea lui Dolores plimbându-se pe chipul meu, ca, mai apoi, ochii săi să se năpustească asupra lui Yarris. Îl privește într-un mod ciudat, cerându-i, parcă, socoteală pentru faptele mele și mă încrunt cu putere.

Rânjesc învingătoare când mâinile lui Hades nu îi răspund îmbrățișării și aproape că îmi doresc să îi țip în față, doar pentru a-i atrage atenția. Ochii noștri se intersectează la fiecare mișcare a capului. Buzele noastre parcă sunt dornice să își vorbească și un rânjet timid îmi răsare de nicăieri pe chip, la pauze de câte cinci secunde. Aud vag conversația care are loc între ei. O nouă petrecere în această seară. O nouă șansă de a mă apropia de el printr-un joc stupid. Și acum, că gura sa prinde glas în prezența mea, nu vreau să pierd această oportunitate.

— Maria, cu cine vii la petrecere? mă întreabă Dolores pe un ton mios. Cu Chad sau Yarris? Simt cum sângele îmi fierbe în vene și gâtul mi se usucă brusc. Măinile încep să îmi tremure incontrollabil și maxilarul mi se încleștează. Inspir aerul tomonic, lăsându-l să îmi părăsească nările în vapori fierbinți.

— Care e problema ta, dobleac umblător? mă trezesc vorbind înainte să realizez și câteva chicoteli răsună în mulțime. Ai intrat într-un grup în care nimeni nu te vrea, în afară de Yarris, care și el își dorește doar ce ai tu în chiloți. Încerci să faci pe îngerașul și aproape că ți-am căzut în plasă. Slavă Domnului că ți-au ieșit coronițele de diavol printre firele despicate ale părului tău prost vopsit! Ești cumva geloasă? Ce credeai, nu-prea-sfântă-Dolores, că vei intra cu japca între noi și toți îți vor cădea la picioare?

Privirile întregii instituții sunt ațintite înspre noi și pot auzi șușotelile care susțin cu vehemență că va urma o altercație. Unii pariază pe mine, alții pe Dolores și, în acest moment, mai mult ca niciodată, îmi doresc ca pământul să se despice în două, iar ea să dispară din fața ochilor mei, negri de furie.

— Nu îți e de ajuns câte mi-ai luat deja? reușesc să șoptesc pe un ton gătit și lacrimile îmi inundă, ca prin minune, privirea. Ții morțiș să mă distrugi? Pentru că, dacă da, îmi pare rău să te informez, dar nu sunt atât de ușor de doborât. Crezi că dacă ai crescut într-un orfe...

— Taci, Maria! mă întrerupe Hades, pe un ton dur, și îmi întorc privirea îndurerată asupra chipului său.

Închid pleoapele și îmi las capul pe spate, pentru a împiedica lacrimile să se prelingă pe chipu-mi roșiatic, expirând zgomotos. Mă doare inima. Pentru ceea ce îmi face. Pentru că, după toate acestea, își dorește ca eu să fiu cea care tace, cea care renunță după ce o bombă îi explodează în față. Vrea să dau dovadă de lașitate și, ca un cățeluș ascultător, tac. Preț de câteva secunde în care inima mi se calmează, degetele mi se relaxează și respirația îmi revine la normal.

— Nu voi veni la petrecere, dacă acest lucru te face fericită! replic pe un ton sigur. Te voi lăsa să te folosești de prietenii mei și să te minți că îți aparțin! Te voi lăsa să te minți că ai o viață socială, când nici măcar părinții tăi nu te-au...

Și mă opresc, știind că vorbele mele nu o vor răni doar pe ea, ci și pe el. Și pe mine.

Sunt cât pe ce să mă rănesc de una singură, să îmi înfig o suliță încinsă la foc mic în inimă. Și nu mi-ar părea rău, dacă, în același timp, nu i-aș fi sfărâma și inima lui. Aș fi recurs la vorbe dure, vorbe care mi-ar fi zdruncinat chiar și mie orizontul, dacă el, pentru câteva clipe, nu ar fi fost aici. Dar cum aș putea să am puterea de a arunca vorbe-n vânt, când mă scald în ghețarul ochilor săi albaștri?

Cum aș putea, pentru câteva secunde, să uit nopțile în care plângeam la pieptul lui, nopțile în care mă strângea în brațe și mă săruta pe frunte, zilele în care îmi alunga tristețea și o nimicea cu cel mai larg zâmbet? Cum aș putea uita, pentru câteva secunde, iubirea frățească pe care i-o port? Căci nu simt nimic mai mult de atât, nu aș putea... Dar dacă...

— Continuă, mă încurajează Dolores. Abia aștept să aud ce ai de spus!

— Opriți-vă! intervine Chad, eliberându-mi umerii din strânsoarea sa. Nu vei lipsi de la petrecere, Maria! Și nu vei merge cu mine, Yarris, Chase sau Sheryl. Vei veni cu noi toți! Iar tu, Dolores, nu ai niciun drept să îi ceri ei socoteală! Iubitul tău, și face semn înspre Hades, știe ce faci tu atunci când el își întoarce spatele? Nu cred că ai vrea să afle aici, de față cu toți colegii de liceu, nu-i așa?

— Haide, să mergem!

Sheryl îmi cuprinde mâna într-a ei și, cu gemenii pe urmele noastre, ne îndepărtăm de ceilalți. Yarris nu se clintește. Nici Hades nu o face și nici măcar nu am puterea să mă încred într-o astfel de minune. El nu o va părăsi în favoarea mea. Nu o să îmi dea mie dreptate, când ea i-a fost alături atâta amar de vreme. Iar eu... Eu nu sunt capabilă să îmi reneg sentimentele. Trăirile. Amintirile. Îmi doresc să renunț la tot. Să renunț la trecut. La Hades. La Yarris. La tot ce cândva mă făcea fericită.

Oamenii nu trăiesc fericiți până la adânci bătrâneți. Uneori, fericirea nici nu există. Există tristețe, dezamăgire și nepăsare. Oamenii sunt incapabili să trăiască fericiți până la moarte, când, dincolo de un zâmbet, se ascund șiroaie de lacrimi, gata să li se prelingă pe obraji palizi.

Oamenii nu trăiesc fericiți până la adânci bătrâneți. Și nu pentru că nu și-ar dori, ci pentru că, dacă am cântări fericirea și tristețea, știm în favoarea cui ar înclina balanța. Oamenii nu trăiesc fericiți până la adânci bătrâneți! Oamenii suferă, plâng, mint și rănesc. Nu doar persoanele din jur, ci și pe ei înșiși.

Oamenii nu trăiesc fericiți până la adânci bătrâneți. Există un punct în care tragi aer adânc în piept și realizezi că nu îți are rostul. Oamenii uită de atât de multe ori să zâmbescă. Și poate că ar face-o, dar oamenii nu trăiesc fericiți până la adânci bătrâneți.

Ziua trece extrem de greu, întrucât încerc să evit privirile încărcate de judecată ale persoanelor din jur. Chad încearcă să îmi ridice moralul, povestindu-mi aventurile sale sexuale. Știu că fabulează în încercarea de a sustrage cu forța un râs din partea mea, însă acesta nu apare nici măcar pentru o secundă.

Sunt adânc cufundată în propriile gânduri și, într-un fel, parcă îi dau dreptate lui Dolores. Mă agăț precum o maimuțică de liane de acei doi băieți. Chad și Yarris. Pentru mine, ei sunt o sursă se eliberare. Chad, prin șarmul său, îmi eliberează de multe ori mintea de gânduri, pe când Yarris îmi eliberează trupul de stresul acumulat de-a lungul zilelor.

Într-adevăr, mă aflu între ciocan și nicovală. Îi vreau pe ambii în preajma mea. Pe toți. Pe Chad și Chase, care se ciondănesc într-un mod amuzant și sunt destul de siguri că o fac doar pentru a ne oferi nouă zâmbete. Pe Yarris, care îmi oferă posibilitatea de a mă teleporta în altă lume, de a uita de inhibiții, de trecut, de prezent. Pe Sheryl, care mi-a devenit cea mai bună prietenă. Fata care, intenționat sau nu, mi-a arătat o altă parte a vieții.

În ciuda comportamentului meu, în ciuda faptului că nu mă potrivesc între ei, mă completează perfect. Eu sunt pata neagră în mijlocul culorii, iar ei sunt culoarea. Sheryl, care rareori poartă haine negre. Mereu cu zâmbetul pe buze, în ciuda situației de acasă. Îi invidiez, pentru că, indiferent de greutatea vieții, ei găsesc curajul de a zâmbi, de a face glume, de a se destinde, de a petrece. Ei îmi luminează într-un mod straniu viața.

Nu pot renunța la niciunul. Nu pot renunța când fiecare particică din mine tânjește după un gram din afecțiunea lor, din atenția lor. Îi vreau! Sunt o egoistă notorie, însă nici prin cap nu îmi trece să-i împart cu diavolul mascat în înger.

Chad îmi povestește pe larg viața familiei sale. Părinții lor au divorțat încă de pe când ei se aflau la o vârstă fragedă, și tatăl a reușit să câștige custodia, cu puterea banilor. Nu îi voia cu adevărat. Doi copii erau un impediment în viața lui tumultoasă, dar știa că, altfel, nu o poate răni pe femeia căreia, cândva, îi jurase iubire. Chiar și acum, după atâția ani, el continuă să fie absent. Le trimite bani lunar, crezând că acele hârtii nenorocite au puterea de a umple golul din inimă.

După ce băieții au împlinit vârsta de optsprezece ani, a decis că nu mai necesită nici măcar acel gram de afecțiune pe care el îl dăruia din când în când. Le-a cumpărat vila în care trăiesc, a angajat două-trei femei care să lucreze în permanență pentru ei, și a plecat. Nici măcar nu știu adresa la care locuiește. Și dacă cecul cu multe zerouri nu ar fi fost depus la bancă în fiecare lună, nici măcar nu ar ști dacă mai trăiește sau nu.

S-a recăsătorit cu o femeie de vârsta fiilor săi, însă Chad susține sus și tare că acea domnișoară nu era singura din viața lui. Cu toate acestea, când tatăl lor îi vizitase împreună cu mama lor vitregă vara trecută, Chad a întreținut relații sexuale cu noua achiziție a tatălui său. El pretinde că fusese modul lui de a se răzbuna pentru absența lui, pentru nepăsare și indiferență, chiar dacă Chase mi-a șoptit că roșcatul nutrise sentimente puternice pentru acea femeie.

William, căci așa se numea domnul Raymond, nici în ziua de astăzi nu a aflat despre isprava fiului său și nici nu va afla. Lui Chad îi este de ajuns să știm doar el, eu și Chase, despre fapta sa. Îi este de ajuns ca, în sufletul său, adânc îngropată, să se afle dulcea răzbunare. Nu a dorit să îmi ofere mai multe detalii și nici eu nu am avut puterea necesară de a insista. M-am mulțumit cu puținul oferit și, după câteva insistențe și minciuni, reușesc să le împărtășesc câte ceva despre viața mea inedită.

Mint cu nerușinare despre o copilărie minunată. Despre o mamă iubitoare și un tată mereu prezent. Inventez povești ale copilăriei și le împărtășesc cu ei, stârnind hohote de râs.

Orfelinatul e alungat din gândul meu. Nici în ruptul capului nu îmi doresc să îmi reamintesc acea perioadă. Și, totuși, o văd în fața ochilor zi de zi. Se reflectă în privirea lui Hades.

În zâmbetul lui, pe care reușise, după mult timp, să mi-l ofere din nou. Hades este întruchiparea trecutului meu. El este trecutul meu, dar ei nu vor ști despre asta. Niciodată! Printre mici suspine și încercări eșuate de a-mi ține lacrimile în frâu, le povestesc despre moartea mamei.

Mereu am folosit moartea mamei ca pretext pentru faptele mele.

Oare o consider cu adevărat vinovată? Oare, în sinea mea, sunt supărată pe ea pentru că m-a părăsit înainte de termen? Pentru că nu mi-a oferit privilegiul de a-mi lua rămas-bun? Și cât mi-aș fi dorit să îi inspir mirosul pentru ultima oară! Să îi sărut fruntea și să îi spun cât de mult am iubit-o și o iubesc! Că, pentru mine, ea este singura mea mamă. Că, deși undeva în lume, femeia care mi-a dat viață poate că se gândește la bebelușul pe care l-a abandonat, ea este singura pentru mine.

Nu îmi cer socoteală pentru vorbele crude pe care i le-am aruncat lui Dolores, chiar dacă în privirea lor se citește dorința de a afla mai multe și nedumerirea. Iar eu nu le ofer răspunsuri, întrucât nu îmi doresc să fiu nevoită să îi mint din nou. Prietenii nu se mint, nu-i așa? Atunci, eu sunt o prietenă groaznică! Minciunile fac parte din mine. Ca și cum, pe fruntea mea, este scris cu litere de tipar: Minciunică.

Îmi trec limba peste buza inferioară când îl văd pe Hades venind spre mine. Este nervos. Fierbe în suc propriu și totul se datorează gurii mele mult prea mari. Le aruncă, cu coada ochiului, priviri veninoase prietenilor mei, după care își drege glasul, însă nu vorbește. Stă tăcut minute bune, parcă încercând să își pună ordine în gânduri, iar atunci când gura lui se deschide și cuvintele curg pe acel ton afrodisiac, simt cum un mic cutremur are loc în inima mea. Îmi smucește brațul și, împingându-mă înspre ieșire, îmi șoptește cu buzele lipite de urechea mea:

— A venit vremea să purtăm o mică discuție, Maria Gunn!

— Nu mai sunt de mult timp Maria Gunn, Hades! Cum nici tu nu mai ești ce erai odată, ridic din umeri, aparent calmă.

— Ce ți se pare că s-a schimbat la mine, Mya? mă întreabă pe un ton șoptit, atingându-mi chipul cu degetul mare al palmei sale.

Închid ochii preț de câteva secunde, lăsându-mă furată de acea stare de plutire. Inima mi se oprește pentru câteva momente scurte și liniștea din jur îmi apasă toracele într-un mod dureros de plăcut. Atunci când mi-a cerut să vorbim, nici prin cap nu mi-a trecut că vom pleca de la liceu. Nu aveam nicio idee că, îndreptându-ne spre motorul său, Hades mă va duce într-un loc ferit de ochii lumii, undeva în pustietate. Văd copacii veștejiți și frunzele uscate pocnesc sub presiunea bocancilor noștri, chiar și la cea mai mică mișcare. Iarba verde nu mai există din cauza toamnei, lăsând în urmă pământul umed și câteva pecete de iarbă ofilită.

Nu este nicidecum un peisaj de basm, însă, cu siguranță, este cel mai frumos loc în care am ajuns de ani buni. Și nu peisajul în sine îi oferă frumusețe. Ci el. În privirea sa albastră, totul prinde viață.

Chiar și eu. Ochii mei plumburii nu mai sunt lipsiți de vlagă, ci, în reflexia alor săi, par cei mai frumoși. Par vioi. Eu par fericită, chiar dacă zâmbetul nu îmi este întipărit pe buze, căci fericirea nu se numără în zâmbete, în râsete sau petreceri nebune. Fericirea se reflectă în privirea unei alte persoane.

Nu mă consider frumoasă, dar privindu-mi reflexia în acest ocean incapabil pe pătruns, mă simt cu adevărat deosebită. Mă simt divină și, Doamne, cât de bine se simte! Îmi simt pieptul vibrând, iar lacrimile îmi blurează privirea. Îmi mușc buza până la sânge și prind curajul necesar de a redeschide ochii. Proastă idee însă, întrucât chipul lui este într-atât de aproape, încât respirația lui fierbinte îmi arde porii. Sufletul. Inima. Îmi fierbe la foc mic fiecare organ în parte.

Plutesc. Chiar dacă picioarele încă îmi sunt stabile, mă simt plutind undeva deasupra norilor. Ating stelele nevăzute în plină zi. Vântul vâjâie, dar nu reușește să ajungă la mine, căci Hades este precum un scut împotriva oricărui lucru care mi-ar putea face rău și, în același timp, este și un blestem, căci nu știu când se poate întoarce împotriva mea și să mă strivească sub talpa bocancilor săi. Nu știu când îmi poate întoarce spatele și, dacă la plecarea lui, voi reuși să îmi mențin stabilitatea.

Susțin din adâncul sufletului că nu sunt îndrăgostită de el. Că nu îl vreau. Nu în felul acela. Dar el... El reușește să îmi pătrundă în suflet și să se hrănească cu tot ce a mai rămas bun în mine. Reușește să muște din fericirea mea, oferindu-mi, la rândul lui, bucațele mici din fericirea sa. Îmi doresc mai mult ca niciodată să îi văd zâmbetul! Îmi doresc mai mult ca niciodată să mă privească radiind de bucurie, nu încruntat! M-am săturat să văd încruntarea chipului său, să simt răceala vorbelor sale și indiferența atingerilor sale!

Iar atunci, inexplicabil, încep să îi cer mental mai mult decât i-aș putea eu oferi.

Cândva, îți eram prietenă, sprijin și speranță. Dar acum? Ce sunt acum, când viața a fost într-atât de crudă, încât a ales să ne despartă? Aș vrea să îți fiu atât de multe lucruri! Să am puterea de a-ți vorbi

liber, despre trecut, viitor și prezent. Aș vrea să îți simt brațele în jurul meu, la fel ca în copilărie! Să îmi las capul moale pe pieptul tău, iar respirația ta caldă să îmi învolbureze firele subțiri ale părului. Aș vrea ca în nopțile reci de iarnă, inima ta să îmi fie adăpost. Să îți simt căldura corpului strecurându-mi-se în vene, precum cel mai letal drog întâlnit vreodată. Am atât de multe dorințe, Hades! Dorințe ascunse care se leagă de tine. Câte dintre ele vei fi dispus să îmi îndeplinești? Știu că nu îmi vei răspunde fără să te întreb, iar eu probabil nu te voi întreba.

Știi de ce nu o voi face? Pentru că, în preajma ta, îmi pierd glasul și conștiința. Nu mai regăsesc acel copil speriat în oglindă. Însă, reușesc să îi dau de urmă ori de câte ori ochii tăi albaștri îmi reflectă chipul.

Ține-mă în brațe, Hades! Împărtășește-mi din curajul tău, pentru a nu mă pierde în această mare de necunoscuți! Iubește-mă, Hades!

Iubește-mă așa cum nu ai mai iubit!

Îi cerșesc iubirea din priviri, deși eu nu sunt pregătită să i-o ofer pe a mea. Nu sunt pregătită să iubesc, să lupt și să simt, chiar dacă fiecare zi în plus îmi oferă fiori reci pe șira spinării. Toate acele mituri legate de dragostea adevărată îmi revin, rând pe rând, în minte. Toate acele mituri mă fac să îmi doresc să simt. Și simt. Nu știu dacă inima mea lipsită de afecțiune sau creierul meu obosit își impune să nutrească toate aceste stări emoționale, însă, pentru prima dată după mult timp, reușesc să simt mai mult decât tristețe.

— Ce ți se pare că s-a schimbat la mine, Mya? repetă întrebarea și îmi trag nasul, pentru a împiedica lacrimile să cadă.

— Tu! Tu te-ai schimbat, Hades! Eu m-am schimbat! Amândoi ne-am schimbat, mai mult decât ar fi trebuit. Amândoi am ales o cale greșită. Amândoi am...

— Clacat? Da, Maria, am clacat! Poate că tu nu mai ești Maria Gunn, dar, în sufletul meu, adânc ascuns, eu mereu voi fi acel Hades pe care l-ai cunoscut cu mult timp în urmă. Privește-mă în ochi și spune-mi că nu mi-ai simțit lipsa! Că nu îmi simți lipsa în acest moment, chiar dacă îți odihnești capul în palma mea. Oricât de sumbru a fost trecutul, mereu îți va lipsi, nu-i așa, Mya?

— Nu de mult mi-ai spus că nu mai sunt acea Mya din trecut, iar eu te-am crezut. O parte din trecut va trăi mereu înăuntrul meu. O parte din trecut mă va urmări pretutindeni. Dar dacă ție nu îți este dor de el, de ce ai păstrat acea dovadă a tot ce însemnai cândva pentru mine? De ce nu ai aruncat-o? De ce nu i-ai dat foc, când puteai să o faci? De ce nu ai lăsat totul în urmă, Hades? Dacă nu îți lipsește trecutul de ce...

— Nu am spus niciodată că nu îmi lipsește trecutul, Maria! Dar există o problemă, oricât ai încerca, niciodată nu vei regăsi trecutul în prezent. A trecut! S-a dus, precum păpădia suflată de vânt. A murit. Și orice lucru mort ar trebui să rămână mort!

— Atunci de ce ai tendința de a-l menține viu? Mi-ai cerut să te privesc și să îți spun că nu îmi lipsește trecutul. Nu, Hades, nu mi-a lipsit niciodată trecutul! Mi-ai lipsit tu! Ceea ce aveam cândva. Ceea ce reușeau să mă faci să simt. Îmi lipsește fericirea inocenței! Acum, Hades, privește-mă în ochi și spune-mi că eu nu ți-am lipsit nici măcar o secundă! Spune-mi că lumea ta nu s-a ruinat odată cu plecarea mea! Spune-mi că... Indiferent dacă eu te-am părăsit, ea a reușit să îți readucă fericirea! Te rog, Hades, spune-mi că ea a reușit să îți readucă zâmbetul pe chip!

— Ce ar schimba vorbele mele? mă întrebă, pufnind în reproș. Te-ai simți mai bine știind că ți-am dus dorul? Poate că am făcut-o, Maria! Poate că am reușit să te recunosc chiar și după aproape zece ani. Dar asta nu înseamnă că încă simt. Asta nu înseamnă că încă îmi bați în piept, cum o făceai cândva.

— Ei bine, îți bat în piept, Hades?

Își înclină capul, însă nu îmi răspunde. Îmi întoarce spatele și, brusc, frigul îmi pătrunde prin piele, îmbrățișându-mi fiecare os în parte. Își trece mâinile prin părul ușor ondulat la vârfuri, dându-l pe spate, și oftatul lui mă zguduie din temelii. Mai mult ca niciodată îmi doresc un răspuns. Palma sa nu îmi mai ține obrazul captiv, însă acolo persistă o căldură palpabilă. Persistă urma atingerii lui și parfumul său care mi s-a impregnat în piele, pătrunzându-mi în nări.

Cu pași lenți și ușor clătinați, mă apropii de el. Liniștea pe care mi-o dăruiește nu îmi oferă un răspuns. Dar prezența lui, în acest loc, alături de mine, mă face să cred că nu îi sunt indiferentă întru totul. Fără a mă gândi, îmi încolăcesc brațele în jurul său. Pieptul mi se pliază de spatele lui, ca în plimbarea cu motorul, și îi inspir parfumul puternic. Nu îi pot desluși aroma. Sunt prea multe amestecate la un loc. La fel ca tot ceea ce eu simt.

Spatele i se încordează, la fel ca mușchii brațelor și fiecare parte a corpului său. Nu îmi răspunde îmbrățișării, dar nici nu mă alungă. Îmi iau energia din această sursă de căldură sau mi-o consum de tot. Nu îmi pasă! Pentru câteva momente, sunt din nou în trecut. Pentru câteva secunde, minute, ore, reușesc să mă eliberez de piatra care îmi apasă inima. Trag adânc aerul în piept, când prima lacrimă decide să îmi spele chipul, urmată de multe altele, și mă bucur că privirea sa nu mă poate zări. Nu îmi doresc să știe că plâng, chiar dacă suspinele mi se lipsesc în mod dureros de materialul jachetei sale.

Mă porți înapoi în timp, acolo unde nu sunt distrusă. Incompletă, fricoasă și tristă. Mă porți înapoi în timp, acolo unde știu să fiu fericită, unde inima nu-mi este fărâmată în bucățele inegale, unde cea mai mare durere se datora juliturii din genunchi. Mă porți înapoi în timp, acolo unde basmele devin realitate, unde am curaj să visez, unde sufletul îmi zboară spre nori. Mă porți înapoi în timp, acolo unde te am pe tine!

Stau lipită de tine, precum scaiul prins de moliciunea unui material de bumbac. Simt că lacrimile pe care le vărs mă eliberează de durere, de regrete, dar nu și de tine. Nimic nu mă poate face să mă lepăd de tine, Hades! Într-un mod străin mie, într-un mod inexplicabil, tu ai fost mereu prezent. În gândul meu. În suflet. În inimă. Precum o rană veche și necicatrizată. Asta erai tu? Asta ești tu, Hades? Ce ești, de fapt? Dulcea eliberare sau pivnița sinistră în care mă arunc de una singură?

Cum de tu, dintre toți ceilalți, reușești să îmi oferi stabilitate, să trezești în mine ceva ce credeam că murise cu mult timp în urmă? Cum de îmi vindeci inima, rănind-o mai tare? Nu îmi pot explica atât de multe lucruri. Nu pot exprima în cuvinte tot ceea ce mă învăluie în prezența ta. Nu îmi pot explica de ce tu, dintre toți ceilalți, reușești să mă teleportezi în altă lume. Știi ce doare mai tare? Că nevoia de a te întreba toate aceste lucruri va rămâne doar atât. Nevoie.

— În pieptul meu nu mai bate nimic de mult timp, Maria! Mult prea mult timp, șoptește într-un final și, înainte să realizez, se eliberează din brațele mele.

Rămân în același loc, cu mâinile ridicate în aer și lacrimile uscate pe obraji. Oare se distrează? Se distrează văzându-mă atât de distrusă, atât de pierdută? Încep să cred că fiecare moment alături de el este o lecție de viață. Dar cum pot învăța lecția unei materii la care sunt pe cale să rămân corigentă? Nu îi răspund. Nu mai am puterea și nici răbdarea. Mă las în șezut pe iarbă și, strângându-mi genunchii la piept, îmi las pleoapele să cadă peste ochii roșiatici și inspir aerul pădurii în piept. Miroase a frunze uscate. Miroase a speranțe deșarte. A moarte și dezamăgire.

— Poți să pleci, Hades!

— Trebuie să te duc înapoi...

— Pleacă, Hades! Doar... Doar, pleacă!

Capitolul VII

Trântesc cu putere ușa în urma mea, lăsând un oftat obosit să mi se desprindă de buze. Canapeaua de piele pare să mă strige pe o voce ademenitoare și mă arunc pe ea, dintr-un simplu salt. Mă descotorosesc de bocancii prăfuiți și îmi mișc degetele încinse ale picioarelor. Părul ud mi se lipește de față, gât și piept, însă nu am puterea necesară de a-l da la o parte. Ploaia m-a prins la jumătatea drumului spre casă. Hainele mi s-au pliat de piele, făcându-mă să tremur și, în interiorul bocancilor mei negri, am o adevărată băltoacă.

Zece kilometri parcurși la pas. Trei sau patru ore pierdute în pustietate și noroc cu indicatoarele rutiere, altfel, nici după ce seara s-a lăsat peste Spokane nu aș fi reușit să ajung la destinație. Mă simt obosită. Epuizată de-a binelea și tălpile îmi sunt în flăcări. Mușchii picioarelor mă dor îngrozitor și cu greu ridic capul de pe brațul canapelei când ușa de la intrare mă anunță de sosirea unui oaspete.

— Maria?

— Nu, tată. Este doar o iluzie!

— Ce s-a întâmplat? Ești bine? mă întreabă îngrozit, pășind alert până când ajunge în fața mea. Cu degetele sale calde îmi dă părul de pe chip și îmi depune un sărut părintesc pe frunte. Arăți îngrozitor! mă înștiințează și strâmb din nas.

— Mulțumesc, tată! Orice adolescentă din lume își dorește să audă asta de la părintele său! Nu îți face griji, nu s-a întâmplat nimic, pur și simplu, am ales să merg pe jos zece kilometri, de una singură, și ghici ce?! Proastă alegere!

Tata chicotește și, dezlipindu-și palma de chipul meu, pornește înspre bucătărie. Îl aud mișunând, scormonind în pungi și chiar înjurând de câteva ori. O veselă ia contact cu parchetul, un oftat îi părește buzele tatei și, după câteva minute, se întoarce încruntat:

— Voi, adolescenții, mereu faceți alegeri greșite!

Mă întreb dacă s-a gândit la un răspuns în tot acest timp. Dacă ultimele mele cuvinte i-au suprasolicitat neuronii într-atât de tare. Îi zâmbesc și, înainte să păsească spre camera lui, îmi dreg glasul. Se oprește în loc, iar eu flutur din genele lungi și obosite. Mimez un pupic în aer și, după, urmează faimoasa replică a tatei:

— Nu te mai forța, am impresia că ai de gând să faci pipi pe tine! Spune-mi, ce îți dorești de la mine, șireată Blaise?

— Mă duci în brațe până la etaj? Întrebarea mi se desprinde de buze imediat și răsufu ușurată în clipa în care, după încă un oftat și un chicotit, păsește spre mine.

Se poziționează cu spatele în fața mea și îmi face semn să îl încălec, iar eu fac întocmai. Mă agăț ca o liană de gâtul său și îmi las capul să se așeze pe ceafa sa. Bătăile inimii sale îmi amintesc de Hades. Modul în care urcă fiecare scară răsufând greu îmi amintește de greutatea cu care Hades îmi spusese că nu mai însemn ceea ce însemnasem cândva. Felul în care trupul mi se lipește de spatele părintelui meu îmi amintește de el. Totul îmi amintește de Hades. De vorbele sale și, chiar dacă am parcurs aproximativ patru ore gândindu-mă la tot ce s-a întâmplat, mintea-mi încă nu este sătulă. Caută să despice firul în patru, în cinci și apoi în o sută șaptezeci și patru.

Strâng cămașa tatălui meu în pumni și, când ochii lui cercetători mă privesc peste umăr, șoptesc cu buzele abia întredeschise un „Dii, căluț!” leșinat. Îmi amintesc de zilele în care tata mă purta pe brațe. Dimineața, la amiază și seara. Atunci când, pe la zece ani, am reușit să îmi disloc glezna și, chiar dacă durerea trecuse, continuasem să mă prefac, pentru a beneficia de brațele sale călduroase.

Mama renunțase la muncă pentru câteva zile, doar pentru a fi alături de mine. Îmi gătea cele mai bune preparate, de la prăjituri cu ciocolată, la lapte cu cacao. Eram mereu pregătită pentru o serie nouă de dulciuri făcute în casă și, oricât aș fi mâncat, mereu era loc pentru o felie în plus din desertul ei delicios. Tata îmi citea povești în fiecare seară și îmi permitea să dorm între ei.

Iubeam să dorm între ei! Mă simțeam iubită și protejată, norocoasă și fericită. Genul de sentiment de împlinire pe care îl simt în prezența gemenilor psihopați.

Trag adânc aer în piept când tata închide ușa camerei mele în urma sa și, cu pași lenți, mă îndrept înspre baie. Mă descotorosesc lent de hainele ude și lipite de pielea-mi rece ca gheața. Apa cristalină și fierbinte îmi relaxează fiecare os în parte, fiecare fibră și por al corpului. Mă las moale în cada plină și, cu ochii închiși, încep să fredonez o melodie de mult uitată.

O melodie de dor. O melodie a trecutului. Această piesă minunată pe care Hades mi-o cânta în fiecare seară înainte de somn, indiferent de batjocora celorlalți băieți. Obişnuia să îmi cânte fiecare vers pe acel ton îngeresc de copil și, pentru câteva secunde, mă întreb cum ar suna melodia copilăriei noastre, cântată pe tonul lui puternic, bărbătesc.

*Ea poate ucide cu un zâmbet,
Poate răni cu ochii ei.
Îți poate distruge credința cu minciunile ei ocazionale,
Îți descoperă doar ceea ce te lasă să vezi.
Se ascunde ca un copil,
Dar întotdeauna e o femeie pentru mine.
Te poate conduce spre dragoste,
Te poate lua și te poate lăsa.
Îți poate cere adevărul,
Dar niciodată nu o sa te creadă.
O sa ia ceea ce ii dai, atâta timp cât e pe gratis,
Da, o sa fure ca un hoț,
Dar întotdeauna e o femeie pentru mine.*

Îmi cânta un cântec de dragoste, însă eu eram mult prea mică să realizez, iar el mult prea mic pentru a înțelege acele cuvinte. Adormeam cu versurile lui în minte și mă trezeam așteptând nerăbdătoare seara, doar pentru a le auzi din nou, iar el mi le cânta ori de câte ori îi ceream să o facă.

Nu refuzase nici măcar o dată. Nu se sfiise nici măcar o secundă, chiar dacă râsetele răsunau în jurul său. După finalizarea cântecului, îmi săruta fruntea și trăgea pilota subțire și murdară peste trupu-mi fragil, ocrotindu-mă de frig. A doua zi, mă trezeam fericită cu el la căpătâiul capului meu și așteptam minute în șir ora de joacă.

Știa că am probleme cu alimentația, iar el întotdeauna îmi oferea porția lui de desert. Acel desert care era mai mult sărat decât dulce. Budincă de orez. Mă privea zâmbind și îmi oferea câte un premiu de fiecare dată când mâncam tot din farfurie. Într-adevăr, Hades fusese un copil matur! Nu era ca mine! Nu aștepta să i se ofere, ci el oferea. Îmi oferea mie! Mă pune pe primul loc, înainte de toate. Înainte de el și cei din jur.

Îl iubeam! În acest moment, am realizat cât de multă iubire îi purtasem aceluia copil. Cât de multă iubire ne împărtășeam unul altuia. Prin gesturi mici, prin îmbrățișări, prin cântecele și pupici pe obraz. Țin minte primul pupic pe buze pe care mi l-a oferit. Eram doar doi copii, nu căutam dragoste sau afecțiune care să se lege de ceva mai mult decât o sărutare pe obraz. Dar, în momentul în care buzele sale s-au atins firav de ale mele, am simțit că plutesc, că zbor și mă avânt în lume alături de el. Departe de acel institut. Departe de probleme, de gânduri și de lacrimi.

Deschid ochii buimacă, realizând că apa din jurul meu s-a răcit. Pielea mi s-a încrețit și, pe jumate adormită, pășesc peste marginea căzii. Trag lenjeria intimă pe mine și îmi strâng cordonul halatului vișiniu în jurul corpului. Fiecare pas îmi este greu. Fiecare răsuflare mă transportă în lumea viselor. Fiecare bătaie a inimii mi-l aduce pe el în minte.

Este ciudat cum, dintre toți oamenii din viața mea, unul singur îmi apare în gând. Unul singur îmi apare în suflet și în inimă. *Hades*. Numele care mă bântuise ani la rând, care îmi oferă fiori pe șira spinării, îmi aduce amintiri plăcute. Atât de multe amintiri. Atât de multe trăiri frumoase și tot atât de multe zâmbete.

Un icnet de surprindere îmi scapă printre buze, remarcând silueta neagră întinsă pe patu-mi dezordonat, și mă grăbesc într-un suflet spre întrerupător. Lumina pătrunde ca o rază de soare în încăperea, iar un nod îmi apare în gât. Genunchii încep să îmi tremure și trag de baza scurtă a halatului, încercând să îl lungesc, într-atât încât să-mi acopere coapsele.

El se ridică în capul oaselor și, cu ochii săi oceanici, mă privește preț de câteva secunde. După care, ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat, își așază mâinile sub cap și continuă să mediteze. Rămân pietrificată în același loc. Cu mâna pe întrerupător și inima în gât. Cu plămâni opriți din funcțiune, pielea încrețită din cauza apei și genunchii tremurânzi. Îmi fac curaj să îmi dreg glasul, dar gestul meu nu îl înduplecă să îmi vorbească. Dimpotrivă, își aranjează, cu mișcări lente, perna sub cap.

Obrajii îmi ard. Nu știu dacă din cauza rușinii sau pentru că s-a aflat aici, în camera mea, cât timp chipul lui îmi cutreiera gândul. Mă întreb dacă, prin absurd, m-a auzit cântând acea melodie. Dacă a

simțit cum fiecare părticică din el se fărâmă cu fiecare vers desprins de buzele mele, așa cum eu am simțit. Mă întreb dacă a simțit, măcar pentru câteva clipe, nevoia de a pătrunde în baie. Dacă a fost curios în privința trupului meu gol. Dacă... Sunt atât de multe întrebări în mintea-mi buimacă, încât nu știu căreia să îi ofer prioritate.

Trebuie să mă adun. Să adun toate acele părți din mine care s-au prelins pe parchet și să le pun cap la cap. Trebuie să vorbesc. Să spun orice îmi trece prin minte în acest moment, dar, dând glas gândurilor mele, nu voi face altceva decât să mă umilesc mai mult decât am făcut-o deja.

— Ai o cameră frumoasă, Maria! îmi vorbește pe un ton ușor răgușit și simt cum golul din stomac se mărește, amenințând să mă înghită cu totul. Vreau să rememorez această frază neînsemnată doar pentru a-mi imprima în minte vocea lui carismatică.

— Cum ai ajuns aici? îl întreb pe un glas tremurând, care îmi trădează emoția.

Inima aproape că îmi sare din piept. Coastele mele au parte de cea mai acută durere. O durere atât de plăcută, încât îmi taie respirația.

— Am adus o scară! răspunde degajat și ridică indiferent din umeri.

Un chicot mi se dezlipește de buze, însă mă opresc, realizând că nu glumește. Mă încrunt și chicotesc din nou, doar pentru a mă întoarce la încruntat. A adus o scară? De unde a făcut rost de ea? De ce a bătut drumul până aici? Și, cel mai important, ce căută în camera mea, la această oră târzie din noapte?

— Ai carat o scară, tot drumul, pentru a putea ajunge în camera mea? întrebarea îmi iese pe un ton amuzat, chiar dacă înăuntrul meu sunt mai mult decât îngrozită.

Mă tem de răspuns. Mă tem că va râde și îmi va spune cât de copilăroasă sunt să cred că el s-ar fi plimbat prin întregul oraș cu o scară în spate. Mă tem de sentimentele care îmi vor răsari în suflet la auzul răspunsului și glasului său. Nu îmi pot explica ce simt, ce mi se întâmplă și, cu cât mă gândesc mai mult la acest lucru, cu atât devin mai derutată.

Nu știu ce să cred, ce să spun sau ce ar trebui să fac. Nu înțeleg de ce a venit și poate că nici măcar nu îmi doresc să află. Dacă se află aici pentru a-și lua rămas-bun? Dacă se află aici pentru a-mi răspunde la întrebare și îmi va spune că nu îi mai bat în piept?

Vreau să îi bat în piept. La naiba! Îmi doresc ca inima sa să îmi șoptească numele mai mult decât orice. Mă tem! Mă tem de el. De sentimentele mele. De noi doi împreună. Însă mă surprinde. Într-un mod ciudat și total neașteptat, șoptește pe un ton degajat și neinfluențat de gândurile care îi mișună prin minte:

— Da, exact așa am făcut!

Trag adânc aer în piept.

— De ce ai venit, Hades?

Expresia feței i se schimbă într-o grimasă și îmi strâng buzele în linie dreaptă, pentru a nu-i permite zâmbetului să înflorească de-a lungul lor. Încă buimăcită și cu inima bătându-mi nebunește în piept, sting lumina și fac câțiva pași prin încăpere, până la scaunul rotativ, confecționat din piele roșie.

Nu știu de cât timp mă află în Spokane. Poate o lună, o lună și ceva, dar s-au întâmplat atât de multe! Am simțit atât de multe. Am trăit atât de multe. Mi-am amintit atât de multe. Mă întreb dacă, atunci când nu voi mai fi fata cea nouă, toate acestea vor înceta. Dacă va cădea cortina, lăsând la iveală un suflet gol și rece, un schelet cartilagos și neînsuflețit. Hades continuă să tacă, iar eu continui să număr, tăcut, fiecare mișcare a pieptului său lat. Continui, ca de fiecare dată, să îi admir tatuajele și nu cred că mă voi plictisi vreodată de acest lucru, de acest amestec de culori și de acea floare, de culoare roșie, al cărei model nu îl recunosc. Îi pătează într-un mod frumos gâtul, întinzându-și petalele pe mărul lui Adam și mai jos de micuța scobitură a pielii sale.

Veriga din nara dreaptă și micuțul piercing din stânga lucesc datorită luminii slabe care pătrunde printre draperiile trase, la fel ca și piercing-urile din urechi. Fiecare bucățică de metal îi oferă chipului său un plus de frumusețe. Fiecare bucățică de metal îmi taie mie respirația. Pleoapele sale îi ascund oceanele, însă, chiar și așa, cu genele care îi mângâie pielea firavă dintre pomeți și ochi, cu buzele rozalii închise și maxilarul încleștat, este mai frumos decât orice am văzut până acum.

— Voiam să mă asigur ca ai ajuns acasă, îmi răspunde după un timp de ezitare și profit de indiferența lui pentru a zâmbi învingătoare. Nu îmi doresc ca părinții tăi să își facă griji!

Părinții mei. Mama și tata. El habar nu are că eu nu mai am părinți, ci doar un tată. Un tată iubitor și minunat, care, oricât s-ar strădui, nu va reuși nici măcar pentru o secundă să-i înlocuiască prezența mamei. Îmi strâng mai tare halatul în jurul corpului și las un oftat să mi se desprindă de buze. El mă

privește preț de câteva secunde, alungându-mi gândurile negre și înlocuindu-le cu un praf dens. Îl inhalez. Îl simt pătrunzându-mi în plămâni și sufocându-mă. Într-atât de paranoică mă face.

— Sunt bine! Nu trebuia să bați drumul cu o scară în spate, pentru a te asigura de acest lucru. Știi că s-au inventat telefoanele mobile, nu-i așa?

— Nu am cărat scara în spate, îmi răspunde, aparent calm. Am adus-o cu motorul, continuă, amuzat. Și, dacă aș fi avut numărul tău de telefon, nu m-aș fi aflat aici.

Cred că mă bucur că nu îl ai, adaug în minte, rânjind diavolește. Se întâmplă ceva. Ceva supraomenesc. Se întâmplă ceva cu mine și nu știu cum să opresc acest lucru. De ce creierul îmi spune să îl dau afară, dar inima mă doare la simplul gând că el ar putea pleca? De ce simt nevoia să mă strecur în propriul pat și să îi strâng trupul mare în brațele mele mici?

Nu îmi pot explica atât de multe lucruri. Neuronii mei par să cedeze, unul câte unul, în prezența sa. Și după ce pleacă, întrucât continuă să îmi fie prezent în minte. Cum te poți gândi atât de mult la o persoană? Cum poți păstra o persoană în minte, chiar și atunci când este în apropiere? Și, Doamne, este atât de aproape, încât întreaga încăpere este inundată de parfumul său afrodisiac. Îl inspir cât mai adânc și îl țin secunde bune în plămâni, doar pentru a mă asigura că va rămâne captiv acolo pentru mult timp.

Îmi apuc telefonul de pe noptieră și i-l întind temătoare. El îmi aruncă o privire întrebătoare și îi indic mâna mea întinsă. Apucă smartphone-ul între degete și tastează rapid un număr.

Degetele sale se mișcă ritmat pe ecranul telefonului și zâmbesc timid când mi-l întinde. Fără să stau pe gânduri, apăs indicatorul verde de pe ecran și, la scurt timp, o melodie antrenantă inundă încăperea. Ridic suspicios din sprâncene și, la rândul meu, ridic din umeri.

— Trebuia să mă asigur că nu mi-ai dat numărul unei companii de pizza.

— Normal că trebuia, își scutură capul.

Cu fiecare secundă care trece, noaptea îmi inundă camera, lăsând în urma sa întunericul. Îmi dreg glasul, pentru a-l determina să vorbească. Nu o face. Nu se mișcă de minute bune și încep să cred că a adormit. Mă ridic de pe scaunul deja incomod și îi ating obrazul cu vârful degetelor.

Nu se mișcă, dar îi simt mușchii maxilarului zvâcnind sub buricele degetelor mele. Mă așez în șezut lângă pat, iar mâinile mele nerăbdătoare încep să îi traseze conturul tatuajelor din zona capului, până pe gât. Pielea-i arde, fierbându-mi sângele în vene și, înainte să îmi dau seama, nasu-mi este lipit de tricoul său alb. Mă delectez cu acest miros unic, care îmi face celulele să tremure de fericire.

Cu limba între dinți, îmi las palma să îi cerceteze brațele mari și tatuuate. Respirația îi este liniștită și pleoapele-i sunt căzute peste irisuri. Îi admir frumusețea. Îi admir fiecare trăsătură și îi inspir respirația arzătoare. Simt cum un gol de mărimea unei mingii de fotbal mi se formează în stomac. Cum fiecare obiect din cameră dispare, lăsându-l pe el în urmă.

Vreau să îi șoptesc numele și ca numele meu să fie rostit de el. Îmi apropii chipul de al său și îmi ating buzele de obrazul lui moale, perfect bărbierit. Pielea sa fină îmi străpunge buzele cu săgeți încinse la foc mic. Inima mi de zbate nestingherită în piept și, cu mâna strângă încă lipită de chipul său, caut locul în care inima sa bate.

Îl simt mișcându-se sub impulsul atingerii mele și mă îndepărtez speriată. Își întoarce chipul spre mine și este atât de aproape încât doar un spațiu minuscul ne separă. Simt o nevoie nebună de a-mi contopi buzele cu ale sale. Simt o nevoie nebună de a-i atinge fiecare petic de piele, de a-mi împleti degetele cu ale sale și de a le abandona în palma sa.

— Nu ai idee cât de mult vreau să te sărut acum! îi mărturisesc.

— Încetează cu prostiile, mă muștră. Vino aici!

Mă ridic de pe podea și, cu mișcări de felină, mă strecur în pat și îmi lipesc trupul de al său. Materialul subțire al halatului de baie mi s-a lipit de piele. Lenjeria intimă îmi strânge carnea. Îmi doresc ca totul să dispară. Să îi pot simți pielea contopindu-se cu a mea. Cu mișcări lente, încerc să mă eliberez din strânsoarea cordonului halatului și mâna sa se așază peste a mea.

Îmi întorc privirea spre el și trag adânc aer în piept la vederea ochilor săi. Mă privește serios, ușor obosit. Mă privește într-un fel unic, într-un mod care mă determina să înhit obsesiv în sec. Îi las palma să îmi atingă mâna și, fără să îmi dau seama, o poziționez pe nodul halatului, rugându-l din priviri să mă elibereze. Să îmi redea aerul.

— Sper că nu ai de gând să te dezbraci din nou, îmi șoptește pe un ton adormit și zâmbesc în colțul gurii.

— Și dacă o fac?

Își mângâie bărbia.

— Nu te vreau în felul ăsta, Maria!

Cuvintele sale îmi zdruncină orizontul.

— De ce nu ești la petrecere, Hades? Întrebarea îmi părăsește corzile vocale înainte să îmi dau seama și, brusc, amintirea discuției avute cu Dolores îmi apare în minte.

Am fost atât de supărată, reproșându-mi mental pe parcursul celor zece kilometri că voi pierde șansa de a fi din nou în preajma lui și, ca și cum cineva ar avea grijă de toate, m-am trezit cu el în cameră. M-am trezit cu el în patul meu, aproape de mine, de inima mea. Rânjesc timid când el ridică din umeri și țintuiește tavanul cu privirea.

— Mă plictiseam acolo, declară el pe un ton neutru și simt cum, în interiorul meu, creierul câștigă lupta împotriva inimii.

A venit aici pentru că s-a plictisit, pentru că nu avea nimic mai bun de făcut acolo. A venit aici căutând distracție, pe când eu am sperat să mă caute pe mine. În acest moment, fac cunoștință cu o altfel de durere. Una care îmi macină fiecare os în parte, transformându-l în scrum. O durere care îmi forțează cutia toracică să se strângă în jurul inimii, până când sunt sigură că o va distruge, lăsând o baltă de sânge în urmă. Nimic mai mult. Nimic mai puțin.

Nici măcar nu am realizat momentu-n care mâna sa s-a desprins de trupul meu. Nici măcar nu am observat când, printre frânturi de gânduri, el s-a ridicat în picioare. Se așază pe același scaun care mi-a fost și mie camarad și își scoate pachetul de țigări din buzunar. Își aprinde una, iar când buzele sale se mulează perfect pe acea bucățică mică de filtru, inima mea primește încă un șut.

Trage cu putere din țigară, eliberând fumul în cercuri concentrice, ce se risipesc ușor în aer. Fața îi este aproape lipsită de expresie, doar încruntarea de pe frunte îi apare. Sunt atât de învățată cu ea încât nu mai pare la fel de ciudată. Însă, ochii lui par goliți de orice expresie și asta mă sperie. Întreaga lume pare să se oprească în loc și aud ticăitul ceasului pe care îl port la mână ca prin vis. Nu îmi pot lua privirea de la el și mă imaginez devorându-l cu totul. Închid ochii și încerc să revin cu picioarele pe pământ. Abia acum realizez că nu mi-am permis să mai respir normal de când revelația venirii lui aici m-a izbit în plin. Aerul îmi pătrunde din nou în plămâni și mă aud rostind pe un ton ce îmi trădează neliniștea din suflet:

— Și Dolores?

— Dolores a rămas acolo, declară calm, ridicând din umeri, și fac o tumbă de fericire în sinea mea. Cred că ai avut dreptate în privința ei!

— Care parte? Cea în care o făceam scorpie sau cea în care o declaram dovleac umblător?

— Partea cu Yarris, Maria! mă întrerupe el. Știu foarte bine de ce am fost primiți atât de repede în grup, iar iubițelul tău nu face absolut nimic ca să își ascundă intențiile. Dolores nu este așa de rea pe cât crezi. De fapt, nu este rea deloc. Toată lumea a plăcut-o, în afară de tine! Cred că încearcă să fie dură, pentru a te câștiga de partea ei.

— Da, sigur! pufnesc iritată. Nu mă interesează ce îngeraș este Dolores! De fapt, nu mă interesează absolut deloc persoana ei! Nu înțeleg de ce și-ar dori să fie în preajma mea! Nu înțeleg ce naiba caută în grupul meu de prieteni! Dacă e atât de bună precum pretinzi, spune-i să plece! Să se îndepărteze de mine și să își facă propriii ei prieteni! Nu e frumos să furi de la alții, Hades!

— De ce, Maria? De ce nu îi oferi o șansă? Pentru că a venit cu mine sau pentru că suntem apropiați?

— Întrebarea ta e aceeași, dar spusă altfel.

— Răspunde-mi, Mya! Îmi cere pe un ton autoritar, unul care îmi face întregul trup să vibreze și ridic din umeri.

— Nu îmi mai spune așa, Hades!

Șoapta abia mi se face auzită din cauza tonului găuit și îmi întorc privirea înspre peretele opus, pentru a opri lacrimile să mi se prelingă pe chip. Acest alint are puterea de a mă dezarma. În afară de el, tata este singurul care își permite să îmi spună astfel. Dar atunci când părintele meu folosește un diminutiv al numelui meu, nu simt că bătăile inimii mi se opresc. Nu simt nevoia de a-l asculta iar și iar, la infinit. Nu simt nevoia nebună de a lăsa râuri de lacrimi să mi se prelingă pe pielea-mi albă ca spuma laptelui.

— De ce? Te deranjează să îți amintesc de trecut?

— Singurul care a uitat de trecut ești tu! Îl acuz.

— Poate că da. Poate că am uitat.

— Cred că ar trebui să pleci, continui pe același ton și mă întorc cu spatele. Este deja târziu, iar mie îmi este somn, îi aduc la cunoștință, chiar dacă tot ce vreau să fac este să-mi ascund chipul sub plapumă și să dau drumul hohotelor infernale ce îmi ard gâtul.

— Chiar vrei să plec, Maria? tresar auzindu-i vocea atât de aproape de mine, iar atunci când îmi întorc privirea peste umăr, reușesc să îi disting silueta stând în stânga mea, pe patul meu, care deja îi poartă parfumul.

— Aș rezolva ceva, cerându-ți să rămâi?

Nota autorului și mulțumiri.

Am scris această carte pe când eram doar un copil. Când visul de a publica părea prea mare ca să fie atins. Nu o să mint, stilul meu de scriere s-a schimbat de-a lungul anilor. Nu mai sunt același copil de 17 ani, care visa să publice. Mă bucură faptul că am reușit să pun bucăți din mine, cea de acum, în cea din trecut! Mă bucură faptul că pot aduce din nou la viață una dintre primele cărți scrise de mine! I-am iubit pe Maria și Hades. Am iubit fiecare personaj în parte și sper să o faceți și voi. Trilogia „Îmbrățișează-mi defectele”, pentru mine, înseamnă începutul carierei mele ca autor.

Vă mulțumesc pentru că ați achiziționat-o și i-ați permis să prindă viață în mâinile voastre!
Vă îmbrățișez cu căldură!

Nu pot să nu-i mulțumesc prietenei mele, Oana-Alexandra Nica, pentru nopțile pierdute citind, rescriind, editând acest roman, ca să ajungă la voi în cea mai bună formă! Îi voi rămâne veșnic recunoscătoare pentru tot ce face pentru mine!

Te iubesc, draga mea!

Și, nu în ultimul rând, îi mulțumesc Editurii Stylished! Locul în care am aflat că visele devin realitate!.

Mă puteți contacta la următoarele adrese:

Facebook FRIENDS - Andrada Rezmueș

Instagram - Andradarzm

Facebook LIKE - Andrada Rezmueș

Goodreads - Andrada Rezmueș

Corectură și editare: Oana Alexandra Nica